Iarba e tot mai verde...

SARA ORWIG

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Loveswept

„Înfrumuseţare!“ strigă furios Hank Sandusky citind avizul care îl ameninţa cu o amendă de 800 $ în cazul în care nu îşi va tunde iarba de pe pajiştea sălbăticită din faţa casei pînă sîmbătă! Şi cine mai e şi această supărată doamnă Bedford care semnează avizul? Mînia lui Hank se domoleşte cînd face cunoştinţă cu drăguţa lui vecină iar vocea îi devine o şoaptă seducătoare cînd încearcă să o cucerească pe adorabila Cara Bedford. Cara trebuie să recunoască faptul că umorul lui Hank îi face inima să tresară de încîntare, şi totuşi îi refuză invitaţiile. Cum să se ataşeze de un bărbat care nu poartă război contra bălăriilor şi a troscotului? Pe de altă parte, cum ar putea să cîştige concursul „Cea mai frumoasă grădină din oraş“ fără ajutorul lui? Hank încearcă din greu să-şi cureţe curtea ca să schimbe gîndurile doamnei, însă, dintr-un motiv sau altul, bunele sale intenţii rămîn în faşă...

Preţ 1600 lei

The Grass is Always Greener... by Sara Orwig

© copyright 1986 by
Sara Orwig

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.
Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved
Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Sara Orwig

Iarba e tot mai verde...

Traducere de Sorana Dorobanțu

Editura MIRON

București – 1995

Unu

Înjurînd printre dinţi, Hank Sandusky deschise o ladă şi începu să-i răscolească conţinutul. În graba cu care căuta, aruncă pe jos ziarele şi apoi ustensilele de bucătărie ce se aflau în ladă. După care, le îngrămădi la loc şi se pregăti să deschidă o altă ladă, cînd auzi o bătaie la uşa din faţă.

Înjură din nou încet, îşi trecu nerăbdător degetele prin părul des, şaten, şi se îndreptă către uşă.

– Da?

– Sînt de la Heritage Acres Fire Department[1], domnule. Aş dori să vorbesc cu proprietarul casei.

– Eu sînt proprietarul... Hank Sandusky.

– Sînt Jack Blanton. Locuiţi de mult timp aici, domnule?

– Ne-am mutat în urmă cu două săptămîni.

– Ei bine, domnule, pajiştea dumneavoastră trebuie cosită.

Hank nu ştiu dacă să înjure sau să izbucnească în rîs. Privi în spatele pompierului, peste veranda plină cu lăzi şi cutii, la buruienile încîlcite şi iarba crescută, pînă la înălţimea genunchiului.

– Ştiţi, aveţi dreptate. Este asta, cumva, una dintre sarcinile pompierilor?

– Am primit o plîngere oficială...

– O plîngere?

– Da, domnule. De la Heritage Acres Beautiful, Incorporated, ca să fiu mai exact.

– Asta ce mai e?

– E un comitet, domnule, format din cetăţeni ai oraşului, care se îngrijeşte de aspectul estetic al

1. Heritage Acres Fire Department – Departamentul Pompierilor din Heritage Acres.

acestei regiuni. Preşedintele acestui comitet, domnişoara Bedford, ne-a sunat. E unul dintre vecinii dumneavoastră.

Pînă acum, singurul vecin pe care-l cunoscuse, era un bătrînel cumsecade care venise o dată, cu o tavă cu prăjituri. Enervarea lui Hank începu să se accentueze şi privi la casa albă, cu două etaje, de vizavi. Veranda era mărginită de straturi dese de petunii roz. Pajiştea verde era tunsă scurt. Gardul viu, care înconjura casa pe una dintre laturi, era, de asemenea, tuns şi îngrijit. Privirea lui se mută la următoarele două case, care arătau la fel de bine întreţinute ca prima. Aceste case se aflau în partea veche a oraşului. Fuseseră construite în urmă cu aproape şaptezeci de ani, dar păstrate foarte îngrijit. Heritage Acres era un orăşel satelit al oraşului Nashville, Tennessee.

– Uite, ştiu că locul ăsta arată cam neîngrijit, dar am fost ocupat. Foarte ocupat. De-abia m-am mutat şi mi-am început propria afacere. Voi tunde iarba.

– Domnule, va trebui s-o tundeţi într-o săptămînă, altfel veţi primi o scrisoare de avertisment.

– Ce-i aia?

– O scrisoare în care vi se va spune că trebuie

să tundeţi pajiştea. Vi se vor acorda zece zile să faceţi acest lucru, după care, dacă situaţia nu va fi îndreptată, comunitatea oraşului va interveni prin echipele sale specializate şi vă va tunde pajiştea. Costul va fi adăugat taxelor de proprietate şi vă va lipsi de drepturile de proprietar, pînă nu va fi plătit.

– Şi la cît se ridică acest preţ? Enervarea lui Hank era din ce în ce mai mare.

Pompierul îşi dădu la o parte părul blond de pe faţă.

– Păi, a trebuit să tundem pajiştea familiei Walling astă-primăvară... are cam aceleaşi dimensiuni cu a dumneavoastră... a costat în jur de opt sute de dolari.

– Pajiştea va fi tunsă.

– Da, domnule. Vă mulţumesc. Uitaţi o listă care conţine cîteva dintre reglementările locale ale oraşului Heritage Acres. Dacă veţi arunca o privire, veţi vedea legile care se aplică aici. La primărie veţi găsi o carte mai detaliată despre aceste reglementări.

– Mulţumesc. Hank luă hîrtia şi-l privi pe pompier în timp ce cobora scările. Din nou privirea lui căzu pe casele vechi de peste drum şi simţi un alt val de enervare.

– Domnişoara Bedford, preşedintele Comitetului pentru Frumuseţea Oraşului! Scoase un sunet grosolan şi intră înăuntru, trîntind uşa în urma lui.

Peste o săptămînă şi o zi, în timp ce rula cu maşina lui neagră pe Drake Avenue, îşi lăsă privirea să rătăcească de-a lungul străzii şi simţi că începe, încetul cu încetul, să se relaxeze, după ziua grea de muncă. Îi plăceau împrejurimile locuinţei lui. Arătau ca un loc în care timpul se oprise din mers, unde viaţa curgea încet şi calm. Pajiştile erau mari şi bine întreţinute, iar straturile de flori alcătuiau covoare întinse. Copaci umbroşi se aliniau de-a lungul trotuarelor, care urmau îndeaproape traiectul şoselei. Văzu pe o verandă o fată care stătea într-un balansoar şi mîngîia o pisică. Privi spre casa vecinului său din partea de vest. Dintre toate curţile frumoase şi curate din jur, aceasta era cea mai îngrijită. Bătrînelul cu păr alb, care îl vizitase, stătea pe un scaun în mijlocul florilor, şi aduna gunoiul cu lopata. Hank oftă. Într-o zi... într-o zi va avea suficient timp pentru a planta flori, pentru a ţine curtea ordonată, dar nu

chiar atît de ordonată, gîndi el privind straturile de flori mult prea meticulos aranjate. Bătrînul probabil că-şi petrecea aproape tot timpul muncind pe pajişte, gîndi Hank. Atunci, îşi aminti de regulamentul oraşului, în legătură cu pajiştea.

Privi spre iarba de pe pajiştea lui şi dădu din umeri. Mai crescuse probabil cîţiva centimetri de săptămîna trecută, se gîndi el. Şi-o imagina pe domnişoara Bedford, o femeie micuţă şi snoabă, care se agita încontinuu, încercînd să menţină ordinea în Heritage Acres.

Opri maşina, coborî şi fugi în casă, pentru a lua lucrurile pentru care venise. Peste douăzeci de minute era înapoi la noul lui restaurant. Trînti pe masa din biroul său corespondenţa şi cîteva unelte.

Fratele lui mai tînăr, Matt, intră înăuntru.

– Ai găsit lama aia de ferăstrău? întrebă Matt.

Hank îl privi.

– Da, şi am adus şi corespondenţa.

În timp ce Matt începu să se uite prin corespondenţă, Hank ieşi din birou şi se duse în restaurantul, stil cafenea, pe care el şi fratele său îl deschiseseră.

Doi clienţi apărură la casă şi el privi cum

casierul le scoase nota de plată. Cînd se întoarse, se lovi de fratele său care era chiar în spatele lui, ținînd în mînă o bucată de hîrtie.

– Asta a sosit prin poştă. Ai face bine s-o citeşti.

– Bine, las-o pe birou.

– Vei fi ocupat şi vei uita de ea.

Hank luă scrisoarea şi-şi plimbă mîna prin păr, în timp ce citea.

„În conformitate cu Regulamentul oraşului Heritage Acres, paragraful 20-7: Proprietarii sau cei care au în grija lor terenuri situate pe oricare dintre străzile aflate în limitele oraşului, nu vor trebui să permită ca pămîntul, curţile, parcările sau spaţiile înconjurătoare să devină părăginite şi acoperite de buruieni, iarbă netunsă, sălcii sau alte asemenea aspecte dăunătoare, la fel ca şi acumulările de gunoi....."

Hank parcurse repede cu degetul mare conţinutul pînă în josul paginii, apoi întîlnind alt paragraf, încetini şi continuă să citească: „ În cazul în care o persoană neglijează sau refuză să taie, să îndepărteze sau să distrugă aceste lucruri, mai exact, iarba, arbuştii sau copacii de pe terenurile menţionate, la zece zile din momentul în care a fost avertizat... va fi de datoria celor ce se ocupă

de aspectul acestui oraş, să tundă iarba care nu a fost tăiată la timp."

Hank se foi nerăbdător cînd telefonul de la casă începu să sune. Începu să meargă spre el, dar continuă să parcurgă scrisoarea: „ Se va ţine o evidenţă riguroasă a cheltuielilor făcute pentru tunderea şi îndepărtarea ierbii, după care se va fixa o amendă asupra proprietăţii".

Casierul răspunse la telefon. Hank înjură uşor. Zece zile. Va trebui să tundă iarba în zece zile pentru domnişoara Bedford. Ştia cît de neîngrijit arată curtea lui şi avea de gînd să se ocupe de asta. Dar era atît de epuizat la sfîrşitul fiecărei zile de lucru, încît nu era în stare decît să meargă acasă şi să se culce. Privi prin încăperea pe care el şi Matt o făcuseră să arate atît de drăguţ. Decorul amintea de sfîrşitul secolului trecut. Pe pereţi erau tablouri cu imagini din Nashville-ul de altădată şi diverse ustensile vechi de gătit. Din tavan atîrnau ghivece cu plante agăţătoare. Instalaseră două luminatoare care permiteau razelor de soare să pătrundă în timpul zilei, făcînd să strălucească podeaua din lemn de stejar.

Iarba din curte va trebui să mai aştepte una sau două zile. Împături scrisoarea şi o îndesă în buzunarul pantalonilor, întrebîndu-se cum îşi pe-

trecea oare timpul domnişoara Bedford, preşedinta comitetului Heritage Acres Beautiful, Inc.

Soarele de mai strălucea peste acoperişurile caselor din Nashville şi scălda într-o lumină aurie camerele din casa cu două etaje, veche de şaizeci de ani, a Carei Bedford. Ea se întinse în patul larg, din bronz, frecîndu-şi capul de pernă şi inspirînd adînc parfumul tufişurilor de iasomie din curtea vecină. Simţi o uşoară atingere în părul ei lung şi auriu şi deschise ochii. Se pomeni privind drept în nişte ochi mari, albaştri, situaţi la numai cîţiva centimetri de faţa ei.

Şocul o făcu să se trezească imediat şi se simţi de parcă era Alice în Ţara Minunilor. Ochii mari, albaştri, încadraţi de gene lungi, maronii, o priveau fix. Un nas pistruiat şi cîrn era lipit de marginea patului. O şapcă, cu nişte urechi de iepure, care odată fuseseră pufoase, stătea la cîţiva centimetri distanţă deasupra capului.

Cara clipi şi continuă să privească uimită, fără să spună ceva. Afară, într-un ulm, o mierlă începu să cînte.

– Cine eşti? întrebă ea.

Alunecînd în josul patului, capul şi urechile de iepure dispărură.

Cara se ridică şi-şi trase cearceaful pînă la bărbie. Se întinse peste marginea patului înalt şi demodat şi se aplecă pentru a privi dedesubt. Se prinse cu mîinile de rama de bronz şi cercetă întunericul de dedesubt. Singurul lucru pe care îl văzu era parchetul lăcuit. Nimeni nu se afla sub pat.

Încruntîndu-se, privi peste umăr la uşa care dădea spre hol. Era uşor întredeschisă.

Pentru o clipă, se întrebă dacă avusese halucinaţii. Aplecîndu-şi din nou capul, cascada ei de păr blond atingînd podeaua, privi încă o dată sub pat. Poate că aşternutul, care atîrna pe marginea patului, o împiedicase să vadă cine se ascundea dedesubt.

Trăia doar într-o casă plină de adulţi... nu exista nici un copil. Şi nu văzuse niciodată acest copil cu ureche de iepure. Oare fetiţa sau băiatul plecase? se întrebă ea, privind pătura albastră, care atîrna la picioarele patului.

Stătea cu pumnii sprijiniţi de podea, iar cămaşa de noapte, din bumbac alb cu roşu, şi cearceaful alb erau răsucite în jurul picioarelor ei, în timp ce se aplecă peste marginea patului.

Telefonul de pe noptiera din mahon sună strident. Ea se întinse după el, îşi pierdu echilibrul şi căzu din patul înalt.

Vaietul se suprapuse cu zgomotul făcut de nişte paşi. Neluînd în seamă telefonul, care continua să sune, Cara sări în picioare şi fugi în jurul patului şi apoi pe hol după băieţel.

Îl prinse de braţ şi-l întoarse spre ea.

– Ei, tu! Aşteaptă o clipă! Îngenunchie lîngă el, cămaşa de noapte adunîndu-se în jurul gleznelor ei. Cine eşti?

Ochii mari, albaştri o priviră fix. Bucle de păr şaten ieşeau de sub şapca cu urechi de iepure. Bărbia copilului era murdară de ceva ce semăna cu siropul de arţar, obrajii erau murdari de praf, iar buzele subţiri erau strîns lipite.

Cara îşi îmblînzi vocea.

– Cum te cheamă?

În spatele lui auzi vocea familiară a unei femei.

– 'Neaţa, Ca.... Dumnezeule! Ce faci cu creatura asta mică?

Cara privi peste umăr şi o văzu pe bunica ei, Paige-Anne Bedford.

– Nu e o creatură, bunico, e un băieţel.

– Asta văd şi eu. Bunica Paige strîmbă din nas şi Cara îşi întoarse privirea spre băieţel. Doar nu

ai de gînd să-l ţii în casa asta, nu-i aşa?

– N-am nici cea mai mică idee cine este şi de unde a apărut.

– Ei bine, locul lui nu este aici.

– Încerc să aflu unde este locul lui, spuse Cara răbdătoare. Unde locuieşti? îl întrebă ea blînd.

Ochii albaştri o priveau ficşi şi ea se simţi frustrată.

– Să chemăm poliţia, spuse nerăbdătoare bunica.

– Lasă-mă un minut să vorbesc cu el.

– Nu cred că va fi o conversaţie relevantă. Ce sînt chestiile astea de pe capul lui?

– Urechi de iepure.

– Hm. Ar necesita o spălare temeinică. Bunica Paige trecu pe lîngă Cara şi coborî pe scări.

– Bunica mea nu-i obişnuită cu băieţii mici. Nimeni nu-ţi va face nici un rău. Cum te cheamă?

El o privi fără să scoată un cuvînt.

– Unde locuieşti?

Aceeaşi tăcere. Cara deveni conştientă că genunchii începeau s-o doară.

– Vrei să mănînci puţină pîine prăjită cu gem?

El dădu din cap şi ea se simţi de parcă cucerise muntele Everest.

– Bine, aşteaptă să-mi pun halatul şi coborîm

în bucătărie. Ţinîndu-l uşor de mînă îi spuse: Vino cu mine.

Se întoarse în dormitor şi Cara îşi îmbrăcă hainutul, conştientă de faptul că el o privea serios şi insistent.

– Ştii, mama ta probabil că te caută şi e îngrijorată din cauza ta.

Genele lungi se lăsară în jos, ascunzînd, pe moment, ochii mari, albaştri, şi ea ghici că atinsese probabil un subiect dureros. Poate că nu avea mamă.

– Locuieşti cu tatăl tău?

El o privi din nou, cu faţa lipsită de orice expresie.

Uimită şi îngrijorată de soarta părinţilor lui, Cara se aplecă, întinzîndu-i mîna. El îşi puse degetele mici şi subţiri în palma ei şi o privi cu un aer solemn.

– Hai să mîncăm, spuse ea. Coborîră scările care străluceau din cauza lacului şi a îngrijirii acordate cu atîta atenţie de-a lungul anilor. Cînd ajunseră la spaţiul plan dintre scări, Cara privi pe fereastră la curtea vecinului. Împărtăşea nemulţumirea familiei ei în ceea ce privea degradarea casei vechi de alături. Era nelocuită de mai mulţi ani, de cînd doamna Dabney murise. Văduva,

bătrînă şi bolnavă, o lăsase să se degradeze înainte de moartea ei. Familia Carei avusese grijă de curte, pînă cînd tăbliţa, pe care scria că locuinţa era de vînzare, fusese luată.

De atunci, trecuse mai mult de o lună aşa că iarba şi buruienile crescuseră şi înconjuraseră casa cenuşie, cu două etaje. Cara ghici imediat unde locuia băieţelul.

Continuîndu-şi coborîrea şi ajungînd jos, enervarea Carei, vizavi de faptul că nimeni nu se interesează de soarta băieţelului, fu înlocuită de un sentiment de plăcere la vederea holului larg de la parter, plin de ghivece cu flori, cu oglinzile vechi, ce atîrnau pe pereţi, cu geamuri faţetate la uşa de la intrare... lucruri vechi, curate şi ordonate, în mijlocul cărora crescuse şi pe care învăţase să le preţuiască. Privi în jos la urechile albe, pufoase.

– Pun pariu că locuieşti alături.

El n-o privi şi ea dădu din cap pentru sine.

– Aşa se pare, şopti ea, apoi, simţi un nou val de enervare, pe care însă îl înăbuşi, gîndindu-se să le acorde totuşi vecinilor ei o şansă. Nu fusese încă să-i viziteze, dar ştia că bunicul ei o făcuse.

Intrară în bucătăria înaltă, cu dulapuri ce aveau uşile din geamuri şi prin care se vedeau rînduri întregi de farfurii şi pahare curate şi ordonate. Un

ventilator se învîrtea uşor în tavan, deasupra mesei rotunde, de stejar, la care bunica Paige minca dintr-un castron plin cu căpşuni. Părul ei alb era uşor ondulat, iar corpul rotofei era acoperit de un halat roz.

Cara se aplecă şi şopti ceva la urechea băiatului.

– Bunica Paige nu-i aşa de înspăimîntătoare pe cît arată.

El o privea fără să spună nimic şi ea suspină. Îl aşeză la masă, sub privirea cercetătoare a bunicii. Cara se spălă pe mîini şi-i dădu băiatului să mănînce pîine prăjită, gem, slăninuţă, un ou, un castron de căpşuni cu frişcă şi un pahar cu lapte. În timp ce el înghiţea totul, fără să spună ceva, Cara simţi că se aprinde din nou.

– Cînd crezi că a fost ultima dată hrănit acest copil? întrebă bunica Paige.

– Nu ştiu. Cred că locuieşte alături.

– Bunicul n-a menţionat că ar fi văzut vreun copil cînd i-a vizitat. Sper că vor curăţa curtea astăzi, spuse bunica Paige, privindu-l fix pe băiat, dar speranţele mele, în legătură cu noii noştri vecini, sînt din ce în ce mai reduse.

– Îl voi duce înapoi de îndată ce mă îmbrac.

Cara îmbrăcă nişte blugi şi o cămaşă albastră

şi-şi trecu repede pieptănul prin părul ce-i ajungea pînă la talie, şi pe care obişnuia să-l lege înainte de a ieşi din casă. Îşi încheie cureaua neagră, din piele, a ceasului în jurul articulaţiei subţiri şi privind cît era ora realiză că trebuia deja să fie în drum spre băcănie. Nu-i va lua mult să-l ducă pe băieţel acasă, îşi spuse ea, în timp ce ieşea din cameră. Cînd ajunse jos, bunicul ei, Jethro Bedford, era aşezat la masa din bucătărie.

– Nu-i prea vorbăreţ drăcuşorul, nu-i aşa? observă Jethro, arătînd cu capul spre băieţel.

Cara zîmbi şi întinse mîna.

– Vrei să mergi acasă acum?

Băiatul negă din cap şi Cara începu să se întrebe ce fel de oameni erau vecinii ei.

– Familia îşi va face griji din cauza ta. Hai să mergem. Îl apucă cu blîndeţe de mînă şi el se dădu jos de pe scaun.

Traversară veranda largă şi coborîră pe aleea din faţă care şerpuia pe lîngă straturile de flori, magnoliile înflorite şi foişorul alb.

Cara se încruntă cînd ajunseră în curtea vecină, năpădită de buruieni şi de iarbă netunsă. Se rugă în gînd ca noii ei vecini să se ocupe mai mult de pajiştea lor. Mergea încet, astfel încît băieţelul să poată ţine pasul, iar ea să poată privi, în voie,

vechea casă a familiei Dabney. Ultima dată fusese văruită cînd ea începuse liceul. Acum, acel strat de var era scorojit şi căzuse în mare parte. Casa era marcată de trecerea anilor: obloanele atîrnau rupte, buruienile crescuseră înalte, iar curtea şi veranda erau pline cu cutii şi lăzi nedespachetate.

– Locuieşti aici cu mama şi cu tatăl tău?

Urechile de iepure se mişcară cînd băieţelul clătină din cap. Ea renunţă să mai încerce să facă conversaţie. Ocoli o scîndură ruptă de pe treptele din faţă şi traversă veranda, tenişii făcînd un zgomot uşor. Pjcioarele goale ale copilului păşeau fără zgomot.

El deschise uşa din faţă şi o trase de mînă. Cara intră împreună cu el. În interiorul casei, dezastrul era la fel de mare ca şi la exterior. Mai multe cutii erau aşezate una peste alta în holul plin de praf şi ziare îngălbenite erau întinse pe podea. Ea se opri o clipă, privind în jur. Prin uşa deschisă, ce dădea în living, văzu o canapea maronie, plină cu cutii.

– E cineva acasă?

Urechile se mişcară cînd băieţelul dădu din cap şi o trase de mînă. Ea îl urmă, pînă cînd ajunseră în dreptul scărilor largi, pline de praf.

Acolo se opri.

– Nu pot merge mai departe. De ce nu te duci s-o chemi pe mama ta şi să-i spui că sînt aici?

– Te rog... Ochii albaştri o implorau şi Cara simţi că nu se poate opune primelor cuvinte rostite de copil, în acea dimineaţă.

– Hei! strigă Cara. Strigătul ei fu urmat de tăcere şi de mîna copilului care o strînse şi mai tare.

Ea oftă şi urcă scările împreună cu el. La capătul scărilor dădu peste un alt hol plin cu cutii. Deodată, se întrebă dacă mama copilului nu era cumva bolnavă. Poate că el venise după ajutor.

– Unde-i mama şi tatăl tău?

El o strînse de mînă.

– Vino.

– Vin, dacă îmi spui cum te cheamă.

– Trey.

– Bine, Trey, dar ştii că nu-i politicos ca un străin să intre aşa în casa altcuiva. De ce nu vrei să te duci să-i spui mamei sau tatălui tău că sînt aici?

– Ai spus că vii.

Ea oftă şi merse după el, gîndindu-se că dorinţa lui ca ea să-l urmeze era foarte importantă pentru el, dacă îl convinsese să vorbească în cele

din urmă. Traversară holul şi intrară într-un dormitor mare. Şi acesta era plin cu cutii nedesfăcute. Patul nu avea cuvertură. O pereche de blugi era aruncată neglijent pe un scaun. Trey îşi trase mîna din mîna ei şi arătă spre o uşă întredeschisă. Ea dădu din umeri şi traversă camera, mişcîndu-se cu prudenţă, pe măsură ce se apropia de uşa întredeschisă. Ajunse în dreptul uşii şi întrebă încet:

– E cineva acasă?

Neprimind nici un răspuns, se apropie şi văzu că uşa dădea într-o debara.

Enervată, se întoarse pentru a-i spune ceva lui Trey. Un fior îi trecu pe şira spinării, cînd se pomeni dintr-odată singură în cameră.

– Trey! Nu primi nici un răspuns şi fiorul se transformă într-un tremurat. Unde a dispărut? se întrebă ea. Traversă camera şi era gata să păşească în hol, cînd se ciocni de pieptul lat şi gol al unui bărbat care tocmai intra pe uşă.

– Uau! spuse el rîzînd, în timp ce mîinile o prinseră de umeri şi o opriră din mers.

Tremuratul din corpul ei fu înlocuit de un val de căldură. Pe rînd, trecu în revistă pieptul lat şi musculos, acoperit de păr negru, umerii largi, maxilarul puternic, săpunit parţial cu spumă de

ras, nasul uşor încovoiat şi, în cele din urmă, ochii verzi care o priveau amuzaţi.

– Vai de mine... dacă toţi hoţii arată ca tine, nimeni n-ar mai fi acuzat.

Cara simţi că obrajii îi iau foc şi era extrem de conştientă că mîinile lui încă se mai odihneau pe umerii ei.

– Nu sînt un.... nu sînt un hoţ!

– Cred că te-aş lăsa să iei tot ce vrei, rosti el tărăgănat, cu o voce care o pătrunse, precum căldura emanată de lavă. Se simţi hipnotizată de ochii lui verzi şi, pentru o clipă, realiză că-l priveşte prea insistent. Scutură uşor din cap, de parcă încerca să-şi revină din transă.

– M-aţi înţeles greşit.

El rînji şi ea văzu că făcea gropiţe. Simţi că genunchii i se înmoaie şi se întrebă, vag, dacă era începutul unei boli, care înainta cu rapiditate.

– Hai să stăm jos şi atunci îmi vei putea povesti de ce te-am găsit în dormitorul meu. Ultimele două cuvinte fură rostite pe un ton, care-i făcu inima să-i bată mai repede.

– Oh, nu! spuse ea pe nerăsuflate, în timp ce el o împinse cu blîndeţe înapoi. Ea se răsuci pentru a scăpa. Zîmbetul lui se lărgi şi el se postă în uşă, blocîndu-i ieşirea. Am venit aici cu un

copil...

– Un băiat?

– Da. Se trase din mîinile lui. Ar trebui să aveţi mai multă grijă de fiul dumneavoastră.

El îşi înfipse degetele bronzate în spatele pardonului de la blugi şi ridică o sprînceană.

– Un copil te-a adus aici sus?

– Da. M-a trezit azi-dimineaţă! A venit în dormitorul meu, în timp ce eram..... Furia din vocea ei începu să se topească cînd văzu scînteia diabolică ce apăru în ochii lui.

– A venit în dormitorul tău, hm?

Furia reapăru. Concomitent cu furia, apăru şi mirarea cum de putea un bărbat să facă să sune atît de sexy cuvîntul „dormitor"! Atît de sexy, încît nervii ei erau încordaţi la maximum.

– Da, asta a făcut! Ar trebui să ştii pe unde umblă fiul dumitale şi ce face!

– Şi dacă îţi spun că n-am copii, că n-am avut niciodată un copil? Nu sînt căsătorit. Tu eşti?

Ea rămase şocată. Fără să se gîndească, răspunse:

– Nu, nu sînt căsătorită. Nu ai un copil?

Dinţii lui albi scînteiară şi ea simţi din nou că obrajii îi ard de ruşine. L-a lăsat pe băieţelul acela s-o ducă sus în casa unui străin... şi apoi copilul a

fugit şi a lăsat-o singură! Clipi, gîndindu-se cum părea această situaţie în ochii unui bărbat.

– Oh, îmi pare îngrozitor de rău...

– Mie nu, spuse el răguşit, şi făcu un pas mai aproape. Prinse între degete o şuviţă din părul ei, pe care o răsuci şi ea simţi, la atingerea lui, fiori care o străbătură din creştetul capului, pînă în punctul cel mai adînc al corpului ei. El stătea numai la cîţiva centimetri distanţă de ea. Poţi veni în dormitorul meu pentru orice motiv, oricînd doreşti, adăugă el.

Cara îşi dori ca pămîntul să se deschidă şi ea să dispară în felul acesta.

– Vrei te rog să încetezi? spuse ea, dorind să pară foarte autoritară, dar cuvintele fură rostite de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Sclipirea din ochii lui deveni şi mai diabolică şi el îşi îndreptă privirea spre gura ei.

– Să încetez ce? întrebă el încet.

– Ştii foarte bine ce, răspunse ea cu răsuflarea la fel de întretăiată ca mai înainte. În ce intrase oare, fără voia ei? Se simţea ca un fluture ce se învîrtea ameţit în jurul unei flăcări. Dacă el nu înceta să-i privească gura... îşi linse buzele, clipi şi se dădu înapoi. Am făcut o greşeală. Credeam că băiatul este al dumitale. Acum trebuie să plec.

Încercă să-l ocolească, dar dintr-un pas, el îi blocă drumul.

– Din cîte ştiu, mi-ai furat lucrul cel mai de preţ.

– N-am nimic din ce-ţi aparţine!

Privirea lui coborî uşor de-a lungul corpului ei şi ea îşi simţi toţi nervii încordaţi. Sînii i se întăriră şi ar fi vrut să-şi pună braţele în jurul lor, pentru a-i ascunde. Apoi, începu din nou să gîndească şi se simţi cuprinsă de furie.

– Nu ştiu ce am furat....mi-ar trebui o lună ca să găsesc ceva în casa asta!

– Poţi fii sigură de asta! spuse el amabil.

– Trebuie să plec. Locuiesc alături. Sînt Cara Bed....

O uşă se trînti la parter şi ea îşi aminti de Trey.

– Probabil că e băieţelul. Copilul a apărut, pur şi simplu, în camera mea. Mi-a spus că-l cheamă Trey şi m-a adus aici.

– Foarte frumos din partea lui. Norocul meu se îmbunătăţeşte de la o clipă la alta. Iar numele meu este Hank Sandusky. Îi întinse mîna şi se pomeni în faţa unei mari dileme.

Îi privi mîna de parcă era mărul din Eden. Şi o mie de gînduri îi trecură prin cap, cu viteza luminii. Dacă nu-i va da mîna, va fi grosolan de nepoliticos. Dacă i-o va da, avea senzaţia că-i va afec-

ta inima ei. Era ceva... ca o charismă, un farmec sexual, ceva nedefinit în legătură cu acest bărbat, care încărca aerul din jurul lui cu o electricitate invizibilă. El aşteptă şi, în cele din urmă, ea îi întinse mîna.

Degetele lui puternice le înlănţuiră pe ale ei, iar degetul mare îi mîngîie articulaţia pumnului. Cara simţi furnicături pînă în adîncul inimii. Ochii lui verzi se întunecară.

– Bună, Cara, şopti el, şi ea se întrebă dacă va mai fi în stare vreodată să vorbească. Îşi simţi gura de parcă era plină cu vată, buzele uscate şi o dorinţă acută de aer.

– Bună, Hank.

Uşa se trînti din nou la parter şi ea îşi trase mîna din mîna lui.

– Mai bine m-aş duce să văd ce face Trey.

– Eu aş prefera să aflu mai multe despre tine. Totul despre tine. Îmi place să-mi cunosc vecinii. Şi mi-ai putea povesti cîte ceva din Nashville. Sînt nou-venit aici.

– Oh, nu! Trebuie să aflu unde locuieşte copilul.

– Aici locuieşte.

Cuvintele căzură ca un chibrit aprins, pe o căpiţă de fîn. Ea îl privi fix şi adevăratul sens al

cuvintelor lui o pătrunse.

– Este fiul tău!

– Nu, nu este. Este nepotul meu.

Furia luă locul tuturor celorlalte emoţii.

– M-ai făcut să cred că habar n-ai cine e! Ai ştiut tot timpul că nu sînt un hoţ care vrea să-ţi spargă casa!

El rîse uşor şi atinse o şuviţă din părul ei lung.

– Nu te înfuria. Nu m-am putut abţine. O dată în viaţă i se întîmplă unui bărbat să găsească în dormitor o femeie frumoasă, pe care nu o cunoaşte.

„O femeie frumoasă...". Era greu să poţi rămîne furioasă. Era aproape imposibil, se gîndi ea. Pe un ton calm, spuse:

– Asta însă nu te scuză pentru faptul că ai negat că ai fi în vreun fel rudă cu Trey.

– N-am negat. Am spus doar că nu sînt tatăl lui.

– Ei bine, ar trebui să ai mai multă grijă de el. Nu ştii pe unde umblă şi ce face. Îl ţii la tine temporar?

– Nu. Locuieşte aici. Şi îmi pare bine că a venit în dormitorul tău şi te-a trezit. Gropiţele apărură din nou. Dar a fost o mişcare deşteaptă din partea lui, adăugă el.

– Nici acum nu ştii pe unde umblă şi ce face.

– Uite ce-i, este o zonă liniştită, cu foarte puţin trafic. Nu se îndepărtează, aşa că ştiu pe unde umblă. Îmi pare rău că a intrat neinvitat în casa ta, dar nu am de gînd să-l cocoloşesc la tot pasul.

– Şi ar trebui să-l hrăneşti.

– Crezi că-l ţin nemîncat?

Ea avea senzaţia că ar fi fost mai bine să renunţe la acest subiect, dar nu se putu abţine.

– Da! I-am dat să mănînce pîine prăjită, gem, căpşuni cu frişcă, slăninuţă, un ou şi un pahar cu lapte.

– Iar înainte de a veni la tine în casă, a mîncat patru prăjituri, vreo patru felii de şuncă şi a băut un pahar cu lapte.

– Inventezi!

– Nu, de ce aş inventa?

– Nu mi-a spus un cuvînt.

Zîmbetul lui dispăru şi în ochi îi apăru o privire îngrijorată. Dintr-o dată, ea nu se mai simţi atît de furioasă pe el.

– Ştiu, spuse el.

– Acum chiar că trebuie să plec. Încercă să treacă pe lîngă el, dar el o prinse de braţ.

– Mulţumesc că l-ai hrănit pe Trey şi l-ai adus acasă. Îi voi spune să nu mai plece. Ştiu că şi

acolo unde stăteam înainte îşi vizita vecinii. A crezut, probabil, că poate face acelaşi lucru şi aici.

Ea se simţi un monstru cu două capete.

– N-am vrut să spun că nu poate veni la noi acasă. Ne bucurăm să-l primim, spuse ea, ştiind prea bine că nu era complet adevărat în ceea ce o privea pe bunica Paige.

– Pot veni şi eu împreună cu el?

Întrebarea o şocă.

– Păi, bineînţeles, ne-ar face plăcere să ne faci o vizită, spuse ea, încercînd să pară ca o invitaţie adresată între vecini.

– Pot veni în dormitorul tău? şopti el, şi de data aceasta nu mai era nici o îndoială în ceea ce privea aluzia cuprinsă în cuvintele lui.

– Domnule Sandusky...

– Oh, niciodată domnule Sandusky. Hank.

– Nu mă voi obosi să răspund unei întrebări atît de ridicole, spuse ea, trecînd pe lîngă el. El o ajunse din urmă, în hol, şi coborî scările împreună cu ea. Cara era perfect conştientă de înălţimea lui, de picioarele lungi, de parfumul slab, de lămîie, răspîndit de spuma de ras.

La parter o întrebă:

– Nu ţi-am reţinut numele de familie.

– Cara Bedford.

El se întoarse şi o privi ţintă, tot amuzamentul dispărîndu-i din ochi.

– Cara Bedford? Domnişoara Bedford?

– Da. Văzu schimbarea produsă pe faţa lui la auzul numelui ei.

– Eşti acea domnişoară Bedford, preşedinta comitetului *Heritage Acres Beautiful, Incorporated?*

Doi

În clipa cînd el întrebă acest lucru, ea ştiu motivul acelei întrebări. Îşi îndreptă spatele şi răspunse:

– Da, eu sînt. Şi va trebui să recunoşti că pajiştea din curtea dumitale trebuie tunsă. Zona asta încearcă să păstreze o anumită imagine.

– Mica domnişoară Bagă-Nasul-Peste-Tot. Îşi puse mîinile în şold şi clătină din cap exasperat. Am primit ieri scrisoarea ta de avertizare.

Cuvintele lui o înţepară şi ea roşi.

– Locul ăsta arată total neîngrijit. Ştiu că abia

te-ai mutat, dar ai fi putut găsi timp să tunzi iarba.

– Acum am timp?

– Ai fi putut tunde o parte din ea în timpul pe care l-ai pierdut stînd de vorbă cu mine.

– Ei bine, poate că tunsul ierbii nu este situat în capul listei de priorităţi.

– Evident nu, spuse ea rece. Dar, în această zonă sînt nişte standarde la care ţinem şi va trebui să accepţi amenda, dacă nu vrei să te supui normelor noastre de viaţă. Ai de gînd să tunzi iarba, vara asta?

– Mă gîndeam să aştept pînă de Ziua Muncii. Uite ce-i, domnişoară Bedford, poate că tu nu ai ce face cu timpul tău, dar eu sînt o persoană ocupată.

– Îmi dau seama. E ora nouă într-o sîmbătă dimineaţa şi ţi-ai petrecut ultima jumătate de oră stînd de vorbă cu mine.

– Asta e cu siguranţă ceva ce prefer tunsului ierbii. Ştii, nu arăţi deloc aşa cum mi te-am închipuit.

Pe Cara o şocă să afle că el şi-o imaginase în vreun anume fel.

– Cum adică?

– Mă aşteptam la cineva mult mai pedant, genul care-şi bagă nasul peste tot.

– Nu-i nevoie să fii aşa, ca să nu doreşti ca în

latea casei tale să ai ceva care seamănă cu
cină de porci.

– Cocina de porci, pentru ştiinţa ta, nu are
ă înaltă.

– Ei bine, voi continua să trimit reclamaţii. Pe 4
lie[1] se organizează un concurs pentru cea mai
moasă curte din Heritage Acres. Şi familia mea
ea să-l cîştige. Îşi puse şi ea mîinile în şold şi-l
vi drept în ochi. Şi n-avem cum cîştiga, dacă
m o junglă în curtea vecină.

– Ce naiba contează ce e în curtea vecină? întrebă el, izbucnind deodată în rîs. Iar rîsul lui
or o pătrunse pînă în adînc, făcînd să dispară
ria de mai înainte.

– Cînd juriul se va uita la casa noastră, o va vedea alături pe a ta.

– Alături. Pentru a cîştiga, nu trebuie să fie curtea vecinului identică cu a ta. Atunci toate curţile ar arăta la fel.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. E o chestie psihologică. Nu există nici un mijloc în lume, prin care curtea ta să arate la fel ca a noastră.

– Probabil că ai foarte mult timp liber, ca să plantezi şi să aranjezi toate straturile alea de flori... tu şi cei cu care locuieşti. Stai împreună cu

1. 4 Iulie - Ziua Naţională a S.U.A.

bunicul tău?

– Da, cu bunicii, cu tatăl meu şi cu o mătuşă şi toţi iubim foarte mult curtea.

– Vreunul dintre ei merge la serviciu?

– Nu. Sînt toţi pensionari. Tatăl meu s-a pensionat de curînd.

– Aşa că sînteţi o casă plină de oameni care au timp să aibă grijă de curte. Ei bine, domnişoară Bedford, dă-mi voie să-ţi spun că, toţi cei care stăm în casa asta sîntem foarte ocupaţi. Muncim! M-u-n-c-i-m. Am lucrat nouăzeci de ore săptămîna trecută, şi nu am chef să tund iarba, atunci cînd ajung acasă de la serviciu! O voi tunde, dar nu este principala mea prioritate. Şi curtea mea nu va arăta niciodată la fel ca celelalte curţi de pe-aici.

– Îmi dau seama de asta!

Deodată, el începu să zîmbească şi-i apucă o şuviţă de păr, pe care începu s-o răsucească în jurul degetelor.

– De dragul tău, Cara, voi tunde iarba chiar astăzi.

– Mulţumesc, spuse ea, observînd din nou că respiră cu greu.

– Vrei să vii să priveşti?

– Nu, mulţumesc. Îndreptîndu-se spre uşa din faţă, el o ajunse din urmă şi i-o deschise.

– Vino să mă vezi ori de cîte ori vrei.

– La revedere, domnule San...

– Ahhh!

– Hank.

– Pa, Cara. Mulţumesc că l-ai adus acasă pe Trey.

Ea coborî treptele, aşteptînd să audă în urma ei zgomotul uşii închizîndu-se. Simţea că el o urmăreşte cu privirea şi cînd ajunse pe alee, nu se putu abţine să nu privească înapoi.

Hank Sandusky stătea pe verandă, cu mîinile sprijinite pe şolduri şi în picioarele goale. Şuviţe de păr castaniu îi cădeau pe frunte, iar ochii erau ţintiţi asupra ei. Îi făcu cu mîna şi ea îi răspunse. Păşi peste o bîtă de baseball şi-şi ţinu privirea ţintită asupra ierbii, proaspăt tunse, din curtea ei, încercînd să ignore buruienile crescute de o parte şi de alta a aleii lui Hank Sandusky şi care se împleteau în jurul gleznelor ei. Ridică braţul pentru a vedea cît este ceasul şi expresia de surpriză de pe faţa ei se transformă curînd în consternare.

Avusese ceasul prins la încheietura mîinii cînd intrase în casa lui Sandusky. Privi înapoi la veranda care acum era goală. Privi apoi îndelung la casă, nehotărîndu-se dacă ar fi mai bine să renunţe la ceas sau să se întoarcă înapoi pentru a-l

căuta... şi să mai petreacă cîtva timp în prezenţa acelui bărbat tulburător, ca un foc de artificii.

Ceasul era un cadou primit de ziua ei din partea bunicilor, cu şase ani în urmă, cînd absolvise liceul. Nu voia să renunţe la el. Strînse din buze, îşi îndreptă spatele, şi începu să meargă înapoi încet, privind în jos pentru a vedea dacă ceasul nu-i căzuse de la mînă, fără să-şi dea seama.

Bătu la uşă şi aşteptă, apoi o deschise uşor, gîndindu-se că Hank probabil se dusese la etaj.

– Domnule Sandusky! Hank! strigă ea cu voce tare.

Nici un răspuns. Încruntîndu-se, păşi înăuntru.

– Hank! Trey!

Unde dispăruseră? se întrebă ea, gîndindu-se că persoanele din casa asta apăreau şi dispăreau ca nişte fantome. O clipă erau reali, apoi, în clipa următoare, dispăreau!

Privi în jur la podeaua plină de praf. Unele cutii fuseseră deschise şi conţinutul lor împrăştiat pe jos. Împinse cu piciorul nişte apărători de umeri, care se foloseau la baseball. Merse pînă în locul unde stătuse de vorbă cu Hank, la picioarele scărilor. Strigă încă o dată:

– Hank! Trey!

Din nou nu primi nici un răspuns. Unde oare dispăruseră? Nu o interesa, dar nu putea să um-

Ida prin casă neinvitată. În acelaşi timp, nu voia să plece, înainte de a-şi căuta ceasul. În timp ce stătea acolo, privirea îi urcă de-a lungul scărilor şi îşi aminti că se ţinuse de balustradă atunci cînd coborîse. Ceasul s-ar fi putut desface căzînd de la mînă. Nu era nici urmă de ceas pe scări, dar ar fi putut cădea pe marginea şcărilor, jos pe podea.

Înconjură casa scărilor pe partea stîngă şi dădu la o parte o cutie grea. Două scînduri groase erau aşezate peste cutie. Se aplecă puţin şi i se păru că vede strălucind ceva auriu. Se aşeză în patru labe în spatele cutiei, dar nu găsi nimic altceva decît o bucăţică de staniol auriu, probabil de la o bomboană.

– Domnişoară Bedford! o strigă o voce bărbătească gravă.

– Oh! Sări în picioare şi se lovi cu capul de scîndurile care depăşeau suprafaţa lăzii. La naiba! spuse ea. Îşi frecă locul lovit, realizînd că era una dintre puţinele dăţi din viaţa ei, atît de liniştită şi de ordonată, în care folosise o înjurătură.

De parcă s-ar fi materializat din aerul din încăpere, lîngă ea stătea Hank Sandusky, cu pieptul la fel de gol ca înainte, cu mîinile în şold şi cu o privire întrebătoare întipărită pe faţă.

– De unde ai apărut? întrebă ea nervoasă. Te-am

chemat şi iar te-am chemat, dar nu mi-ai răspuns.

El îşi încrucişă braţele peste piept; picioarele goale erau uşor depărtate. Cara trebui să recunoască cît era de frumos! Găsi dificil să-i ignore pieptul gol. Avea o cicatrice albă deasupra umărului musculos.

– M-am dus în curtea din spate să stau de vorbă cu Trey. Nu te-am auzit strigînd.

– Ei bine, am strigat! Era jenată şi nervoasă în acelaşi timp. Mi-am pierdut ceasul cînd am fost aici.

– Şi crezi că e acolo jos, în spatele cutiei? Ai stat acolo, cînd ai fost aici înainte?

– Nu, n-am stat! Ea îşi mişcă braţul. Am crezut că s-a desfăcut şi a căzut cînd m-am ţinut de balustradă.

– Vrei să te ajut să-l cauţi? Se aplecă spre ea, sprijinindu-se cu mîinile de cutie, iar umerii aproape că-i atingeau pe ai ei. Spuse cu voce înceată: Ştii, nu arăţi ca o persoană care-şi bagă nasul peste tot.

– Da? Mintea îi devenise alunecoasă, ca o bucată de unt pe lama unui cuţit cald. Nu era în stare să mai gîndească. Era blocată în colţul acela întunecos, prinsă între lăzi pline, scări, scînduri şi acel bărbat care deborda senzualitate prin

simpla sa prezenţă, prin aerul pe care-l respira. Ar fi vrut să-l împingă, dar asta ar fi însemnat ca mîinile ei să-i atingă pieptul gol şi ea simţi că ar atinge, mai degrabă, o cărămidă încinsă.

– Te rog, dă-te la o parte, şopti ea.

El îşi plimbă uşor degetele de-a lungul tîmplei sale.

– Îmi imaginam o matroană care nu are cu ce să-şi umple timpul... Lucrezi?

– Da, sînt secretară la Ben Arnold Insurance[1].

– A fi preşedinta Comitetului Heritage Acres Beautiful, nu este un serviciu permanent?

– Nu, acolo lucrez numai vinerea.

El se apropia de ea, cu fiecare întrebare rostită. Respiraţia lui mirosea a mentă. Buzele erau perfecte. Cea de sus era puţin mai arcuită decît cea de jos, dar aceasta din urmă era mai plină şi mai senzuală. Ea privi din nou în ochii lui, ochi care îi întîlniră şi susţinură privirea, ademenind-o.

– Cine-i bărbatul din viaţa ta?

– Nu există unul.

El zîmbi uşor. Ea clipi şi îl împinse.

Senzaţia pieptului gol era aşa cum îşi imaginase, şi chiar mai mult. Mult mai mult. Retrăgîndu-şi mîinile în grabă, se strecură pe lîngă el, roşind

1. Ben Arnold Insurance - Asigurările Ben Arnold.

puternic, cînd văzu apărîndu-i gropiţele în obraji.

– Nu vrei să-ţi cauţi ceasul?

– Ceasul meu nu este aici, jos! Privi în spate şi simţi un fior. Hank Sandusky stătea sprijinit într-un cot de casa scărilor, cu cealaltă mînă în şold şi cu un zîmbet întipărit pe faţă în timp ce o privea.

– Vrei să te mai uiţi o dată ca să fii sigură? întrebă el cu o voce gravă.

– Nu! Voi merge acasă şi voi renunţa la ceas, deşi era un cadou de la bunicii mei.

El rîse uşor.

– Vino! Vom căuta în dormitorul meu. Cuvintele fuseseră rostite uşor, dar ea se simţi de parcă fusese mîngîiată şi alintată, deşi el nici n-o atinsese, cu excepţia degetelor cu care îi mîngîiase înainte tîmpla.

– Poate că ar fi mai bine să cauţi tu şi să mi-l aduci, dacă îl vei găsi. Aş...

El rîse din nou.

– Vino. Nu muşc.

În timp ce urcau scările, ea era şi mai conştientă de prezenţa lui, decît fusese înainte.

– Nu, continuă el, nu eşti deloc aşa cum mi te-am imaginat. Am de gînd să cosesc pajiştea. Şi să zugrăvesc casa. Şi să repar gardul. Şi ţevăria. Şi să refac zidăria.

– Nu vei avea suficiente mîini pentru a face tot

se ți-ai propus. Ce lucrezi?

– Sînt pe cale să deschid un restaurant.

– Nepotul tău locuieşte cu tine aici?

– Da. Părinţii lui sînt divorţaţi. Tatăl lui e fratele meu mai mic, Matt. El tocmai a obţinut custodia lui Trey de la fosta lui soţie. Au venit amîndoi să locuiască cu mine, şi Matt va lucra în noul meu restaurant.

Se apropiau de camera lui şi ea se ruga în gînd ca el să-i spună: „Caută-l singură, eu am alte treburi de făcut".

Rugăciunea rămase fără răspuns. Cînd el îi făcu semn cu capul să intre înaintea lui, ea se simţi de parcă ar fi intrat în văgăuna unui leu. Rămase în uşă şi începu să examineze podeaua, căutînd cu privirea, pînă ce zări ceasul în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

Traversă camera, se aplecă şi-l luă, apoi şi-l prinse la mînă şi întîlni privirea lui Hank. Stătea sprijinit de uşă, privind-o cu un zîmbet pe faţă. Cînd ea merse spre el, el continua s-o privească.

Încercînd să ignore efectul privirii lui asupra respiraţiei şi pulsului ei, îl întrebă:

– Familia ta stă în Nashville?

– Nu, doar fratele şi nepotul meu.

– Cum de te-ai stabilit aici?

– Matt locuia aici şi, cum unul din noi trebuia

să se mute, am venit eu la Nashville, pentru a căuta un loc unde să-mi deschid restaurantul.

– Ai un accent...

– Am locuit în Texas o vreme.

Camera părea lungă, precum un teren de fotbal şi ea se simţea mult prea vizibilă. Conversaţia lor devenise inofensivă, iar tensiunea dintre ei dispăruse. În cele din urmă, ea ajunse în dreptul uşii de care se sprijinea el.

– La revedere din nou, spuse ea.

– N-ai de ce să te grăbeşti. Nu mi-am luat încă micul dejun. Ai putea bea cafeaua împreună cu mine.

– Mulţumesc, dar trebuie să merg la băcănie şi la curăţătorie.

– S-ar putea să fie mai plăcut să bei o cafea.

Ar fi putut avea dreptate, dar ea nu avea de gînd să-i spună acest lucru.

– Mulţumesc, poate altă dată.

– Cînd?

– Domnule San...

– Hank. Vreau să te aud spunîndu-mi pe nume.

– Hank. Îi rosti numele, şi n-ar fi trebuit să însemne altceva decît atunci cînd spunea „bună dimineaţa", dar însemna.

Şi din nou el îi blocă trecerea.

– Cînd vom avea prima noastră întîlnire?

– Cred că niciodată. Îl privi şi văzu acea privire lubolică în ochii lui, amestecată cu un soi de curiozitate. El îi atinse de această dată, scurt, maxilarul. Nu era neapărat un gest pur senzual, dar era, totuşi, tulburător.

– Ai simţit asta?

– Sigur că am simţit!

– Simţi asta? întrebă din nou, întinzînd mîna spre gîtul ei, dar oprindu-se înainte de a o atinge. Oricum, nervii ei reacţionară anticipat.

– Asta este...

– Răspunde-mi, spuse el încet. Ai simţit ceva?

– Păi, poate că da, dar este pur.... Se forţă să-şi ţină gura închisă.

– Pur? întrebă el, cu ochii verzi scînteindu-i. Voi spune eu în locul tău... e o reacţie chimică între noi, care produce un combustibil asemănător benzinei pentru foc.

– Aşa că nu trebuie să amestecăm cele două componente.

El rîse.

– Oh, ba da. Cred că trebuie. După ce va fi unsă iarba.

Ea trecu pe lîngă el şi începură să coboare împreună scările.

– Unde-i Trey?

– Afară, în curtea din spate. Se joacă.

– De ce poartă urechile alea de iepure?

– Pretinde că e un iepure.

– Cîţi ani are?

– Cinci. Deci, locuieşti în casa aia mare, împreună cu bunicii tăi?

– Da, şi cu tatăl meu şi cu mătuşa mea.

– O casă plină. Bunicul tău e drăguţ. A venit aici în ziua cînd ne-am mutat şi ne-a adus o tavă cu prăjituri.

– Bunicul e prietenos. Iar bunicii îi place să gătească.

Ajunseră pe verandă. Ai o groază de maşini.

– E hobby-ul fratelui meu mai mic... să colecţioneze maşini de curse.

Cara închise ochii şi se cutremură.

– Nu-ţi place asta.

Ea deschise ochii.

– Nu în mod special, dar nu-i treaba mea. La revedere.

– Pa, Cara, spuse el cu accentul lui uşor texan.

De data asta, ea nu mai privi înapoi. Cînd ajunse în curtea ei, mări pasul spre casă, dar îşi aminti clar fiecare cuvînt, fiecare respiraţie şi, mai ales, acel moment cînd îi atinsese cu mîinile pieptul gol, senzaţia pe care degetele ei o simţiseră

când se încurcaseră în părul lui moale.

Urcă scările şi, intrînd în casă, îl găsi pe bunicul ei citind ziarul. El îl împături şi se ridică în picioare, întinzîndu-se. Era îmbrăcat într-o cămaşă kaki, care stătea întinsă peste umerii lui slabi. Îşi potrivi bretelele galbene şi-şi trase în sus pantalonii kaki.

– Cred că e timpul să mă ocup de straturile de flori acum. Băieţelul era al vecinilor?

– Da. Îl cheamă Trey Sandusky.

– L-am cunoscut pe Hank Sandusky. Un tînăr destul de drăguţ. E fiul lui?

– Nu. Trey este nepotul lui.

– Oh, aşa deci! Cînd l-am cunoscut, mi-a spus că locuieşte împreună cu fratele lui mai tînăr.

– Trey este fiul fratelui lui. Părinţii sînt divorţaţi.

– Păcat. Micuţul părea destul de solemn.

Bunicul ieşi afară şi Cara începu să urce scările pentru a-şi lua poşeta. Încerca să gonească din minte imaginile legate de Hank Sandusky, cu gînduri despre cumpărăturile pe care le avea de făcut la băcănie, cînd dădu peste mătuşa ei, care stătea pe o treaptă, privind cu binoclul prin fereastra ce dădea spre casa familiei Sandusky.

– Mătuşă Belle Mae! Încetează să te mai uiţi pe furiş în casa familiei Sandusky.

– Atunci, povesteşte-mi despre ei. Coborî bi-

noclul, îşi puse ochelarii şi o privi pe Cara, cu nişte ochi albaştri, curioşi.

Înainte ca ea să poată răspunde, bunicul o strigă de afară:

– Cara!

– Numai o clipă. Lasă-mă să văd ce vrea bunicul. Vin, strigă ea, coborînd scările şi ieşind pe veranda din faţă.

Bunicul era îngenuncheat lîngă cel mai murdar cîine pe care îl văzuse Cara vreodată. O ureche îi stătea în sus şi cealaltă îi cădea pe un ochi. Era plin de pete închise la culoare, iar părul se încreţea pe spate şi crescuse prea lung. Părea că rînjeşte mulţumit şi se legăna uşor înainte şi înapoi.

Bunicul freca plăcuţa de bronz prinsă de cureaua de piele maron, de la gîtul animalului.

– Nu pot să descifrez ce scrie pe plăcuţă.

Cara avu o presimţire. Nu voia să afle ce scrie pe plăcuţa cîinelui. Ezitînd, se aplecă şi citi: Sandusky, exact aşa cum se aşteptase.

– E de la casa vecină. Vrei să-l duci acasă, bunicule?

– Te deranjează dacă te rog pe tine s-o faci? Mi-am uitat ochelarii de soare în casă. Trebuie să merg să mi-i iau.

Cara nu voia să se mai apropie de casa fami-

lui Sandusky, dar nu-i stătea în obicei să refuze o rugăminte de-a bunicului ei. Aşa că, se pomeni pornind şi fluierînd cîinelui s-o urmeze.

Dînd din coadă, el veni după ea ascultător.

– Un punct cîştigat în favoarea ta, murmură ea. Îl chemă după ea pe alee şi apoi intră în curtea familiei Sandusky. Drumul mergea prin partea de vest a casei, la numai cîţiva paşi de gardul ce separa cele două curţi. În spatele casei era un spaţiu, turnat în ciment şi îngrădit, destinat a fi loc de joacă. Drept înainte era garajul, iar în stînga lui se afla un dud uriaş, care avea dimensiuni apreciabile încă de pe vremea copilăriei ei. Acum, crengile lui se întindeau peste potecă şi casă, creînd un loc umbros, faţă de căldura din ce în ce mai mare a dimineţii.

Luînd-o prin partea stîngă a garajului, ea desfăcu zăvorul de fier al porţii. De îndată ce cîinele intră în spaţiul îngrădit, ea închise poarta şi trase zăvorul, pentru a fi sigură că animalul nu va mai scăpa din nou. De partea cealaltă a gardului, cîinele o privi, dînd din coadă, apoi dispăru în iarba înaltă.

– Există ceva ce doreşti din casa mea? se auzi o voce joasă cu un accent ciudat, după ce Hank Sandusky apăru pe uşa din spatele casei.

Ea sări surprinsă şi simţi cum obrajii încep să-i

ardă. Hank coborî treptele şi se opri în faţa ei:

– Este pentru a treia oară cînd vii aici în dimineaţa asta.

– Cîinele tău era în curtea noastră.

– Cîinele meu stă într-o curte care are un gard mult prea înalt péntru a putea să sară peste el. Trey este acum în casă, aşa că n-avea cum să-i dea drumul lui Dumpling.

– Nu ştiu cum a ieşit, dar era la noi în curte.

– Uite, dacă vrei ceva de aici, de ce nu-mi spui exact ce. Se sprijini cu braţul de dud şi-i atinse obrazul.

– Nu există nimic aici ce să vreau, bîlbîi ea.

– Oh? Hank îşi arcui sprîncenele. Te-ai întors de două ori, ca să mă vezi pe mine?

– Nu!

El chicoti uşor, apoi îi ridică bărbia.

Ea privi în ochii verzi descoperind o intenţie clară.

Privirea lui coborî şi nişte gene întunecate îi acoperiră ochii. Ea era captivată de acea forţă invizibilă care exista între ei. Pentru o clipă, se gîndi la mătuşa Belle Mae care-i privea prin binoclu, apoi simţi o adiere răcoroasă produsă de umbra dudului. Copacul o va ascunde de privirile indiscrete. Şi, dintr-odată, orice gînd dispăru şi se simţi cuprinsă de flăcări.

Buze moi, precum catifeaua, le atinseră pe ale ei, simţind sărutul pînă jos, în glezne. Se trase de lîngă el şi-l privi, simţindu-se fără suflare.

El avea respiraţia la fel de întretăiată ca a ei. Încet, un zîmbet îi arcui gura.

– Cara, rosti el răguşit, şi ea trebui să se abţină de a nu se întinde şi a-şi ridica din nou buzele spre el.

Clipi şi făcu un pas înapoi.

– Trebuie să mă duc acasă.

– De ce nu-mi spui ce vrei de fapt?

– Ţi-am spus, cîinele tău era în curtea noastră. Poate că e vreo gaură în gard, prin care se poate trecura.

– Sigur. El zîmbi, gropiţele îi apărură în obraji, apoi el îşi ridică braţele în sus. De ce oare mai discut despre asta? Eşti binevenită oricînd, aici sau în dormitorul meu.

Ea nu se putu abţine să nu rîdă.

– Încetezi vreodată?

– Oh, Doamne! Îi atinse colţul gurii, cu vîrful degetului arătător. Ce zîmbet!

– La revedere, Hank, spuse ea ferm, dorindu-şi dintr-odată să nu fi existat gard între curţile lor, pentru a o lua pe cel mai scurt drum spre casă. În schimb, nu avu de ales decît s-o ia înapoi pe poteca din curtea lui, simţindu-i ochii urmă-

rind-o. Ea făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse şi-i spuse:

– Ai fi putut tunde iarba chiar acum.

– Aş fi putut, dar asta a fost mult mai important.

Ea dădu din cap şi îşi continuă drumul, folosindu-se de toată voinţa ei pentru a nu mai întoarce capul şi a-l privi încă o dată. Zece minute mai tîrziu, auzi motorul unei maşini şi privi afară pe fereastra ce dădea în faţa casei. Îl văzu plecînd într-o maşină neagră, plină de praf. Rămase consternată. Nu tunsese iarba nici măcar un minut.

În următoarele nouă zile nu-l mai văzu pe Hank Sandusky sau pe Trey. Nouă zile în care iarba crescu din ce în ce mai înaltă.

În penultima dimineaţă a lunii mai, Cara stătea în bucătărie, privind fix calendarul care atîrna pe uşa de la cămară, în timp ce restul familiei lua micul dejun. Cara era îmbrăcată pentru serviciu, cu o rochie de un albastru-pal, din bumbac, şi pantofi asortaţi. Părul era strîns, cu grijă, în vîrful capului, aşa cum îl purta de obicei.

– Azi este treizeci mai. Nu mai e decît o lună şi cîteva zile, pînă la concursul de pe 4 Iulie, pentru cea mai frumoasă curte...şi el încă nu a tuns iarba!

Bunicul se foi în scaunul său, întinzîndu-şi pi-

cioarele.

– Este a zecea zi.

– Slavă Domnului! Echipele specializate vor lunde mîine iarba.

– Mă întreb dacă individul ştie cît îl va costa acest lucru.

– Probabil că nu-i pasă.

– Nu-i pot înţelege pe unii. Bunicul clătină din cap. Locul ăla a costat o groază de bani, dar domnul Sandusky n-a făcut nimic de cînd s-a mutat.

– Mi-a spus că-i ocupat cu deschiderea unui restaurant, spuse tatăl Carei. Nathan Bedford îşi împături ziarul de dimineaţă şi-l puse lîngă farfurie, apoi îşi trecu degetele prin părul des şi negru şi-şi strînse ochelarii. E timpul să mă duc să stropesc din nou curtea.

– Aşteaptă, înainte să te apuci, spuse bunica Paige. Bunicule, vrei, te rog, să aranjezi un buchet frumos pentru masa din sufragerie?

– Sigur, mama.

Cara îşi luă poşeta.

– Eu sînt la birou, dacă cineva are nevoie de mine. Plecă la serviciu, aruncînd o privire spre curtea neîngrijită a familiei Sandusky. Privirea ei căzu, aşa cum se întîmpla în fiecare dimineaţă, pe locul de sub dud, unde Hank Sandusky o să-

rutase. Cîte dimineţi vor trece pînă să uite acel sărut? se întrebă ea. Fu mirată să constate că-şi amintea încă fiecare amănunt al conversaţiei lor, fiecare gest al lui, felul în care o atinsese, felul în care ea reacţionase la atingerea lui. Îşi îndreptă umerii şi-şi canaliză gîndurile asupra zilei pe care o avea în faţă.

Trei

În aceeaşi seară, după ce veni de la serviciu, Cara îşi puse o rochie galbenă, de bumbac, şi merse, împreună cu două prietene, la un picnic. Era trecut de ora unsprezece cînd se întorcea pe Drake Avenue. Pe măsură ce se apropia de casa ei, văzu lumina unei lanterne în curtea familiei Sandusky.

Primul ei gînd fu, că un hoţ încearcă să dea o spargere şi-şi încleştă mîinile pe volan. Începu să se gîndească repede ce ar putea să facă.

Încă nu găsise nici o soluţie, cînd auzi zgomotul produs de o maşină de tuns iarba, acoperind zgomotul făcut de motorul maşinii ei. Urmări lumina care se mişca într-un ritm regulat. Hank Sandusky tundea iarba!

Opri în faţa casei ei, se dădu jos din maşină şi traversă pajiştea. Luna îi călăuzea drumul. Văzu lumina de la maşina de tuns şi pe Hank tunzînd iarba. Mirosul de iarbă proaspăt tunsă o învălui, dar era atît de furioasă, încît de-abia îl percepu.

Hank era concentrat asupra muncii şi n-o observă apropiindu-se. Era îmbrăcat numai în nişte blugi decoloraţi, care-i accentuau şoldurile înguste. Cînd o văzu, opri motorul şi o privi.

– Îmi pare bine că te-ai hotărît în cele din urmă să tunzi iarba, dar rezultatul va fi îngrozitor! Nu vezi nimic pe întuneric.

– Ştiu asta, spuse el liniştit. Tonul vocii era un avertisment să fie lăsat în pace. Dar, în felul acesta, cei ce se ocupă de acest lucru, nu vor mai avea ce tunde mîine.

– De ce n-ai angajat un copil să facă acest lucru?

– Nu cunosc nici unul. N-am găsit nici unul şi...să-ţi spun sincer, am uitat total de asta. Am o mie de alte lucruri importante în minte.

– Felul cum arată curtea ta ar trebui să înnumne şi el un lucru important. Nu există nici o casă, în Heritage Acres, care să arate ca aceasta... iar noi vom fi nevoiţi să locuim alături de ilne!

– În clipa de faţă, în ciuda sărutărilor tale, sentimentul e reciproc!

Ea simţi un amestec de simţăminte contradictorii, iar cuvintele lui îi răsunară în minte: „În ciuda sărutărilor tale".

– Ei bine, vei scăpa de amendă, dar cum te poţi aştepta ca locul acesta să arate decent? Probabil că ai tăiat iarba în zigzag.

– N-ai vrea să vii să mă supraveghezi sau poate să-mi ţii lanterna?

– Nu! De ce nu-ţi aprinzi lumina pe verandă?

– Ia te uită, ce idee grozavă! Se întrerupse brusc. Nu pot aprinde lumina, pentru că nu funcţionează, pentru că n-am avut timp să trag firele, pentru că lucrez foarte mult la restaurant. Azi am plecat mai devreme, special pentru a face acest lucru.

– Devreme? întrebă ea surprinsă.

– Da. În timp ce tu şi familia ta dormiţi în fiecare noapte, eu muncesc. În timp ce tu şi familia ta încă mai dormiţi dimineaţa, eu plec la

muncă. În timp ce tu şi familia ta plantaţi şi gîdilaţi petuniile toată ziua, eu sînt la MUNCĂ. Un cuvînt a cărui semnificaţie familia ta nu o cunoaşte.

Ea începu să regrete că a venit să stea de vorbă cu el. Ar fi trebuit să plece şi să-l lase singur.

– Eşti la fel de ursuz ca un urs...

– Din cauză că micuţa domnişoară Bagă-Nasul-Peste-Tot, nu-şi poate vedea de treaba ei...

– Nu începe din nou să-mi spui în felul ăsta!

– Bine. Hai să facem pace. Sînt mort de oboseală. Dorm numai patru ore pe noapte şi nu sînt într-una din dispoziţiile mele cele mai fermecătoare. Dacă vrei să mă scuzi, acum mă duc să tund iarba, pînă nu expiră cele zece zile la sfîrşitul cărora trebuie să plătesc opt sute de dolari.

– Ai fi putut chema pe cineva dintre cei care se pricep la treaba asta. Ar fi tuns iarba uniform.

– Aş fi putut, dar am uitat. Cred că ţi-am explicat de ce mi-a scăpat din vedere. Noapte bună, domnişoară Bedford.

Puse din nou în funcţiune motorul maşinii de tuns, iar ea porni spre casă, simţindu-se îngrozitor. El păruse epuizat şi-şi ceruse scuze că era atît de urîcios. Să dormi patru ore pe noapte! Cara se simţea mai tulburată, cu fiecare pas pe care-l făcea. Nu depusese niciodată plîngere

împotriva unui vecin şi acum, cînd o făcuse pentru prima dată, regreta enorm lucrul acesta.

Era o noapte îngrozitor de caldă şi lui îi era şi mai cald din cauza efortului şi a oboselii. Dar, indiferent cît era de obosit şi cît îi era de cald, trebuia să termine de tuns iarba din întreaga curte, pentru că, altfel, ar fi fost obligat să plătească o avere.

Continuă să meargă spre uşa din spate, dar paşii îi erau din ce în ce mai înceţi, gîndindu-se la ceea ce-i făcuse lui Hank Sandusky.

Închise uşa, fără să facă zgomot, aprinse lumina şi privi bucătăria imaculată, gîndindu-se ce-l aştepta pe el, după ce va termina de tuns iarba... camere pline cu cutii nedespachetate, patru ore de somn şi o zi lungă de muncă, în faţă.

Îşi lăsă jos poşeta şi-şi trecu mîna peste frunte. Nu va mai fi atît de cumplit să locuiască în vecinătatea lui. Iarba va fi, în sfîrşit, tunsă. Obţinuse ceea ce a vrut... aşa că şi-ar fi putut permite să fie un pic mai drăguţă cu el.

Turnă într-un pahar ceai cu gheaţă şi luă lanterna mare a bunicului, o aprinse, apoi aprinse toate luminile de afară şi porni spre curtea lui.

Hank se afla în partea de est a casei, aşa că lumina nu ajungea pînă la el. Era tot cu pieptul

gol, blugii erau coborîţi mai jos pe şolduri. Cara îi văzu toţi muşchii încordîndu-se, în timp ce lucra.

– Hank! strigă ea, dar zgomotul făcut de motor îi acoperi cuvintele.

Merse repede spre el, pînă ajunse în faţa maşinii de tuns.

– Ce dracu cauţi aici? Ai venit să te hol....

– Vrei puţin ceai?

Sprîncenele lui se arcuiră, deschise gura, apoi o închise repede. Veni spre ea şi luă paharul.

– Mulţumesc.

Lumina lunii cădea pe umerii lui acoperiţi cu picături de transpiraţie. Acea lumină argintie făcea ca fiecare muşchi să pară şi mai conturat, şi mai ieşit în relief. Ea se întrebă ce făcuse el ca să aibă asemenea muşchi. Degetele lui le atinseră pe ale ei. Ochii lui verzi erau în umbră, cînd luă paharul.

– Poţi să aduci paharul mai tîrziu, spuse ea încet.

Singurul zgomot care se auzea era cîntecul greierilor, reluat acum, cînd motorul se oprise:

– Îmi pare rău că am fost atît de nervos.

– Nu face nimic, răspunse ea, simţind că acel curent electric apare din nou între ei. Era o clipă de vis. Aproape de miezul nopţii, acea oră vrăjită, ea stînd în lumina lunii, cu un bărbat pe care

Hank abia îl cunoscuse. Emoţia produsă de prezenţa lui îi înmuie picioarele. Poţi să aduci paharul mai tîrziu, repetă ea, fără să fie conştientă de ceea ce spunea.

– Numai un minut şi poţi să-l iei. Bău pe nerăsuflate, iar Cara văzu cum înghiţea însetat ceaiul. Firişoare scurte de iarbă erau lipite de umerii lui.

Hank se opri din băut şi privi paharul pe jumătate plin.

– E ceva dumnezeiesc! exclamă el. Îşi trecu braţul peste frunte şi ea simţi mirosul pătrunzător al corpului lui. Îşi aminti de sărutul lui şi o mică flacără de dorinţă se aprinse în interiorul ei.

El roti paharul şi privi lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Te simţi grozav cînd asta ajunge în adîncul tău, spuse el. Apoi se opri. Cara ştia că şi el percepuse ceva, pentru că o privea foarte intens. Apoi, privirea lui coborî peste rochia ei galbenă, de plajă, pînă la sandalele decupate în faţă.

– Arăţi atît de drăguţ. Atît de rece, atît de stăpînă pe tine.

– Mulţumesc. Ea nu se simţea nici rece, nici stăpînă pe ea. Se simţea de parcă luase foc.

– Te întreb din nou. Cînd vom avea prima noastră întîlnire?

Era gata să-i răspundă: „Spune tu când". În schimb, logica şi anii de educaţie învinseră.

– Nu vom avea. Nu avem multe lucruri în comun.

– Oh?

Această unică silabă şi ridicatul sprîncenelor conţineau o lume întreagă de contradicţii.

Îşi termină ceaiul şi-i întinse paharul. Cînd ea întinse mîna să-l ia, degetele lui le cuprinseră pe ale ei şi le ţinu strîns.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

El îi făcu cu ochiul şi apoi îi dădu drumul, iar ea se simţi dezamăgită. Plecă şi auzi din nou motorul punîndu-se în mişcare. Mai tîrziu, în timp ce stătea întinsă în pat, continuă să audă zgomotul făcut de maşina de tuns. Cînd, în cele din urmă, se opri, starea ei de nelinişte se accentuă, imaginîndu-şi sub duş sau scufundîndu-se în apă, acel corp atît de masculin, iar blugii alunecînd uşor pe podea. Gemu şi-şi aruncă la o parte ceaiceaful, apoi se ridică şi se aşeză într-un balanspar. Îşi sprijini bărbia în mîini, pe pervazul ferestrei. Ferestrele ei dădeau spre sud, aşa că nu-i putea vedea casa, dar îi vedea curtea din spate, simţea mirosul dulce de iarbă proaspăt cosită şi zărea

Umbra întunecată a lui Dumpling[1] mişcîndu-se încolo şi încoace.

– Dumpling, şopti ea. Ce nume prostesc pentru un căţel ca tine. Dumpling. Hank. Hank Sandusky. Suspină şi se întoarse în pat, încercînd să adoarmă.

În dimineaţa următoare se opri pe scări şi se strîmbă privind pe fereastră în curtea de alături. Buruienile mari şi iarba înaltă dispăruseră, lăsînd în urmă pămîntul uscat şi galben. Se întrebă dacă Hank avea vreun furtun pentru a stropi grădina şi se gîndi să-l împrumute pe al lor. Simţi pulsul accelerîndu-i-se cînd se gîndi că îl va vedea din nou, lucru care nu-i plăcu. Alungă repede acea ideea din minte.

– Vecinii au cosit iarba noaptea trecută, spuse bunicul, cînd ea coborî scările şi se opri, privind pe fereastră. Îşi împinse ochelarii, mai sus, pe nas, în timp ce se uita în curtea vecină. Locul arăta îngrozitor de uscat, parcă ar fi fost ars.

– Arată îngrozitor, dar oricum e mai bine ca înainte.

Bunica Paige apăru la picioarele scărilor.

– Aţi văzut curtea de alături?

– O ploaie bună şi va înverzi, spuse Cara.

1. Găluşcă (n.t.)

– Bineînţeles, şi apoi va trebui s-o tundă din nou. Sper că ăsta nu a fost singurul tuns din vara asta.

– Cu siguranţă, acum că e tunsă, va avea grijă să fie mereu aşa.

– Mie mi se pare că arată la fel de rău ca înainte, spuse înţepată bunica Paige. Bunicule, du-te pînă acolo şi vezi dacă bărbatul acela are un furtun de grădină, şi arată-i cum se foloseşte pe pajişte.

– Mai dă-i puţin timp, spuse Cara.

– Vrei să-i baţi pe Bodkins la concursul de anul acesta pentru cea mai frumoasă curte?

– Sigur, bunico, dar....

– Priveşte alături. Priveşte numai.

Cara privi şi imaginea fu descurajantă. Odată iarba tunsă, cutiile şi lăzile nedespachetate erau şi mai vizibile. Jucăriile erau împrăştiate în curtea din faţă, iar buruienile năpădiseră aleea de o parte şi de alta, unde odată fuseseră straturi de flori.

– Acum, bunicule, du-te direct acolo şi oferă-le un furtun. N-a mai rămas decît o lună şi cîteva zile, pînă la concurs.

– Să-i mai acordăm o şansă, spuse Cara, şi amîndoi bunicii se întoarseră şi o priviră miraţi. De-abia a tuns iarba noaptea trecută. Hai să aşteptăm, să vedem dacă azi udă pajiştea.

Bunicul privi spre bunica, în timp ce aceasta se încruntă, clătinînd din cap.

– O zi, după care va trebui să facem ceva.

– Nu-mi închipui că domnul Sandusky e foarte strâns la bani, dacă s-a mutat într-o astfel de zonă. Preţurile au crescut foarte mult în ultimul timp. Îşi trecu degetele prin părul alb. Îmi pare rău că n-am cumpărat o casă sau două prin jur, în urmă cu cîţiva ani. Ar fi fost o bună investiţie, dar n-aveam de unde şti atunci.

Coborîră împreună scările şi merseră în bucătărie să mănînce. După ce aruncă o privire spre ceas, Cara îşi bău repede sucul de portocale, în timp ce bunica Paige prăjea ouăle.

– Mulţumesc, bunico, dar trebuie să fug, spuse ea, oprindu-se pentru a scutura o firimitură de pîine de pe rochia roz.

– Aşteaptă o clipă. Trebuie să mănînci ceva.

– Nu mi se-ntîmplă nimic. Am mîncat pîine prăjită şi am băut suc de portocale. Ne vedem diseară. Cara îşi luă poşeta şi ieşi prin uşa din spate, coborî treptele verandei şi merse spre maşină. În timp ce se pregătea să urce în maşină, văzu două urechi ascuţite dispărînd după nişte flori. Se opri şi se uită atent în spatele florilor, pînă cînd văzu doi ochi albaştri şi urechile pufoase de

iepure. Ocoli maşina şi merse spre el.

– 'Neaţa, Trey, spuse ea blînd. Ce mai faci?

Nici un răspuns.

– Vrei să vii înăuntru şi să mîncăm o felie de pîine prăjită? Privi spre casa lui Hank, dar nu văzu vreun semn că ar fi cineva acasă şi aşteptă.

Încet, Trey îşi făcu apariţia din spatele florilor. Ea îi întinse mîna şi el i-o luă urmînd-o în casă.

– M-am întors cu un musafir, spuse ea. Un musafir flămînd, căruia i-ar plăcea să mănînce nişte pîine prăjită, cu gem şi nişte ouă.

– Aşază-te aici la masă, spuse bunica Paige, încruntîndu-se. Cara se ruga să nu spună ceva care l-ar speria pe Trey.

– Îl cheamă Trey Sandusky.

Mătuşa Belle Mae intră în bucătărie.

– Ce avem aici?

– Trey Sandusky, iar ea e mătuşa mea, doamna Bedford.

El privi serios la mătuşa Belle Mae, în timp ce ea se holba la el.

– De unde ştii cum îl cheamă?

– Mi-a spus.

– Atunci, acum de ce nu vorbeşte?

– Cred că e un iepure, şi iepurii nu vorbesc, nu-i aşa? Îi făcu cu ochiul lui Trey. El clipi şi ea se

Întrebă dacă asta echivala cu un zîmbet din partea lui.

– N-ai să întîrzii la serviciu?

– Plec imediat, spuse Cara nepăsătoare, conştientă dintr-odată de faptul că Trey devenise mai atent. Se gîndi că lui îi va fi frică să stea să mănînce, dacă ea va pleca. Oricum, întotdeauna sînt prima care ajung la birou. Se aşează la masă, vizavi de Trey. Tatăl tău e acasă?

El dădu din cap şi de îndată ce termină de mîncat, îi întinse mîna Carei, de parcă voia să spună că este gata să plece. Bunica Paige se aplecă astfel încît faţa ei ajunse la acelaşi nivel cu a lui.

– Băieţel, vreau să te aud spunînd un cuvînt.

– Bunico, s-ar putea să fie timid.

– Băieţii nu sînt timizi.

– Poate că el e.

– Mulţumesc, doamnă, spuse Trey, privindu-le foarte serios.

– Dumnezeule Atotputernic, ştie să vorbească!

– Bunico! spuse Cara pe un ton de avertisment. Vrei să mergi acum acasă, Trey!

El aprobă din cap şi o luă de mînă. În timp ce coborau scările, îl văzu pe Hank venind pe alee. Dintr-o dată, dimineaţa căpătă o nouă lumină pentru ea. Care era oare acea reacţie chimică ce

se producea între ei de fiecare dată cînd se întîlneau? se întrebă ea, în timp ce el îi zîmbea, biciuindu-i nervii.

– Cred că am pierdut pe cineva, spuse el, zîmbind uşor către Trey. Îţi aduci aminte de înţelegerea noastră, Trey?

– Da, domnule.

– Ne-a făcut plăcere să-l luăm la noi.

– Mulţumesc, spuse Trey, şi Cara îl strînse de mînă.

– N-ai pentru ce. Să mai vii să ne vezi, spuse ea.

– Atunci cînd ţi se va da voie, adăugă Hank.

– Da, domnule, spuse Trey, luînd-o la fugă, pe alee, spre casă.

– Îmi pare rău, spuse Hank, aplecîndu-şi capul într-o parte, cu o scînteie de curiozitate în ochi.

– Ne-a făcut plăcere să vină la noi. A mîncat micul dejun, răspunse Cara, întrebîndu-se de ce o studia atît de atent.

– Şi eu i-am dat de mîncare, spuse Hank. Poţi să mă crezi cînd îţi spun că nu-l las să moară de foame. Oricum sînt de părere că este prea slab. Ştii, cred că adevăratul motiv, pentru care vine, este să te vadă pe tine.

– Păi, atunci e drăguţ din partea lui.

– E normal să se comporte aşa. Simte nevoia

fie în preajma unei femei. Mama lui...

Se opri brusc şi Cara aşteptă.

– Nu era prea interesată de el, spuse el aspru.

– Nu l-am cunoscut încă pe tatăl lui.

– Matt stă la restaurant aproape la fel de mult ca şi mine. De asemenea, se întîlneşte cu o fată destul de des şi participă la cursele de maşini. Trebuie să fii foarte rapidă, dacă vrei să-l vezi.

– Cine are grijă de Trey cît voi lipsiţi de acasă?

Hank ridică din umeri.

– În timpul săptămînii, îl ducem la un centru care are grijă de copii. În weekend, ne descurcăm cum putem. Cine e liber stă cu el, sau îl luăm cu noi la restaurant. Nu creează probleme, spuse el liniştit, dar se încruntă în timp ce vorbea şi ea simţi că nu era mulţumit de acest aranjament.

În timp ce vorbeau, ea se gîndi că ar trebui să se grăbească la maşină, ca să nu întîrzie la serviciu. În schimb, continua să stea la umbra dudului şi să-l asculte pe Hank.

– Am terminat de cosit. Arătă cu mîna lui bronzată în direcţia curţii. Anunţi tu pe cine trebuie sau trimit ei pe cineva să verifice?

– Vor trimite pe cineva de la Departamentul Pompierilor, spuse ea, simţind dintr-o dată o urmă uşoară de enervare. Îşi lăsă capul într-o

parte şi-l privi. O spui de parcă ar însemna că asta e tot ce ai de gînd să faci vara asta.

– Va trece mult timp pînă ce iarba va creşte din nou, la fel de înaltă.

Ea închise ochii exasperată.

– Vrei să-ţi împrumutăm furtunul nostru pentru udat grădina?

El îşi aţinti privirea asupra ei şi un rînjet îi apăru pe buze.

– Vrei să spui că te aştepţi ca acum s-o ud? Dacă ud, iarba va creşte din nou... şi va trebui iarăşi s-o tund.

– De ce ai cumpărat o casă cu curte?

El rîse.

– Într-o zi mă voi ocupa şi de curte... cînd lucrurile se vor linişti la restaurant.

– Asta ar putea fi la sfîrşitul verii!

– Ar putea fi şi în anul următor.

Rînjetul lui îi alimentă enervarea, dar în acelaşi timp, scînteia din ochii lui o făcu să-i zîmbească drept răspuns. Îşi ridică bărbia spre el.

– Am cîştigat locul doi la concursul pentru cea mai frumoasă curte în ultimii trei ani. Vrem să luăm locul întîi anul acesta.

– Ce faci în timpul tău liber? întrebă el, schimbînd brusc subiectul.

– Ce fac toţi ceilalţi oameni.

– Ah, da? Eu sînt de părere că ţi-ar trebui puţin mai multă distracţie în viaţă, spuse el încet, iar ea hotărî că era timpul să plece la serviciu.

Privi spre ceas.

– Ei bine...

– E timpul să pleci, pentru că nu vrei să discuţi despre asta.

– Am o puternică bănuială că ideea ta, despre a te distra, nu coincide cu a mea, spuse ea iritată.

El făcu un pas spre ea şi zîmbi.

– De ce nu mă pui la încercare? Ideea mea de a mă distra este... se opri şi-şi coborî vocea, iar imaginaţia ei începu să contureze deodată acele imagini pe care încercase atît de mult să le gonească... de a lua cina cu tine, termină el. Ieşi cu mine sîmbătă seara.

– Îmi pare rău, dar am o altă întîlnire. Cuvintele îi ieşiră, înainte de a se gîndi şi ea simţi sentimente contradictorii luptîndu-se în interiorul ei.

– E ceva serios? Povesteşte-mi despre viaţa ta amoroasă.

– Nu şi nu, răspunse ea. Se gîndi dacă să-i spună că întîlnirea era pentru a discuta despre expoziţia locală de dalii, sponsorizată de Nashville Garden Club. Cînd compară posibilitatea de

a-şi petrece seara privind daliile, cu aceea de a şi-o petrece împreună cu Hank, ştiu imediat ce ar fi preferat. Dar nu fu în stare să deschidă gura, pentru a-i spune. Era pe jumătate supărată pe el din cauza tunsului ierbii şi se gîndi că invitaţia la cină, ar putea fi pentru a o îmblînzi în ceea ce priveşte atitudinea faţă de neglijenţa lui.

– Eşti sigură că nu te poţi întîlni cu mine? întrebă el zîmbind. Sîmbătă seara aş putea lipsi de la restaurant. L-am convins pe Matt să se ocupe de The Trolley. Eu am lucrat în fiecare sîmbătă noaptea, de cînd ne-am mutat aici.

Eea gata să accepte. Dar se întoarse şi privi spre pajiştea lui şi hotărîrea ei se întări. Dacă începea să se întîlnească cu el, el va face ce va dori cu ea şi ea trebuia să rămînă fermă pe poziţie, dacă dorea să-l facă să-şi aranjeze curtea pînă pe 4 Iulie.

– Trebuie să plec.

– Mulţumesc că l-ai hrănit pe Trey.

– N-ai pentru ce. Nu vrei să-ţi împrumutăm furtunurile noastre?

El rînji.

– Voi uda pajiştea în curînd.

– Dacă iarba se va usca, vei fi nevoit să semeni alta.

Rînjetul lui se lărgi şi ea fu bucuroasă că nu i-a acceptat invitaţia.

– Mi-ai dat o idee! Dacă se va usca, nu voi mai avea ce tunde.

– Curtea ta va fi cea mai mize...

El izbucni în rîs şi-i atinse bărbia cu vîrful degetelor.

– Te necăjeam doar, Miss Particular Bedford!

Ea roşi şi se întrebă cum putea cineva să degaje atît de mult farmec, sex-appeal, şi să te enerveze în acelaşi timp.

– Nu mă voi obosi să-ţi răspund la asemenea remarcă, deşi cu siguranţă că aş putea!

– Ai putea? spuse el şi se aplecă deodată, ajungînd cu faţa la nivelul feţei ei. Gropiţele lui se adînciră, rîsul îi juca în ochi şi ea se simţi pierdută.

Îi zîmbi.

– Poţi să mă faci să zîmbesc, dar asta numai pentru că am simţul umorului!. Nu înseamnă că mi-a trecut enervarea! spuse ea, dar nu se putu abţine să nu rîdă, iar vocea îi confirma amuzarea.

– Sigur, chicoti el. Îmi dau seama cît eşti de enervată.

– De asemenea, am întîrziat foarte mult la lucru. Merse spre maşina ei şi încă o dată simţi privirea lui urmărind-o. Era perfect conştientă de

felul în care îşi legăna şoldurile şi de felul în care rochia ei roz se mulase în jurul picioarelor. Cînd ajunse în dreptul maşinii se întoarse şi spuse:

– Pa.

El stătea cu mîinile pe şolduri şi coatele depărtate de corp, zîmbind mai viclean ca niciodată.

Ea încercă să se urce cît mai elegant în maşină şi se lovi la genunchi. Cînd se uită în oglinda retrovizoare, văzu că el dispăruse, aşa că putu să privească mai mult în curtea lui părăginită. Poate că familia ei se va gîndi din nou la posibilitatea de a ridica un gard mai înalt care să separe cele două proprietăţi. Idea fusese de multe ori luată în discuţie, în trecut, dar întotdeauna renunţaseră în cele din urmă la ea. Un gard înalt ar împiedica lumina soarelui să pătrundă la straturile de flori, iar aerul n-ar mai putea circula atît de bine, un alt factor important în creşterea şi dezvoltarea unora dintre plante.

Cara îşi aminti întrebarea lui Hank şi se gîndi la viaţa ei amoroasă. Îşi strînse şi-şi subţie buzele, cînd realiză că nu avea, de fapt, aşa ceva. Fusese foarte serioasă în liceu, apoi se întîlnise cu cîţiva băieţi în timpul facultăţii şi după, dar în cele din urmă nici una dintre întîlniri nu se dovedi a fi o relaţie serioasă. Îşi dădu seama că întotdeauna

era ocupată. Făcuse parte din numeroase organizaţii în timpul facultăţii. Se ocupase de o groază de acţiuni cu caracter social şi la fel făcea şi acum. Odată, ieşise cu Webster McClintock, care locuia în apropiere. Avea aceleaşi preocupări ca şi ea şi relaţia dintre ei devenise amicală, dar nimic mai mult. Oftă şi clătină din cap. Nu va trece mult pînă ce Hank Sandusky va începe să se întîlnească cu cineva din Nashville. Un bărbat ca Hank, probabil că nu era refuzat de femei, în ciuda felului neîngrijit în care ţinea casa. Enervată, îşi dădu seama că pe majoritatea femeilor nu le-ar fi interesat cum îşi îngrijeşte curtea, în clipa în care el ar fi zîmbit şi şi-ar fi arătat gropiţele şi pieptul seducător!

Îşi concentră gîndurile asupra programului de la serviciu, asupra scrisorilor pe care trebuia să le dactilografieze, a dosarelor pe care trebuia să le reorganizeze. Era un adevărat efort să se gîndească la asemenea lucruri, în timp ce nişte ochi verzi şi un rînjet ademenitor îi umpleau gîndurile şi se încăpăţînau să rămînă acolo.

Patru

Cara stătea întinsă în pat, încercînd să adoarmă. În cele din urmă, se dădu jos şi merse la fereastră. Cămaşa de noapte, scurtă, de culoare roşie se răsuci în jurul ei şi ea o îndreptă, trăgînd de elasticul pantalonaşilor scurţi pe care-i avea dedesubt.

Pe cerul întunecat de vară se văzu pîlpîind o lumină. Afară sufla un vînt uşor, a căruf adiere era amplificată de mişcarea ventilatorului. În timp ce asculta cîntecul greierilor, Cara se gîndea la Hank

Sandusky. Era miercuri seara; nu-l mai văzuse din acea dimineaţă în care stătuseră de vorbă pe alee. Curtea lui nu fusese încă udată, şi toată familia ei se ruga să plouă cît mai curînd. Bunicul le oferise, cu împrumut, două furtunuri. Matt Sandusky îi mulţumise, le îngrămădise pe veranda din faţă şi acolo rămăseseră pentru următoarele două zile.

Cara se întoarse în pat. Era convinsă că din cauza aspectului curţii familiei Sandusky, familia ei nu va cîştiga concursul. Nu reuşea să adoarmă, cu uşurinţa cu care o făcea de obicei, şi se întreba dacă era din cauza îngrijorării faţă de felul în care arăta curtea vecinilor săi. Ştia că nu acesta era motivul şi hotărî să nu meargă mai departe cu analiza gîndurilor ei.

Deodată, auzi mai multe sunete stridente întrerupînd liniştea. Recunoscu imediat alarma, de la capătul culoarului, care se declanşa instantaneu în prezenţa fumului.

Aruncă aşternutul din jurul ei, se încălţă cu nişte mocasini din piele moale şi se înfăşură într-un halat scurt, de culoare albă. Trase apoi primul sertar al dulapului şi scoase o scară de funie, cu care fugi repede la fereastră.

În timp ce sunetele stridente continuau să se

audă, ea legă un capăt al scării de pervaz, o desfăşură în afara ferestrei şi apoi coborî uşor pînă afară.

Cînd atinse pămîntul, văzu ridicîndu-se fereastra tatălui ei şi, în timp ce Cara se grăbea spre pajiştea situată în partea de est a casei, auzi o maşină.

Hank Sandusky! Cara se examină furioasă şi încercă să-şi strîngă, mai aproape de corp, halatul uşor. Apoi fugi spre foişor. Văzu farurile unei maşini luînd-o pe aleea ce ducea spre casa familiei Sandusky. Cînd maşina luă curba, farurile luminară chipul bunicului, care tocmai cobora pe fereastră pe o scară identică cu a ei, şi, apoi, chipul mătuşii Belle Mae care escalada în acel moment pervazul ferestrei.

Dacă măcar şoferul acelei maşini ar fi fost Matt Sandusky, care ştia să-şi ţină gura! Un alt tunet păru să zguduie pămîntul, apoi un nou fulger ilumină curtea. Cara privi spre aleea familiei Sandusky şi răsuflă uşurată. Probabil că era Matt. Hank ar fi fost deja acolo să vadă ce s-a întîmplat.

Privi din nou spre casa ei şi-l văzu jos pe bunicul, aşteptînd-o pe bunica Paige care cobora încet pe scară, cu halatul roz strîns în jurul mijlocului ei şi cu papuci pufoşi, de culoare roz, în

picioare.

Auzi paşi în spatele ei şi inima i se opri în loc. Se răsuci, ieşi din foişor, şi-l văzu pe Hank sărind peste gardul ce despărţea cele două curţi şi călcînd în picioare uriaşele dalii, de culoare galbenă.

– Oh, nu! spuse Cara cu respiraţia întretăiată, gîndindu-se mai întîi să fugă şi să se ascundă, dar, apoi, renunţă la această idee.

– Am dat telefon la pompieri, strigă el. Mă duc...

– Ce-ai făcut? strigă-ea, făcîndu-l să se oprească din mers.

– Am sunat la pompieri. Mă duc s-o ajut pe mătuşa ta să coboare scara. Începu să alerge spre mătuşa Belle Mae şi, încă o dată, Cara se gîndi că ar fi fost mai bine dacă fugea şi se ascundea. În cele din urmă, respiră adînc şi-l strigă:

– Hank!

Cînd el se opri, ea spuse:

– Casa nu a luat foc. Poţi suna la pompieri să le spui să nu vină?

Hank privi spre cele două femei care coborau încet din dormitoarele lor, pe scările ce atîrnau de la ferestre.

– Nu a luat foc casa? Se întoarse şi o privi

uimit.

Cara îşi dori să-şi fi urmat instinctele şi să fi fugit de la bun început.

– A fost o simulare a unui incendiu. În depărtare se auzeau deja sirenele pompierilor. Oh, nu! Vin pompierii!

– Ce-aţi făcut?

– Simulam un incendiu, spuse ea, simţindu-se cuprinsă de disperare. Bunicul e de părere că e util să ştii cum să reacţionezi în caz de incendiu. Locuim într-o casă veche.

În timp ce vorbea, Hank îşi mută privirea de la casă la ea, apoi din nou la casă şi în cele din urmă, din nou la ea.

– Oamenii aceia nu încearcă să scape dintr-o casă cuprinsă de flăcări?

– Nu.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare şi pentru prima oară în viaţă, ea simţi nemulţumire faţă de promptitudinea pompierilor din Heritage Acres.

– E doar o alarmă falsă? Familia ta coboară pe scări, de la ferestrele dormitoarelor, la ora două noaptea pentru a exersa atitudinea în caz de incendiu?

– Cu siguranţă că ai mai auzit de aşa ceva,

răspunse ea înţepată, realizînd că va fi prima care va da nas în nas cu pompierii, cînd maşinile vor ajunge şi că va trebui să le explice ce s-a întîmplat.

Hank privi din nou spre membrii familiei ei şi clătină din cap.

– Cum aţi căzut de acord să daţi alarma falsă? Aţi votat cu toţii, şi, apoi, aţi luat-o la goană pentru a coborî pe ferestre?

– Nu. Bunicul a declanşat detectorul de fum.

– Glumeşti! Şi indiferent ce oră din zi sau noapte este sau ce treabă aveţi fiecare, vă întrerupeţi şi coborîţi jos, pe scările atîrnate la ferestre?

Cara simţea că ia foc de ruşine. Bine că afară era întuneric, gîndi ea, iar sirenele se auzeau tot mai aproape. Conversaţia se va sfîrşi în curînd.

– Te poţi duce acum acasă. Ai făcut destul pentru o singură noapte! spuse ea înţepată.

– N-aş fi vrut să pierd aşa ceva pentru nimic în lume!

Maşinile pompierilor luară curba şi intrară pe Drake Avenue, luminile lor roşii, luminînd intermitent şi sirenele urlînd continuu. Cara gemu cînd văzu aprinzîndu-se luminile la ferestrele a două case situate vizavi.

– Oh, nu! Uită-te ce-ai făcut!

– Continui să dai vina pe mine! Mie mi se pare că sînt doar un spectator nevinovat, spuse el.

Cara privi spre mătuşa Belle Mae, care cobora cu greu pe scară. Bunica Paige era şi mai înceată. Nathan Bedford şi bunicul aşteptau jos pentru a o ajuta dacă era nevoie.

Cara îşi ridică gulerul halatului şi traversă pajiştea din faţa casei, cînd văzu două maşini de pompieri apropiindu-se şi luminînd intermitent cu girofarurile roşii, cînd casa, cînd curtea din faţă. Unul dintre vecini veni alergînd spre Cara.

– Vă putem ajuta? Am auzit sirenele.

– Nu, Randal, mulţumesc. Îl cunoşti pe noul nostru vecin?

– Sigur. Bună, Hank.

Hank îi strînse mîna lui Randal Jakes.

– Eu am chemat pompierii, spuse Hank.

– Bravo! De aceea există vecinii!

Cara ar fi vrut să intre în pămînt.

– Randal, casa nu a luat foc.

– Atunci, de ce aţi chemat pompierii?

– Nu ştie despre simulările de incendiu, pe care le face bunicul, mormăi Cara.

Pentru o clipă, Randal o privi, apoi îl privi pe Hank, după care izbucni în rîs.

– Nici tu nu ştiai despre simulările de in-

cendiul?

– Dar acum ştiu, spuse Hank sec.

Randal îşi pocni palmele şi rîse, amplificînd jena Carei.

– Nu-i chiar atît de amuzant, Randal.

– Presupuneam că ceilalţi vecini ştiu despre simulările voastre de incendiu, spuse Hank.

Înainte de a putea răspunde ceva, Cara auzi vocea unui alt bărbat:

– Pot să ajut cu ceva, Cara?

Se întoarse şi-l văzu pe Ed Baker, un alt vecin, care locuia vizavi.

– E o alarmă falsă, iar Hank n-a ştiut şi a chemat pompierii, spuse Randal cu o veselie din ce în ce mai enervantă.

Cara se îndepărtă de cei trei bărbaţi cînd văzu prima maşină de pompieri oprindu-se. Cînd cei din maşină săriră jos, pentru a trece la acţiune, ea strigă:

– Nu e nici un incendiu!

Îi făcu cu mîna lui Chief Holcomb, fericită că îl cunoaşte.

– Nu e foc, băieţi! strigă el şi veni alergînd spre ea.

Ea simţi că Hank o priveşte şi cînd întoarse capul, îl văzu stînd la mică distanţă... o distanţă

de la care putea auzi ce vorbea ea . cu mîinile în buzunare şi zîmbind.

Cînd Chief Holcomb ajunse lîngă ea, îi spuse:

– Îmi pare rău. Chief Holcomb, el este noul nostru vecin, Hank Sandusky. Pe Ed şi pe Randal îi cunoşti. Hank, el este Chief Holcomb. Făcu o pauză, apoi respiră adînc şi spuse: Hank nu ştia despre simulările de incendiu pe care le face bunicul şi de aceea v-a chemat.

– Bine, spuse Chief Holcomb obosit. Alarmă falsă! strigă el spre pompieri.

Aceştia începură să strîngă furtunurile pe care le scoseseră din maşini.

– Îmi pare rău, spuse Cara, adresîndu-se atît pompierilor, cît şi lui Chief Holcomb.

– Ştii că va trebui să plătiţi ceva pentru asta.

– O amendă, fireşte, spuse Hank satisfăcut.

– Ştiu că există o amendă, spuse Cara, strîngînd din pumni şi încercînd să-şi controleze vocea.

– Trimiteţi amenda la mine, spuse Hank.

– Ne putem plăti singuri amenda, mulţumesc, spuse ea înţepată. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-i fie datoare lui Hank Sandusky!

– Iertaţi-mă, domnişoară...

– Ce s-a întîmplat? spuse bunicul, venind

grăbit spre Cara, gîfîind din cauză că traversase în fugă pajiştea. Părul lui alb era ciufulit, iar halatul galben aproape se desfăcuse. Bună, băieţi, spuse el.

– Vecinul dumneavoastră n-a ştiut că faceţi o simulare şi ne-a chemat, spuse Chief Holcomb. Acum tocmai plecam.

– Fum sfînt! exclamă el, privind spre Randal şi Ed. Voi doi ştiaţi despre... Se opri brusc şi privi spre Hank, care dădu din umeri, în timp ce Randal începu să rîdă din nou.

– Îmi pare rău, domnule, am vrut să fiu de ajutor.

– Te-ai purtat ca un adevărat vecin! spuse bunicul, şi Cara simţi că-i vine să ţipe de enervare. Începu să meargă spre foişor, dar continua să audă vocea bunicului: Este exact ceea ce trebuie să faci cînd nu ştii exact dacă este un incendiu adevărat sau doar o simulare.

– N-am mai văzut pînă acum nici o familie simulînd un incendiu la mijlocul nopţii, spuse Hank, şi Cara îi simţi rîsul din voce.

Începea să-şi dorească ca Hank Sandusky să-şi ia lăzile şi cutiile şi să se mute într-un alt oraş. Departe, cît mai departe de viaţa ei. Un strop rece de ploai îi căzu pe obraz şi fu urmat de

încă unul. Bunica şi mătuşa erau ajutate de tatăl ei, şi Cara îşi mări pasul spre foişor. Hank o ajunse din urmă, alergînd uşor.

– Acum ce vrei să faci? De ce aleargă toată lumea prin curte?

Ea scoase un strigăt de nerăbdare.

– Toată lumea aleargă spre foişor, pentru că începe să plouă şi casa este încuiată. Eu voi aduce cheia de rezervă, care se află în foişor.

– Nu vă urcaţi înapoi tot pe scări? întrebă el cu un aer nevinovat.

Ea se răsuci.

– N-ai vrea să te întorci la tine acasă şi să încetezi să te mai amesteci în viaţa mea şi să-ţi baţi joc de familia mea?

– Hei, nu ştiam că mă amestec în viaţa ta! Şi n-am vrut să-mi bat joc de familia ta! Numai că este pentru prima oară cînd am văzut o simulare de incendiu, făcută în cadrul unei familii. Şi îţi spun sincer, că am crezut că vă căţăraţi înapoi în casă pe scările acelea.

– Sigur că nu ne căţărăm! Bunica Paige şi mătuşa Belle Mae de-abia sînt în stare să coboare de acolo. Le-ar trebui toată noaptea ca să se urce înapoi, tot pe scări. Se răsuci, intră în foişor şi scoase a doua pereche de chei. Mîinile îi

tremurau din cauza furiei înăbuşite şi scăpă cheile din mînă.

– Oh, la naiba! Privi spre el, şocată şi jenată în acelaşi timp şi el începu să rîdă.

– Am auzit înjurături şi mai rele.

– Eu nu înjur niciodată.

– Nu mai spune. Micile petunii nu te enervează niciodată atît de tare?

Ea se aplecă spre el.

– Cu siguranţă că tu mă enervezi mai mult decît o petunie, Hank Sandusky!

El chicoti într-un fel care o făcu să i se risipească o parte din supărare.

Înainte de a putea să mai spună ceva, tatăl ei intră în foişor, însoţit de bunica Paige şi mătuşa Belle Mae. Boneta de noapte a bunicii Paige era desfăcută şi cîrlionţii albi îi ieşeau afară, iar mătuşa Belle Mae avea părul pus pe bigudiuri. Amîndouă îşi ţineau halatele ridicate deasupra gleznelor, în timp ce erau ajutate să urce treptele foişorului.

– De ce au venit pompierii? întrebă Nathan Bedford.

– Eu i-am chemat, din greşeală, răspunse Hank amuzat, făcînd-o pe Cara să se enerveze din nou.

– El este vecinul nostru, Hank Sandusky. Hank, acesta e tatăl meu, Nathan Bedford, bunica mea, doamna Bedford şi mătuşa Belle Mae.

El dădu din cap, pe măsură ce i se făceau prezentările şi imediat după aceea bunica Paige spuse:

– Grăbeşte-te şi dă-ne cheile, Caroline Paige. S-ar putea să înceapă să plouă.

– Ce cauţi în stratul de flori? întrebă mătuşa Belle Mae.

– Am scăpat cheile acolo, răspunse Cara, cînd bunicul îşi făcu şi el apariţia în foişor.

– Mulţumesc fiule, spuse el. Ai făcut exact ceea ce trebuia să faci?

– Poate că ar fi bine să-i explicaţi acest lucru nepoatei dumneavoastră, spuse Hank sec.

– Adu cheile, Caroline, spuse mătuşa Belle Mae. Începe să plouă din ce în ce mai tare.

– Voi răci, dacă mă ud, adăugă bunica Paige.

Cara bîjbîia printre flori şi noroi, în timp ce ploaia de afară se înteţise.

– Caroline, nu mai sta în ploaie, spuse Nathan. Putem aştepta în foişor pînă încetează să plouă.

– Ai tăi se vor uda chiar şi în foişor, pentru că vîntul bate dinspre sud. Veniţi mai bine la mine în casă, pînă se opreşte ploaia, spuse Hank.

Cara fu gata să protesteze, dar mătuşa Belle Mae îşi ridică poalele halatului şi ieşi din foişor.

– Ăsta-i cel mai bun lucru! Nu ne vom uda în felul acesta.

Cara îşi înăbuşi un geamăt. Ştia de ce mătuşa ei băgăreaţă era atît de dornică să se ducă în casa familiei Sandusky.

Cara simţi mîna lui Hank apucînd-o de braţ şi cedă, lăsîndu-se condusă de el pe alee. Traversară curtea lui şi trecură repede pe lîngă mătuşa Belle Mae, grăbindu-se spre verandă. Tot timpul cît merse lîngă el, fu perfect conştientă de căldura degetelor lui pe braţul ei, mult mai mult decît de stropii reci de ploaie, care o udau pe tot corpul.

Cînd ajunseră în dreptul casei, el îi deschise uşa:

– Intră înăuntru.

Ea îşi îndepărtă şuviţele ude, de păr auriu, care-i cădeau pe faţă şi intră înăuntru. El aprinse lumina şi ea fu uşurată să constate că lăzile şi cutiile dispăruseră şi parchetul fusese lustruit.

– Intraţi toţi înăuntru, le spuse el celorlalţi.

– U-hu, am ajuns exact la timp, spuse bunicul. Eu voi sta aici, pe verandă, şi voi privi cum plouă.

– La buletinul meteo nu au anunţat aşa ceva, spuse Nathan, aşezîndu-se pe verandă, alături de

bunic.

– Eu sînt udă leoarcă, declară mătuşa Belle Mae, intrînd în hol şi examinînd fiecare centimetru pătrat din jurul ei. Dumnezeule, n-am mai intrat în casa asta, de aproape doi ani.

– Trey doarme?

– Da, el şi Matt sînt sus.

– Vă rog, vorbiţi mai încet, îşi rugă Cara, membrii familiei.

– Este o baie la capătul holului, şi găsiţi prosoape în dulapul de lîngă baie, dacă doamnele doresc să se usuce.

– Mulţumim, spuse mătuşa Belle Mae şi porni grăbită spre capătul holului, urmată de bunica Paige. Nu vii şi tu? o întrebă pe Cara.

– Mergeţi voi înainte. Eu mă voi usca, după ce voi două sînteţi gata. Cele două femei se opriră în faţa băii, apoi dispărură amîndouă înăuntru, închizînd uşa şi lăsînd-o pe Cara singură cu Hank. El se întoarse şi o privi, coborîndu-şi încet ochii în jos. Conştientă de cămaşa de noapte transparentă şi de halatul scurt, ea îşi dori să se fi dus împreună cu mătuşa şi bunica la baie. Ar fi fost mult mai puţin jenant să suporte controlul făcut de mătuşa Belle Mae în baia lui Hank, decît să îndure privirea lui cercetătoare.

– Îmi pare rău în legătură cu alarma falsă, Caroline Paige.

Niciodată, pînă acum, rostirea numelui ei nu-i provocase fiori pe şira spinării. El pronunţase fiecare silabă rar, într-un fel aproape senzual, care o făcea acum să-i fie imposibil să vorbească.

– De ce nu-mi spui Cara? întrebă ea, în cele din urmă.

– Mmmm.

Sunetul scos de el era la fel de dulce, ca o tabletă de ciocolată. Ea încercă să înceapă o conversaţie banală şi neutră.

– Bunicul e încîntat că ai procedat exact cum trebuia şi ai anunţat pompierii.

– Halatul tău e ud. Vrei să-ţi dau unul de-al meu?

– Nu, se va usca repede.

Deodată se auzi o trosnitură de la baie şi amîndoi priviră uimiţi spre uşă. Văzînd că nu se deschide, Hank se întoarse spre Cara şi spuse:

– Dulăpiorul meu cu medicamente e umplut pînă la refuz, probabil că l-au deschis.

Cara nu avea de gînd să-i povestească despre curiozitatea mătuşii ei. Era sigură că mătuşa Belle Mae nu numai că-l deschisese, dar probabil că acum îi inspecta cu atenţie conţinutul.

– Hai să ne aşezăm în bucătărie. Fac imediat o cană cu cafea.

– Nu trebuie să te deranjezi.

– Nu mă deranjez. O luă de braţ şi ea merse cu el. Cînd trecu pe lîngă living, privi înăuntru. Camera era plină cu lăzi şi cutii nedespachetate, astfel că nici măcar canapeaua nu se vedea, şi ea începu să-şi dea seama unde dispăruseră toate lăzile din hol.

Cînd intră în bucătărie, Hank aprinse lumina şi Cara privi prin camera mare, fără perdele la ferestre, fără ghivece cu flori şi coşuleţe care să decoreze rafturile. Cîteva cutii fuseseră desfăcute şi conţinutul lor ocupa acum scaunele din încăpere.

– Eliberez imediat nişte scaune, spuse el, ridicînd hainele şi cărţile şi îngrămădindu-le într-o cutie.

În scurt timp, restul familiei îi se alătură la masă, bînd din cafeaua caldă, în timp ce ploaia răpăia cu putere în ferestre. Dîndu-şi seama că ploaia va pătrunde în casă prin ferestrele deschise, orientate către sud, Cara sări în picioare.

– Mulţumesc pentru cafea. Cred că mă voi duce acasă să închid ferestrele.

Toată familia începu să protesteze, dar tăcură

cu toţii cînd Hank se ridică în picioare.

– Mă duc în locul tău. Nu-mi va lua mult timp, şi nu-mi pasă dacă mă ud.

– Vin şi eu. Ne urcăm pe una dintre scări, închidem ferestrele şi apoi vom putea deschide uşa casei pe dinăuntru.

– Sigur.

În hol, ea îl întrebă:

– Ai o pelerină de ploaie?

– Îmi pare rău. Undeva în casa asta trebuie să existe una, dar nu ştiu unde. Poftim. Ridică capacul de carton al uneia dintre cutii şi i-l dădu. Ţine asta deasupra capului.

– Mulţumesc, spuse ea sec, ştiind că la fel de bine ar fi protejat-o o coală de hîrtie deasupra capului. Privi pe capac şi văzu că era scris cu vopsea roşie: „Mr. HENRY F.SANDUSKY". Henry F., spuse ea. Care-i cel de-al doilea prenume al tău?

– Hank e de ajuns. Nu-i nevoie să ieşi în ploaie.

Ea îl privi curioasă.

– Henry F. Henry Forest?

El rînji.

– Nu. Îi apucă cu blîndeţe o şuviţă de păr şi cînd vorbi, vocea îi era răguşită: Voi închide eu

ferestrele din dormitorul tău.

Din nou, vocea lui avusese exact acea inflexiune care trebuia, pentru ca să facă cuvîntul „dormitor" să sune cumplit de sexy. Ea înghiţi în sec şi simţi că gura i se usucă, gîndindu-se cum se putea ca o conversaţie banală să capete sensuri atît de diferite.

– Am plecat. În timp ce se îndreptau spre uşă, îi trecu prin minte un gînd. Ah... mătuşa Belle Mae e bolnavă de curiozitate. S-ar putea să-ţi cotrobăie prin sertarele din bucătărie cît lipseşti.

El rînji.

– Poate cotrobăi cît doreşte. Eu am de gînd să cotrobăi în dormitorul tău şi să văd ce găsesc.

– Poţi închide celelalte ferestre. Am eu grijă de camera mea.

El rîse uşor şi sunetul făcu ca nervii Carei să se încordeze şi mai mult. Hank îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei şi coborîră în goană scările. Deşi el încercă să-şi potrivească paşii după ai ei, Cara reuşi cu greu să-l urmeze. El o ţinu însă strîns tot timpul cît alergară spre cea mai apropiată scară.

– Cine urcă primul?

Ea îi arătă cu capul să urce primul şi el se căţără cu uşurinţă. Ea îl urmă şi cînd ajunse sus,

mîinile lui o apucară şi o ridicară peste pervaz, în dormitorul tatălui ei, luminat de o veioză slabă.

Cara se cutremură cînd mîinile lui Hank se aşezară pe mijlocul ei. Părul lui era lipit de cap şi dîre subţiri de apă îi curgeau pe obraji. Cămaşa era udă şi lipită de pieptul musculos.

Ochii îi întîlniră pe ai ei şi fiorii se transformară într-o căldură care o ardea pe dinăuntru. Ar fi vrut să-şi petreacă braţele peste sîni. Încercă să se desprindă şi să-i întoarcă spatele.

– Cara, spuse el încet.

Ea privi în acei ochi plini de dorinţă şi deodată simţi că nu mai poate respira. Îşi ridică faţa spre el. Indiferent ce era acea reacţie magică dintre ei, era prea puternică pentru a i se opune.

El se aplecă s-o sărute şi vuietul din urechile ei se transformă într-un zgomot de valuri care se sparg. O voce slabă o avertiză că mai tîrziu va regreta acest lucru, dar vocea era prea insignifiantă pentru a fi luată în seamă. Indiferent de defectele pe care le avea Hank Sandusky, totul putea fi şters, cînd era vorba de felul în care săruta. Cara nu se putu abţine să nu-şi strecoare mîinile pe sub braţele lui, simţind corpul cald, acoperit de stropi reci de apă. Buzele lui erau ferme, extrem de convingătoare. Sărutul părea să

dureze la nesfîrşit„ pînă ce ea, în cele din urmă, îl dădu la o parte.

– Trebuie să mă îmbrac, spuse ea cu respiraţia întretăiată, foarte puţin conştientă de ceea ce vorbea.

– Te întreb din nou. Cînd vom avea prima noastră întîlnire?

– Sîntem în acelaşi impas. Atracţia fizică nu este o bază suficientă pentru... Zîmbetul lui slab o făcu să se întrerupă. Îşi dori să înveţe să tacă, atunci cînd se afla în preajma lui. Părea că întotdeauna, el îi lua cuvintele şi le răsucea, pînă ce căpătau exact sensul opus a ceea ce ea vrusese să spună.

– Pentru o întîlnire? îi termină el ideea. Cred că atracţia fizică pe care o simt este mai mult decît o bază suficientă pentru a vrea o întîlnire.

– Nu sîntem compatibili. Asta am încercat să-ţi spun. Şi asta e ceea ce contează.

– Cum poţi şti dacă sîntem sau nu compatibili, pînă ce nu avem o primă întîlnire?

– Ştiu. Este o lume întreagă de diferenţe între noi.

– Vrei să spui că sînt două curţi între noi.

– Curţile nu sînt o măsură potrivită pentru a reprezenta două caractere. Mie îmi place ordinea

şi curăţenia, şi ţie... nu. Pe mine mă interesează florile, pe tine nu.

– Poate că am putea găsi nişte subiecte generale de conversaţie, în afară de curţi şi flori... sau ăsta e singurul lucru despre care vorbeşti la o întîlnire? Vocea lui deveni mai răguşită cînd continuă: Despre ce vorbeşti la întîlnirile tale? Degetele lui trasară o linie invizibilă de-a lungul maxilarului ei, iar Cara simţi din nou că-şi pierde respiraţia.

Deodată, observă că el o priveşte întrebător şi-şi aminti că-i pusese o întrebare. Încercă să-şi amintească ce-o întrebase, dar îi fu imposibil.

– Ce-ai spus?

– Despre ce vorbeşti la o întîlnire? repetă el, iar ei i se păru că simte o urmă de amuzament în vocea lui.

– Despre lucruri generale.

– O.K., spuse el vesel, la întîlnirile noastre vom vorbi despre lucruri generale.

– Ştii bine că nu sîntem compatibili. Probabil că nu vom ajunge la sfîrşitul cinei, fără să avem nişte neînţelegeri violente.

Cînd el rînji, ea îşi puse mîinile în şolduri şi se încruntă. Se pare că mă găseşti o permanentă sursă de amuzament. Şi eu găsesc asta o perma-

nentă sursă de enervare!

– Nu mă pot abţine să nu rîd, cînd continui să faci remarcile astea lipsite de orice logică.

– Ce-i lipsit de logică în ceea ce-am spus?

– Că, probabil, nu vom ajunge la sfîrşitul cinei, fără să avem nişte neînţelegeri violente.

– Ce-i atît de amuzant? E adevărat!

– Neînţelegeri violente, hm? Asta cum o numeşti? Se apropie de ea atît de repede, încît fu luată prin surprindere. Braţele lui o cuprinseră şi o sărută plin de pasiune.

Surpriza ei se transformă în furie, dar şi aceasta ţinu doar un moment. Sărutul acesta fu mai lung decît cel dinainte, mai pasionat, şi ea uită de orice argumente pro şi contra şi de orice supărare. Hank Sandusky avea ceva deosebit. Braţele lui o ţineau exact aşa cum trebuia. Voia să-l strîngă şi ea în braţe, la fel cum o făcea el. Ardea de dorinţă să-i răspundă la sărutări. Orice urmă de prudenţă dispăru şi ea îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi-i răspunse la sărutări.

Cînd, în sfărşit, îi dădu drumul, el spuse încet:

– Vineri seara luăm cina împreună?

– Bine.

El zîmbi şi se aplecă s-o sărute din nou, dar ea făcu un pas înapoi.

– Avem o întîlnire, dar nu ai obţinut-o cinstit!

– Vai de mine! Credeam că sărutările mele sînt mai mult decît „cinstite".

– Ştii ce vreau să spun. Nu vorbeam despre sărutările tale.

– Oh? spuse el cu inocenţă. Dar despre ce vorbeam?

– Ai rîs de mine şi eu m-am enervat din cauza asta. M-ai sărutat, pînă m-ai făcut să-ţi accept invitaţia.

– Nu fi caraghioasă! Te-am sărutat ca să-ţi arăt că ne putem simţi bine împreună. Mi-ai acceptat invitaţia, pentru că ţi-ai dat seama de acest lucru.

– Greşit! îi aruncă ea. M-ai sărutat pînă n-am mai ştiut de mine şi mi-ai cerut să ne întîlnim, cînd ştiai că creierul meu nu mai funcţionează corect! Şi dacă îndrăzneşti să rîzi sau să zîmbeşti...

– Nici nu mă gîndesc să fac aşa ceva! spuse el, muşcîndu-şi buzele şi încruntîndu-se puternic.

Cu cît se încrunta mai tare, cu atît era mai caraghios şi cu atît mai mult ea era tentată să rîdă. Întoarse capul repede, pentru a-şi ascunde zîmbetul, dar el veni în faţa ei şi o apucă de umeri.

– Tu rîzi, o acuză el, cu ochii scînteindu-i de

veselie.

– Ţi-am mai spus că eu sînt în stare să rîd şi dacă văd căzînd o pălărie. Asta nu reflectă întotdeauna ce simt.

Un tunet puternic o făcu să tresară.

– Dumnezeule mare! Cît timp am stat aici, ploaia a pătruns în camerele situate spre sud! Porni repede de-a lungul holului, conştientă de halatul care i se lipea de corp. Tu du-te în camera asta, eu mă ocup de următoarea. Aşteaptă o clipă, adăugă ea apoi, alergînd spre dulapul de pe hol, de unde luă un braţ de prosoape. Uite, s-ar putea să ai nevoie să ştergi pervazele.

– Sigur. El dispăru în dormitorul bunicilor, iar ea intră în camera mătuşii Belle Mae şi închise ferestrele. Şterse pervazele de apă şi încercă să usuce şi covoarele. Apoi merse în dormitorul ei. Hank închisese ferestrele şi acum stătea cu un prosop în mînă şi privea prin cameră.

– Ce pat minunat, de bronz, spuse el încet, mutîndu-şi privirea de la pat direct spre ea. Aluzia lui o făcu să roşească. Halatul şi cămaşa udă erau lipite de corpul ei, ca o a doua piele. Privirea lui se întoarse la pat.

– Acum voi şti unde dormi, spuse el cu o voce răguşită, care încărca aerul de tensiune.

– Voi termina de şters pervazele şi apoi mă voi îmbrăca. Nu-mi ia decît un minut.

El zîmbi şi ocoli patul, oprindu-se la picioarele lui. Îşi trecu mîna peste marginea lui într-o mîngîiere prelungă.

– Moale ca mătasea, spuse el încet, şi ea se simţi de parcă ar fi fost mîngîiată în locul patului. Respiră adînc. Aerul din cameră părea să fi devenit sufocant de cald. Aerul pe care îl inspira părea să-i pătrundă pînă în adîncul plămînilor şi îi făcu sînii să se lipească de materialul ud al cămăşii de noapte. Ţinea un prosop în mînă şi-l ridică pentru a-şi şterge bărbia, acoperindu-şi astfel sînii de privirea lui.

Cu un zîmbet şiret el privi în jur împrejur prin cameră.

– Nu văd nici o poză a vreunui bărbat pe aici.

– Nu există nimeni suficient de important pentru a-i avea poza în camera mea.

– E aproape ora trei dimineaţa. În ora următoare vei sta întinsă în acest pat mare, de bronz. Cînd mă voi gîndi la tine, mi te voi închipui în pat, în camera asta.

Ideea că Hank se gîndeşte la ea, stînd întinsă în pat, fu destul ca să-i ridice tensiunea.

El apucă o şuviţă lungă din părul ei.

– Ai cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată. Îmi place cînd cade liber pe spate.

– De obicei îl port strîns în vîrful capului.

– Să-l laşi liber cînd ne vom întîlni, vrei? întrebă el încet.

– Trebuie să mă schimb, spusă ea, făcînd un efort. Ceilalţi ne aşteaptă să ne întoarcem.

– Sigur. El ieşi pe hol şi ea închise uşa în urma lui, sprijinindu-se uşor de ea. Ce truc al naturii îi făcea hormonii să reacţioneze în felul acesta, faţă de un bărbat ca Hank?

– Nu e drept, şopti ea.

De pe partea cealaltă a uşii, vocea lui adîncă spuse:

– M-ai chemat?

– Nu! Tresări şi se îndepărtă de uşă, apoi se întoarse şi privi fix către ea. Faci din mine ce vrei, cu o simplă privire sau cuvînt, şopti ea.

– Ce?

Ea tresări din nou. Bărbatul ăsta trebuie să aibă auzul hipersensibil.

– Nimic!

– Cu cine vorbeşti?

– Cu mine. Stai cu urechea lipită de uşă?

– Nu. Vorbeşte în continuare, eu cobor.

Ea privi fix uşa încă o clipă, apoi începu să se

îmbrace.

Hank coborî scările, privind la interiorul plăcut al casei. Totul era la locul lui. Oftă şi-şi trecu degetele prin păr, întrebîndu-se dacă şi casa lui va arăta vreodată măcar pe jumătate la fel de frumoasă. Îşi plimbă degetele pe rama aurie a unei oglinzi, apoi merse în bucătărie, unde veranda din spatele casei protejase ferestrele deschise de ploaie.

Se plimbă prin casă, admirînd vechea sufragerie şi biroul din spate. Privi canapeaua, în stil Regence englezesc, fotoliile şi covorul oriental. În faţa ferestrelor, ce dădeau spre sud, se aflau plante în vase frumos decorate. Din tavan atîrnau alte ghivece cu plante decorative. Camera era plăcută şi curată. Living-ul avea mobilă veche, în stil franţuzesc, tapiserie din damasc şi un pian vechi, din lemn de trandafir, aşezat într-un colţ, care părea să stea acolo mai mult de decor. Hank simţi că n-ar îndrăzni să se atingă de vreuna din mobilele dintre încăpere.

– Hank!

– Sînt jos, răspunse el, mergînd spre baza scărilor. Pulsul i se acceleră cînd o văzu pe Cara. Părul lung îi flutura pe spate, o cămaşă i se mula peste sînii plini, iar picioarele lungi erau îmbrăcate

în blugi. Era o adevărată ispită, se gîndi el privind-o. Ispita pe care ar fi trebuit s-o ignore, dar atracţia exercitată de ea era prea puternică pentru a fi ignorată. În afară de asta, el simţea că ea era ruptă de viaţă prin felul în care era cocoloşită de familia ei. Era mult prea drăguţă şi ispititoare pentru a-şi irosi viaţa în felul acesta! Ispită sau nu, el nu-i putea rezista.

– Uau! spuse, cînd ea se apropie.

– Cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru aprecierea asta, dar n-am făcut altceva decît să-mi îmbrac blugii vechi şi o cămaşă la fel de veche.

– Blugii şi cămaşa ta sînt perfecte. Pulsul i se acceleră cînd îi văzu ochii albaştri, scînteind.

Ea se opri la baza scărilor.

– Ştii, vezi toate lucrurile dintr-o latură îngrozitor de fizică.

– E ceva rău în asta? Rîse, şi-şi băgă degetele în părul ei, simţindu-i atingerea mătăsoasă pe piele. Hotărî să nu-i spună că ea era cea care îi stîrnea acea latură atît de fizică!

– Îmi distragi atenţia cu asta, şopti ea, depărtîndu-şi buzele, în timp ce-l privea.

– Ah, nu mă deranjează să-ţi distrag atenţia. Trebuia să lupte cu impulsul puternic de a se

apleca şi a-i gusta buzele rozalii. Cît timp te-ai îmbrăcat, am verificat ferestrele din camerele de jos.

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Oricînd.

– Vrei una dintre jachetele tatălui meu? întrebă ea, luînd o pelerină şi o umbrelă din cuierul de pe hol.

– Nu, mulţumesc. Am sîngele fierbinte, spuse el, simţind iar că izbucneşte în rîs la încercarea ei, evidentă, de a se face că nu l-a auzit.

Ea îşi îmbrăcă pelerina şi-l întrebă:

– Gata?

– Întotdeauna sînt gata! spuse cu voce adîncă, iar ea se răsuci cu faţa spre el.

– Imprimi fiecărui cuvînt o aluzie.

– Da? Îşi mări ochii şi-şi păstră vocea cît putu de nevinovată, dar era greu să nu izbucneşti în rîs. Nu rezist să nu încerc să-ţi atrag atenţia. Ştii, cred că n-ai suficientă distracţie în viaţa pe care o duci.

– Am toată distracţia care îmi trebuie.

– Cel mai excitant lucru din viaţă sînt straturile de flori din jurul acestei case!

– Nu-i nimic rău în a-ţi iubi grădina.

– Pierzi însă atît de multe alte lucruri, spuse el,

trăgîndu-i fermoarul de la pelerină, pînă sub bărbie.

– Mă enervezi din nou. Grădinăritul este minunat de distractiv. Îmi place să văd plantele crescînd. Ar trebui să faci un lucru, înainte de a-l condamna!

– Nu ştiu nimic despre grădinărit.

– E o muncă uşoară şi relaxantă.

– Da?

– Da, mă simt mult mai bine, după ce petrec cîteva ore muncind în grădină.

– E uimitor, spuse el.

– Încearcă şi vei vedea.

– Îmi vei arăta tu cum se face? El aştepta, încercînd să-şi păstreze expresia feţei plină de speranţă.

– Ai făcut-o intenţionat!

– Păi, da! spuse el.

– Vrei neapărat să fii împreună cu mine!

El îşi înăbuşi un zîmbet şi un răspuns afirmativ.

– Este un premiu pe care îl voi primi. Dacă nu-mi va plăcea grădinăritul, cel puţin ştiu că-mi place profesorul.

– Las-o baltă!

– Nu mă vei învăţa grădinăritul?

– Oh, bine, spuse ea cu o voce plină de

semnare. Te voi ajuta să-ţi plantezi straturile cu flori.

– Grozav, spuse el încîntat. Grădinăritul nu-i păruse niciodată ceva atît de atractiv ca acum. Simţea un amestec de curiozitate şi atracţie cînd se afla împreună cu ea şi dorea să o cunoască mai bine.

– Foarte bine. Hai să ne întoarcem la tine acasă.

– Mmmm, cum mi-aş dori să-mi spui asta odată cînd familia ta va fi aici, în loc să fie acolo.

Ea îşi încleştă buzele, iar el văzu o venă pulsîndu-i cu rapiditate şi trădîndu-i reacţia faţă de afirmaţia lui. Îşi stăpîni dorinţa de a o lua în braţe şi o urmă pe verandă. Ea deschide umbrela şi o ţinu deasupra capetelor lor. Hank i-o luă, îşi petrecu celălalt braţ în jurul umerilor ei şi o întrebă:

– Gata?

Ea dădu din cap şi coborîră repede treptele, grăbindu-se spre casa lui. Mai trecură încă douăzeci de minute, pînă ce ploaia se opri şi familia ei putu să plece acasă. Cînd Cara tocmai ieşea pe uşă, Hank o prinse de braţ şi o trase înapoi în casă.

– Sper să fiu pe aproape la următoarea simulare de incendiu. Cît de des le face bunicul

tău?

– Nu foarte des.

– Du-te acasă, în patul tău mare, de bronz, spuse el încet.

– Noapte bună şi mulţumesc, răspunse ea, grăbindu-se pe scări, în timp ce-şi simţea pulsul accelerîndu-i-se din cauza cuvintelor lui.

Cînd ajunse în camera ei, închise uşa şi rămase pe loc, simţind că ia foc la gîndul că el şi-o poate imagina în pat, în clipa de faţă.

Clătină din cap, încercînd să şi-l scoată din minte, dar aşa cum stătea pe întuneric, amintirile legate de sărutările lui începură s-o năpădească. Nu fu în stare să adoarmă pînă aproape de ivirea zorilor.

În dimineaţa următoare, cînd tocmai termina să se machieze, fu speriată de un strigăt ascuţit. Într-o casă plină de cinci adulţi liniştiţi, acel strigăt suna înspăimîntător. Se întîmplase, cu siguranţă, ceva îngrozitor. Cara îşi aruncă trusa din mînă şi începu să alerge spre uşă.

Cinci

Cara auzi un alt strigăt înspăimîntător de femeie şi alergă spre hol. O văzu pe mătuşa Belle Mae stînd pe una din trepte. Cu o mînă în dreptul inimii, cu binoclul în poală, mătuşa ei stătea sprijinită cu spatele de perete. Un fior rece o străbătu pe Cara... îi fu teamă că mătuşa Belle Mae suferise un atac de cord.

Îngenunche lîngă femeia bătrînă, în timp ce gîndurile îi alergau în toate direcţiile. Unde putea găsi numărul de telefon de la Salvare? Ce ar

putea face pînă venea Salvarea?

– Te simţi bine?

– Bine? spuse ea pe un ton isteric, mişcîndu-şi o mînă prin aer.

– Ce te doare? Poţi respira?

Mătuşa ei respiră cu greu şi ridică ambele mîini în sus.

– Pot chema Salvarea, spuse Cara.

– E vorba de vecinii noştri, spuse mătuşa Belle Mae cu voce scăzută.

Teama Carei fu înlocuită de şoc.

– Vecinii? repetă Cara, privind spre casa familiei Sandusky şi nevăzînd nici o urmă de viaţă. Ce au făcut?

– Unul din acei bărbaţi e gol? Gol puşcă!

Cara închise ochii, dezgustată şi plină de furie. Fusese înnebunită de teamă în legătură cu sănătatea mătuşii ei şi acum simţea că îşi pierde răbdarea faţă de curiozitatea excesivă a acesteia. Pasiunea de a spiona în casele vecinilor fusese cauza acelui strigăt îngrozitor.

– Mătuşă Belle Mae, n-ar trebui să te uiţi în casa lor cu binoclul!

– Nici un bărbat n-ar trebui să se plimbe prin casă dezbrăcat. E indecent!

– Ce s-a întîmplat? întrebă bunicul, de la baza

scăribr. Am auzit un ţipăt.

Carei îi veni să-şi ridice mîinile în semn de disperare.

– Totul e-n regulă.

– În regulă! spuse mătuşa Belle Mae indignată. Privi în jos, spre tatăl ei. Bărbaţii din casa de alături se plimbă în pielea goală.

– Sfinte Doamne! Voi pune să-i aresteze pentru ţinută indecentă. Amicul părea destul de drăguţ. Nu credeam că-i atît de pervers...

– Bunicule, îl întrerupse Cara cu fermitate. Nu umbla pe afară. Este la el în casă. Ar putea fi sub duş, de exemplu, adăugă ea.

– Oh! Bunicul o privi uimit pe Belle Mae. Îi spionezi, fata mea?

Ea se îndreptă de spate.

– N-a fost decît puţină curiozitate nevinovată. Dacă un hoţ ar încerca să dea o spargere şi eu l-aş surpinde, toată lumea mi-ar mulţumi. Mi-au mulţumit cînd am surprins hoţii care voiau să spargă casa familiei Vondel!

– Spionatul vecinilor nu este un lucru frumos.

– Nici umblatul în pielea goală nu este frumos!

Auziră nişte paşi grăbiţi, apoi o uşă care se trînti şi tatăl Carei îşi făcu apariţia.

– Am auzit cumva un ţipăt?

– Belle Mae l-a văzut pe vecinul nostru în costumul lui Adam, spuse bunicul şi Cara ştiu că pînă diseară, povestea va fi pe buzele tuturor vecinilor.

– Doamne, eu eram în curtea din spate şi nu l-am văzut.

– Tată, era la el în casă.

– Oh! Belle Mae, nu poţi găsi ceva mai bun de făcut? M-ai putea ajuta în spatele casei, la mutatul florilor.

– Voi ieşi afară cînd îmi voi reveni din şoc.

Bunicul se întoarse şi plecă, iar Cara îl văzu ridicînd din umeri. Chiar atunci apăru bunica Paige, îmbrăcată într-un halat.

– Oh, cerule, ce s-a întîmplat?

– Nu întreba, mamă. E prea îngrozitor ca să fie redat în cuvinte.

Cara privi spre casa familiei Sandusky şi se gîndi că Hank ar trebui avertizat în legătură cu mătuşa ei. Şi o sarcină mai neplăcută nici că putea să-i revină.

O lăsă pe mătuşa şi pe bunica ei şi coborî. Îl găsi pe bunic lucrînd la straturile de flori din faţă, rîzînd de unul singur. Era aşezat pe un scăunel şi grebla gunoiul din jurul unei dalii roşii.

– Bunicule, cred că cineva ar trebui să-i aver-

tizeze pe vecinii noştri despre obiceiurile mătuşii Belle Mae.

El rînji.

– N-ar ajuta la nimic.

– Vrei să te duci să le spui tu?

– Oh, nu-i decît o furtună într-un pahar cu apă. Nu-i va face nici un rău să aibă cîte un şoc din ăsta, din cînd în cînd.

– Dar pătrunde în intimitatea lor.

El chicoti.

– Este exact ceea ce merită Belle Mae, pentru comportamentul ei.

Cara renunţă. Îşi îndreptă umerii, porni pe alee şi merse direct în faţa uşii familiei Sandusky. Încercă din toate puterile să nu se gîndească la ceea ce văzuse mătuşa Belle Mae cu cîteva clipe mai înainte, dar imaginea lui Hank gol îi domina gîndurile.

Bătu şi uşa fu deschisă de un bărbat tînăr, îmbrăcat în tricou şi blugi. Avea părul blond şi semăna cu Hank, cu excepţia faptului că avea bărbia mai pătrată, era mai tînăr şi mai scund.

– Sînt Cara Bedford.

– Bună, eu sînt Matt Sandusky. Îi întinse mîna şi, în timp ce ea o apucă, îi spuse: Mulţumesc că ai fost aşa drăguţă cu Trey. Ai făcut o adevărată

cucerire.

– E un băieţel foarte scump.

– Îl chem pe Hank. Matt Sandusky se întoarse spre scări şi strigă: Hank! Te caută Cara!

Cara fu puţin surpinsă să constate că Matt bănuise imediat că ea venise să-l vadă pe Hank.

Hank coborî imediat, complet îmbrăcat, ca şi fratele lui, şi Cara se întrebă pe care din ei îl văzuse oare mătuşa Balle Mae. El zîmbi.

– 'Neaţa.

– Pot să-ţi vorbesc o clipă?

– Sigur.

Matt le făcu cu mîna.

– Mă duc în spate să-l iau pe Trey şi să-l duc la centru, apoi merg la serviciu.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Hank şi se întoarse spre Cara. Vrei să intri să bei o cafea?

Cara începu să-şi dorească să nu fi venit. Nu-şi putea imagina cum va aduce vorba despre subiectul pentru care venise şi trebuia să-şi ia micul dejun şi să plece la serviciu. La o cafea s-ar putea să-i vină mai uşor să vorbească, aşa că se gîndi să accepte:

– Da, mulţumesc.

Merseră în bucătărie şi el umplu două căni mari cu cafea. Strînse hîrtiile de pe un scaun şi se

aşează vizavi de ea, zîmbindu-i.

– Cărei zîne a norocului trebuie să-i mulţumesc pentru această vizită?

Era introducerea de care avea nevoie, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură. Sprîncenele lui se arcuiră şi ea îşi dădu seama că trebuie să spună ceva, dar nu găsi nimic potrivit.

El se aplecă spre ea, îşi sprijini bărbia în palme şi Cara realiză că făcuse o mare greşeală venind. Ochii lui scînteiară cînd spuse:

– Acum sînt chiar curios.

– Voiam o ceaşcă cu cafea.

El rîse şi se apropie mai mult.

– Am toată ziua la dispoziţie şi sînt numai urechi.

Ea simţi că roşeşte şi sorbi din cafea. Nu-şi putea ascunde sentimentul de jenă, de privirea lui.

– Trebuie să mă crezi o adevărată mironosiţă, spuse ea.

El întinse mîna şi-i atinse obrazul.

– Nicidecum.

– Nu crezi? întrebă ea uimită.

– Nu, după felul în care săruţi, Cara. Eşti o femeie plină de pasiune, adăugă el încet. Tot ce cred este că nu ştii să te bucuri suficient de viaţă.

Cum de ajunseseră la un subiect atît de personal, fără ca ea să-şi dea seama? Acum era de două ori mai greu să aducă vorba despre subiectul pentru care venise. Liniştea dintre ei se prelungi şi ea îl privi jenată. Stînjeneala ei crescu cînd îi văzu zîmbetul slab. Cum ar putea să-i spună? se întrebă ea. Cum ar putea să plece mai repede, fără să-i mai spună ceva? Îşi mută privirea la fereastră.

– Ai de gînd să pui perdele? întrebă ea, deodată.

El se întoarse şi privi uimit la fereastră.

– Da. S-ar putea să pun perdele.

Apoi, urmă o tăcere. O tăcere lungă şi apăsătoare. Ea respiră adînc.

– Ai cumva jaluzele?

Gropiţele lui apărură şi ea spuse în gînd un cuvînt pe care nu avusese niciodată curajul să-l rostească cu voce tare.

– Unele ferestre au jaluzele. Perdele, jaluzele...curiozitatea mea e din ce în ce mai mare.

Ea sorbi ultima picătură de cafea din cană şi rămase cu privirea aţintită asupra ei.

Intrase într-o mare încurcătură, din care nu avea cum să scape, fără ca el s-o mai tachineze puţin. Niciodată nu va mai preveni un vecin

despre obiceiurile mătuşii Belle Mae!

– Vrei să tragi jaluzelele la ferestrele care dau spre casa noastră?

După secunde lungi de tăcere, în care el nu răspunse nimic, ea fu nevoită să ridice privirea. Hank o privea serios, dar colţurile gurii îi trădau rîsul înăbuşit.

– De ce vrei să trag jaluzelele la ferestrele care dau spre casa ta?

Ar fi putut pînă acum să-i spună ce avea de spus, gîndi Cara, şi să plece acasă.

– S-ar putea să vrei să le tragi. Mătuşa Belle Mae e bolnavă de curiozitate şi se uită la tine în casă, cu binoclul.

Urmă o altă clipă lungă, de tăcere. Apoi, el îşi dădu capul pe spate şi lăsă să-i scape un hohot puternic de rîs.

– Ea te-a trimis să ne spui să tragem jaluzelele?

– Nu! spuse Cara. Nu ştie că sînt aici.

El îşi aţinti privirea asupra ei.

– Dar tu, ai venit dis-de-dimineaţă, cînd de obicei te grăbeşti să pleci la serviciu? De ce atîta grabă?

Ea roşi puternic, întrebîndu-se dacă el bănuia deja motivul şi se ridică în picioare.

– Mai bine m-aş duce acasă. Trebuie să plec la serviciu.

– Deci, mătuşa Belle Mae spionează pe fereastră.

– Oh, te rog!

– Păi, cum numeşti tu lucrul acesta?

– Nu ştiu. Nu se furişează prin tufişuri. Odată a surprins un hoţ ce voia să dea o spargere în casa familiei Vondel şi a telefonat la poliţie. Poliţia l-a prins exact în timpul actului.

– Nu mi-ar plăcea să fiu prins în timpul actului!

Cara roşi de furie şi se grăbi spre uşă.

– S-a plîns mătuşa ta în legătură cu noi?

Cara ajunsese la limita răbdării, se răsuci şi-l privi fix.

– Aproape că i-ai produs o criză de apoplexie! A văzut un bărbat gol, umblînd prin casă şi a ţipat atît de tare, încît am crezut că a făcut un atac de cord!

El o privi şi ea văzu că rîsul pe care şi-l înăbuşea îi adîncea şi mai mult gropiţele din obraji.

– Eu cred că dacă eşti în pericol de a face un şoc la vederea unui bărbat gol, n-ar trebui să te uiţi cu binoclul într-o casă ai cărei locatari sînt de sex masculin.

Cara simţea că ia foc de ruşine şi de furie.

– La naiba!

– Dumnezeule mare, doamna e nervoasă! Ce limbaj ai, draga mea!

– Mă necăjeşti pînă mă faci să explodez! N-ai decît, continuă să te plimbi gol prin casă! Am încercat să fiu drăguţă, să mă comport ca o bună vecină, dar trebuia să ştiu că n-are rost cu un om, care e precum şarpele în iarbă.

El păşi spre ea foarte repede şi o luă în braţe, sărutînd-o cu putere.

Cara încercă să se lupte cu el, ştiind că, dacă cedează sărutărilor lui, furia îi va dispărea, precum ceaţa în mijlocul lunii iulie. Se zbătu puţin, dar braţele lui îşi măriră strînsoarea. Se aplecă peste ea, lipindu-i corpul de al lui şi o sărută, pînă ce ea nu mai putu să respire. Continuă s-o sărute, pînă ce ea încetă să se mai zbată şi-i răspunse la sărutări.

La fel de neaşteptat, ca atunci cînd începuse s-o sărute, el se opri. Se depărtă uşor de ea şi o privi.

– Nu mă pot abţine să nu te necăjesc. Dar n-am vrut să te înfurii sau să te jignesc în vreun fel.

– Te-am iertat, spuse ea, întrebîndu-se cum de reuşeau sărutările lui să-i şteargă orice urmă de

furie.

El îi dădu drumul şi zîmbi.

– Facem pace, da?

– Pace, spuse ea, hotărîndu-se să nu sublinieze din nou felul necinstit în care el cîştigase ceea ce dorise.

El o mîngîie pe umăr.

– Şi tu te uiţi prin binoclu?

– Nu! N-aş... Se opri, realizînd că el o necăjea din nou. Mai bine aş pleca cît încă mai vorbim.

– Îmi pare rău că mătuşa ta e şocată, dar asta e casa noastră şi ea e cea care spionează pe fereastră.

– Te rog, nu spune aşa ceva despre ea!

– Tu cum numeşti ceea ce face?

– Cred că nu face rău nimănui cu curiozitatea ei. Dar am avut un vecin care dădea tîrcoale în jurul...

– În jurul cui?

– Începi din nou. Se îndreptă repede spre uşă şi el i-o deschise. Apoi ieşi afară pe verandă împreună cu ea.

– Se uită şi acum cu binoclul la noi?

– Nu, acum e încă în stare de şoc.

– N-a fost niciodată măritată?

– Nu. A predat la şcoală şi, cu mult timp în

urmă, a existat un bărbat în viaţa ei, care a vrut ca ea să se mărite cu el şi să vină să locuiască împreună cu mama lui, dar ea n-a vrut şi aşa s-a sfîrşit povestea ei de dragoste.

– Eşti cam demodată, Caroline Paige.

Ea zîmbi.

– Şi tu eşti un nesuferit înnăscut, Hank ...?

– Hank e de ajuns, mulţumesc.

– Oh, vai! Există ceva ce vrei să ascunzi!

El rînji.

– Cel de-al doilea prenume al meu are de ce să fie ţinut ascuns.

– Grozav! Trebuie să-l întreb pe Matt.

– El ştie că nu trebuie să-ţi spună. Dacă o va face, voi spune lumii întregi care e al doilea prenume al lui. O mîngîie din nou pe umăr. Nu pot să mai aştept pînă mîine seară.

Ea zîmbi.

– Sper că vom putea sta zece minute, fără să ne certăm.

El ridică din umeri.

– Avem un mijloc foarte plăcut de a pune capăt certurilor noastre.

– Vrei să spui că le pui capăt în favoarea ta!

El zîmbi.

– Nu-ţi plac sărutările noastre la fel de mult, ca

şi mie?

Ea nu reuşi să reziste, şi-i zîmbi.

– Cred că da.

– Ce zîmbet frumos ai!

– Mulţumesc. Privi spre curtea lui. După ploaia de azi-noapte pajiştea ta a început să înverzească.

– Oh, Doamne! Ai de gînd din nou să mă dai pe mîna autorităţilor?

– Ai de gînd să tunzi iarba?

– Sigur.

– Atunci nu-i nici o problemă, spuse ea veselă şi începu să coboare treptele.

– Mulţumesc că mi-ai spus la ce ne putem aştepta pe aici.

– N-ai pentru ce. Poate că va înceta, dar mă îndoiesc.

Cara plecă la serviciu şi descoperi că, pentru prima oară în viaţă, nu era la fel de eficientă ca de obicei. Nu-şi putea concentra mintea la asigurări.

În dimineaţa următoare, stătea întinsă în pat, bucurîndu-se de briza uşoară, care venea pe fereastra deschisă, şi asculta cîntecul unei mierle, cînd auzi un nou strigăt.

Sări din pat, întrebîndu-se dacă mătuşa Belle Mae îi surprinsese din nou, cu binoclul, pe Hank

au pe Matt în pielea goală. Îl văzu pe bunic trecînd prin faţa uşii ei.

– Ce s-a mai întîmplat, Belle Mae? strigă el.

Cara ieşi repede pe hol şi o văzu pe mătuşa Belle Mae stînd pe şcări, cu faţa roşie ca focul. Îşi agita pumnul spre fereastră.

– Belle Mae, nu te mai uita în casa oamenilor, dacă nu vrei să vezi bărbaţi goi.

– Probabil că sînt yankei! spuse bunica Paige, ieşind din dormitor.

– Oh, bărbatul acela îngrozitor! spuse mătuşa Belle Mae. Uite, priveşte, spuse ea, întinzîndu-i binoclul bunicului.

– La naiba! Nu mă interesează să văd bărbaţi dezbrăcaţi!

– Mătuşă Belle Mae, ai fi putut evita toată povestea asta, spuse Cara şi mătuşa ei se întoarse spre ea.

– Priveşte! Priveşte numai!

– Nici nu mă gîndesc! strigă Cara, simţind că ia foc la gîndul de a-l vedea pe Hank gol.

– Nu o sili pe Caroline Paige să privească la vecinii noştri care umblă în pielea goală, spuse bunica venind lîngă ei.

– N-am văzut nici un bărbat, spuse mătuşa Belle Mae, pe un ton sever.

– Atunci ce Dumnezeu ai văzut? întrebă Cara.

Mătuşa Belle Mae îi întinse binoclul. Cara ezită o clipă, apoi îl luă. Se simţi asemenea unui hoţ, privind casa lui Hank.

Binoclul era puternic şi eaị îl potrivi pentru ochii ei. Întîi, privi într-un dormitor plin cu cutii nedespachetate şi nu văzu pe nimeni. Se mută la altă fereastră, unde erau trase jaluzelele, şi răsuflă uşurată. Apoi, îşi mută privirea la altă fereastră şi simţi un şoc, cînd văzu scris cu litere mari: „Bună dimineaţa, domnişoară Bedford".

– Oh, Doamne! spuse ea, înăbuşindu-şi un hohot de rîs.

– Nu-i aşa că e cel mai îngrozitor lucru?

Bunicul luă binoclul şi Cara îi spuse:

– A treia fereastră la dreapta.

Bunicul privi şi lăsă să-i scape un hohot de rîs, pocnindu-şi palmele, după ce-i întinse lui Belle Mae binoclul.

– De unde au ştiut să scrie acele cuvinte vulgare? întrebă mătuşa Belle Mae privind spre Cara.

Veselia Carei dispăru.

– Am crezut că e cinstit...

– Cinstit! Le-ai spus animalelor de alături că eu... că îmi place să ştiu ce se întîmplă în jurul

nostru, un lucru care nu dăunează nimănui, ba chiar uneori ajută? Eşti mai devotată lor decît familiei tale?

Toată lumea se întoarse cu faţa spre ea.

– Eşti iubita unuia din ei? întrebă bunicul şi mătuşa Belle Mae se cutremură.

– Alungă un astfel de gînd!

– Tînărul acela este foarte plăcut şi ne-a fost de mare ajutor noaptea trecută, Belle Mae. Nu fi atît de severă în apreciile tale. Dacă Caroline Paige este iubita lui...

– Bunicule, de-abia l-am cunoscut. Mă duc să-mi iau micul dejun.

Se întoarse în camera ei, îşi îmbrăcă halatul şi coborî şcările în goană, trecînd pe lîngă rudele ei, care încă mai discutau aprins despre Hank Sandusky.

Deschise uşa din faţă, pentru a lua ziarele, şi avu un şoc.

Şase

Pajiştea lor, de un verde imaculat, era plină de gunoaie: cutii de conserve, hîrtii, cutii de lapte, din carton. Gunoaiele împrăştiate se întindeau din faţa casei pînă spre una dintre laturi. Cara îşi încleştă pumnii.

– La naiba!

Cu maxilarul încordat, urcă în goană scările, pînă în camera ei, îşi aruncă halatul şi cămaşa de noapte şi se îmbrăcă cu o pereche de blugi şi o

cămaşă albastră.

Cînd coborî nu mai găsi nici un membru al familiei pe scări. Auzi zgomot de voci din bucătărie şi ştiu că bunica Paige pregătea micul dejun. Cara ieşi, ca o furtună, pe uşă şi porni pe alee. În faţa casei familiei Sandusky, uşa se deschise, înainte ca ea s-o atingă.

- 'Neaţa! Ce mod plăcut de a-ţi începe ziua, spuse Hank, sprijinindu-şi şoldul îmbrăcat în blugi, de tocul uşii.

Ea începu să vorbească fără nici o introducere.

– Ai produs familiei mele atît de multe necazuri într-un timp mult mai scurt decît am crezut că e cineva în stare! Dintre toate casele goale din Nashville, de ce a trebuit să te muţi tocmai aici?

El o privi uimit.

– Mătuşa ta e furioasă, pentru că i s-a urat „bună dimineaţa" ?

– Nu e vorba de asta.

– Oh?

– Vrei să-ţi ţii cîinele închis acolo unde e locul lui? Există lese în Heritage Acres.

– Nu mai spune! După cum ţi-am explicat, Caroline Paige, Dumpling este ţinut închis în curtea din spate şi nu are cum să iasă de acolo.

Aşa că, indiferent de crima monstruoasă de care îl bănuieşti, caută răspunsul în altă parte. Acum că am rezolvat asta, nu vrei să vii înăuntru să bei cafeaua? Ar putea deveni un obicei plăcut.

– 'Neaţa, Cara, strigă Matt din spatele lui Hank.

– Bună, Matt. Îşi coborî vocea. Nu mă interesează cafeaua ta. Cîinele tău a făcut asta.

– Ce-a făcut? Ar fi cazul să ştiu pentru ce e Dumpling acuzat.

– Ne-a răscolit gunoiul şi a împrăştiat cutiile de conserve, în toată curtea.

– Nu micul meu Dumpling.

– E un nume prostesc pentru un cîine ca al tău.

– Nu fi rea. El nu e ca tine.

– Dumpling a făcut asta!

– Şi-a scris cumva numele în gunoi? Sau a lăsat o carte de vizită?

– Nu-i amuzant!

– Sînt convins că nu e, cînd nu s-a mai clintit un fir de iarbă din curtea ta, în ultimii cincizeci de ani. Dar Dumpling este în curtea noastră din spate.

– Vrei să fii aşa drăguţ să te uiţi?

– Sigur. Ieşi afară şi o luă de braţ. Vrei să vii cu

mine?

Merseră pe alee, fără să scoată un cuvînt.

– Ar trebui să facem o poartă în gard şi o alee, ca să nu mai fii nevoită să mergi atîta, cînd vei vrea să vii să mă vezi.

– Nu e în favoarea ta ceea ce spui!

– Încercam să-ţi fiu ţie de ajutor. Ai putea veni şi pleca pe acolo... spuse el, arătînd cu mîna spre gard.

– Exact unde ai călcat tu peste dalii.

– Se pare că am făcut mult rău familiei tale. Dar în afară de faptul că a fost neintenţionat, n-am avut nici cea mai mică idee că fac aşa ceva. Cînd am călcat peste dalii?

– Nu contează. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Ai încercat să fii drăguţ, atunci cînd ai făcut-o.

– Acum chiar că sînt curios! Pun pariu că a fost în noaptea cînd am sărit gardul din cauza alarmei de incendiu.

– Da. Şi te rog uită că am pomenit despre asta.

Ajunseră la capătul aleii şi Hank se întoarse cu faţa spre ea.

– Vei vedea că Dumpling e închis în curtea din spate, spuse el încrezător. Deschise poarta şi

fluieră. Dumpling!

Cara tresări cînd văzu halul în care arăta curtea. Cîteva rufe erau întinse la uscat pe o sfoară. Jucării şi oase pentru cîini erau împrăştiate prin toată curtea. Mai multe cutii erau îngrămădite în dreptul uşii din spatele casei. Dar nu era nici urmă de Dumpling. Singura satisfacţie cu care se alesese fu că supoziţia ei fusese corectă. Privi în sus, în timp ce Hank îşi plimba degetele prin păr.

– Nu ştiu cum a ieşit, dar evident că el e vinovatul, spuse Cara.

– Bine, ar fi putut fi el şi îmi pare rău, dar ar fi putut fi la fel de bine un alt cîine.

– Toţi ceilalţi cîini din vecini sînt aici de ani de zile şi nu ni s-a mai întîmplat aşa ceva pînă acum.

– Voi veni să strîng gunoiul...

– Oh, nu! Vom face noi asta. Ai grijă doar ca Dumpling să stea închis în curte, te rog.

El îşi frecă nasul şi o privi. Deodată, realiză că Dumpling şi gunoiul dispăruseră complet din mintea lui.

– Îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat, dar îmi pare bine că eşti aici, spuse el încet.

– Nu ştiu cum reuşeşti s-o faci de fiecare dată, şopti ea.

– Reuşesc să fac ce? O luă de mînă şi o trase

cîţiva paşi, astfel încît erau feriţi de privirile familiei ei, datorită trunchiului gros al dudului. Slavă Cerului că acest copac e suficient de gros ca să ne putem ascunde după el, spuse Hank.

– Hank...

– Doar un sărut mic şi rapid... şopti el, aplecîndu-se spre ea.

Nu fu rapid şi nu fu doar unul. În următoarele minute, ea se pomeni cu braţele în jurul gîtului lui. Cînd, în cele din urmă, se depărtă de el, îl văzu pe Trey privindu-i. Era îmbrăcat cu nişte blugi şi un tricou de bumbac, şi pe cap avea urechile de iepure.

– 'Neaţa, Trey, spuse Cara.

El îi zîmbi.

– Trey, ştii unde e Dumpling?

În timp ce Trey se uita prin curte, Hank spuse:

– A dispărut.

Trey se încruntă şi Hank adăugă:

– Sînt sigur că se va întoarce. Mergem să-l căutăm.

Văzîndu-i expresia îngrijorată, orice urmă de supărare dispăru din sufletul Carei.

– Vă ajut şi eu să-l căutaţi.

Trey se apropie şi-i întinse mîna. Ea îi zîmbi şi-i luă mîna, uitîndu-se peste capul lui la Hank, care

se încrunta din sprîncene.

– Îl vom găsi. Zona asta e foarte liniştită, spuse ea.

– Iau maşina şi merg, în sus şi-n jos, să-l caut, spuse Hank. Mai bine ai veni cu mine, Trey.

Băieţelul se uită rugător spre Cara şi ea spuse:

– Merg şi eu să-l caut prin jur. Trey poate veni cu mine.

Hank dădu din cap şi se îndreptă spre maşină, în timp ce Cara şi Trey o porniră în jos pe alee. Înainte ca vreunul dintre ei să plece din zonă, Dumpling traversă strada cu un os în gură, pe care îl depuse fericit la picioarele lui Trey.

– Dumpling! spuse Trey, şi-şi petrecu braţele în jurul gîtului căţelului.

Hank se dădu jos din maşină.

– A fost simplu. Trey, vrei să-l duci în curtea din spate şi să închizi bine poarta?

– Da, domnule.

Cara porni spre casă şi Hank merse alături de ea.

– Mulţumesc că te-ai oferit să-l cauţi pe Dumpling. Voi veni să curăţ gunoiul.

– Nu, nu trebuie. Avem noi grijă de asta.

– Ssst, cred că l-am prins. Nu ştiu cum a ieşit, dar voi controla. S-ar putea să ai dreptate. Trebuie să fie o gaură în gard.

Deodată, Cara izbucni în rîs, amintindu-şi eve-

nimentele de dimineaţă legate de mătuşa Belle Mae.

– Mătuşa mea ţi-a văzut salutul de dimineaţă.

Hank rînji.

– Nu m-am putut abţine.

– E furioasă pe mine, pentru că am fost atît de puţin loială faţă de propria-mi familie şi ţi-am spus despre faptul că spionează pe fereastră. I-ai produs un adevărat şoc. Am auzit-o ţipînd şi m-am dus să văd ce s-a întîmplat.

El chicoti.

– Sper că nu mi-am făcut un duşman pe viaţă.

Ea ridică din umeri.

– S-ar putea. N-o prea clinteşti din obiceiurile ei.

– Uite-l pe Trey. El te-ar putea ajuta să strîngi gunoiul.

– Îl voi întreba dacă vrea să mănînce înainte, o felie de pîine prăjită.

Cînd Trey ajunse în dreptul lor, Hank spuse:

– Uite ce-a făcut Dumpling.

– Mamă!

– Da. Va trebui să strîngem gunoiul.

– Vrei să vii întîi să mănînci nişte pîine prăjită? îl întrebă Cara.

El dădu din cap şi-şi puse mîna în mîna ei. Ea îi zîmbi lui Hank.

– Vrei să vii şi tu?

– Nu, mergeţi voi doi înainte. Eu am grijă de asta.

Cînd intră în bucătărie, familia ei stătea în jurul mesei. Toţi se întoarseră şi o priviră.

– Dumnezeule, ai fost acolo să-i spui că am văzut ce-a scris! îi aruncă mătuşa Belle Mae.

– Nu, am fost acolo, pentru că azi-noapte, cîinele lor a răscolit prin gunoiul nostru şi a împrăştiat cutiile de conserve prin curte.

– Diavolul! înjură bunicul.

– Hank e acum afară şi curăţă gunoiul. Şi eu i-am oferit lui Trey nişte pîine prăjită şi suc de portocale. Spală-te pe mîini, Trey.

El dispăru în baia mică de lîngă bucătărie, apoi se întoarse şi se aşeză pe un scaun.

– Limba ta e încă la pisică? îl întrebă bunica Paige.

– Bunico, el e un iepure. Îi vezi doar urechile pufoase.

– Dacă îmi dai mie urechile tale, Trey, ţi le voi spăla.

Trey îşi aţinti ochii mari şi albaştri asupra bunicii Paige şi scutură din cap. Apoi privi spre Cara şi zîmbi, iar ea îi răspunse la zîmbet, simţind un val de căldură în inimă.

Cînd Trey termină de mîncat, Cara îl duse afară. Pajiştea arăta la fel de curată ca întotdeauna, cu excepţia cîtorva bucăţele mici de hîrtie, prinse printre firele de iarbă. Hank nu se zărea nicăieri. Cara îl conduse pe Trey pînă acasă. Pe terasa din faţă îi spuse:

– Vezi, te rog, dacă unchiul tău este acasă, vrei?

Urechile de iepure se legănară şi Trey dispăru în casă. Într-o clipă, Hank apăru.

– Mulţumesc că l-ai hrănit.

– Hank, nu ştii cumva... se auzi o voce de femeie din casă, apoi se întrerupse brusc.

El se întoarse şi Cara văzu o femeie stînd în mijlocul holului. Avea părul şaten, ondulat, şi trăsături frumoase. Cara rămase şocată. Simţi că obrajii îi iau foc şi o mie de gînduri îi năvăliră în minte.

– Îmi pare rău, nu ştiam că eşti ocupat, spuse ea înţepată.

– Cara, vreau să ţi-o prezint de Brenda Reed. Brenda, ea este vecina noastră de alături, Cara Bedford.

– Îmi pare bine, spuse Cara.

El zîmbi.

– Brenda mă întorc imediat.

Cara începu să se enerveze din ce în ce mai mult. Hank ieşi pe verandă, lăsînd uşa să se închidă în spatele lui.

– Arăţi de parcă te-am călcat pe vîrful degetelor, spuse el. Înainte de a spune ceva ce s-ar putea să regreţi, află că Brenda este prietena lui Matt.

Cara clipi din ochi. Uitase complet de existenţa lui Matt!

Hank chicoti.

– Dar sînt foarte flatat să văd scînteile de gelozie din ochii tăi mari, albaştri. Fac progrese.

– Nu fi încrezut.

– Nici nu m-aş gîndi la aşa ceva, spuse el, zîmbind larg. Vreau doar să ştiu că simţi anumite lucruri şi uneori e greu de ghicit ceea ce simţi sau gîndeşti cu adevărat. Bineînţeles, uneori faptul că roşeşti te dă de gol... sau faptul că te enervezi ... sau... Se opri şi privirea lui făcu inutile cuvintele.

– N-am roşit atît de mult în toată viaţa mea, aşa cum o fac de cînd te-am cunoscut pe tine!

– E foarte bine. Pune sîngele în mişcare şi toate chestiile celelalte, spuse el cu o voce răguşită, deosebit de sugestivă.

Ea zîmbi şi spuse:

– Şi nici nu m-am enervat niciodată atît de

mult, înainte de a veni tu în viaţa mea.

– Adevărat?

– Adevărat. Totul în viaţa mea era atît de organizat, de ordonat, atît de liniştit.

– Şi viaţa mea era un adevărat haos. Poate că vom fi o pereche bună.

– Eşti caraghios! Mulţumesc că ai curăţat curtea.

– Ne vedem diseară. La şapte jumătate?

– Sigur.

Ea se întoarse acasă, fredonînd o melodie. Privirea ei se îndreptă spre curtea lor, care era potrivită să apară pe coperta unei reviste de grădinărit. Fluturii zburau peste straturile de margarete. Trandafirii înfloriţi se înălţau printre celelalte straturi de flori. Cara se simţi cuprinsă de o căldură interioară. Diseară la şapte şi jumătate... Hank Sandusky. Erau momente, fu nevoită ea să recunoască, cînd se înţelegeau amîndoi de minune.

Seara, fu gata cu treizeci de minute mai devreme. Se privi în oglinda din dormitor, netezindu-şi cu mîna rochia de bumbac alb cu bej, cu care se îmbrăcase. Încercase să-şi strîngă părul de mai multe ori, dar în cele din urmă îl lăsă liber, amintindu-şi vocea răguşită a lui Hank, atunci

cînd îi spusese: „Lasă-ţi părul liber..."

Acum îi cădea liber pe spate, o masă strălucitoare de un blond-auriu. Pantofii bej o făceau să pară mai înaltă, dar oricum va fi mult mai scundă decît Hank.

Îşi luă poşeta, coborî scările şi aşteptă. Cînd intră în birou, bunicul dădu mai încet televizorul.

– Dumnezeule, fetiţo, ce frumoasă eşti! Unde te duci?

– Ies cu Hank Sandusky.

– Nu-i spune mătuşii tale...

– Am auzit! strigă mătuşa Belle Mae, venind din sufragerie. Cum poţi să ieşi cu el?

– Nu e un căpcăun!

– Acest bărbat e scandalos!

Nathan intră în cameră.

– Belle Mae, ne-am fi udat pînă la piele, în noaptea aceea, dacă el nu era atît de generos. Dacă Cara vrea să iasă cu el, înseamnă că e un individ cumsecade.

– Pff!

Soneria sună şi Cara se grăbi să răspundă, uşurată să scape de discuţiile familiei ei. Salutul lui Hank o pătrunse pînă în cele mai adînci locuri ale corpului ei şi îşi simţi gura uscîndu-i-se la vederea lui. Era incredibil de frumos în costumul

uşor de vară şi cu cămaşa albă deschisă la gît.

– Ce drăguţ arăţi, spuse Hank încet, simţind un fior de excitare la vederea ei.

– Vrei să intri puţin?

– Voi spune bună seara familiei tale, dar Trey ne aşteaptă. Avem o mică problemă. O luă de braţ, inspirînd parfumul dulce de flori de portocali, degajat de părul ei. Îţi povestesc ce s-a întîmplat imediat. Unde sînt ai tăi?

Ea arătă cu capul spre birou şi traversară împreună holul. Din nou el simţi un junghi de nostalgie. Şi-ar fi dorit ca şi casa lui să arate măcar pe jumătate atît de atrăgătoare ca aceasta şi se întrebă cît va mai trece pînă ce lucrurile la The Trolley vor intra pe făgaşul normal.

Hank salută pe toată lumea, cu excepţia mătuşii Belle Mae, care se retrăsese. Schimbară cîteva cuvinte şi apoi Hank le ură la toţi noapte bună.

O luă de braţ pe Cara şi se îndreptară spre maşină.

– Îmi pare rău, dar va trebui să-l lăsăm pe Trey la restaurant. Matt lucrează şi Trey a stat cu mine după-amiază, după ce l-am luat de la centru.

– Hai să-l luăm să mănînce cu noi şi apoi îl ducem la restaurant.

Uimit, el o privi lung. Nu-şi aminti vreo altă femeie, din cele pe care le cunoscuse, care ar fi vrut să-şi petreacă seara la restaurant, cu un băieţel de cinci ani.

– Nu mi-a trecut prin minte această idee. Nu e îmbrăcat potrivit pentru locul unde m-am gîndit să mergem.

– Cred că primesc copiii, indiferent cum sînt îmbrăcaţi, spuse ea cu un zîmbet care ar fi topit şi un om de zăpadă.

– Chiar nu te deranjează? spuse Hank, gîndindu-se că ar fi bine ca Trey să mănînce cu ei.

– Pe cine ar putea deranja prezenţa lui Trey?

– Îl vom întreba dacă vrea să vină.

Trey era aşezat în maşină pe locul din faţă şi se lipi de Cara cînd ea se aşeză lîngă el.

– Trey, mergem să mîncăm undeva. Vrei să vii cu noi şi după aceea să te ducem la tatăl tău sau vrei să te ducem direct la tatăl tău?

– Mănînc cu voi, vă rog.

– Bun, spuse Hank, fericit că Trey a răspuns atît de repede.

Cînd trecură pe West End Avenue, Trey privi pe fereastră.

– Hei, unchiule Hank, uite ce parc!

– Este Centennial Park, spuse Cara. Hank

văzu emoţia de pe faţa lui Trey şi semnaliză, înainte de a trece de parc.

– Nu durează decît un minut să trecem printr-o parte a lui. Te deranjează? întrebă el, şi Cara scuturâ din cap.

– Clădirea aceea mare este o reproducere exactă a Panteonului, una dintre clădirile de pe Acropole, din Grecia, spuse ea.

– Mamă, priveşte stîlpii! exclamă Trey.

– Şi, priveşte uşile, Trey, adăugă Hank.

– Cred că uşile de bronz sînt cele mai mari care există, au cam şapte metri înălţime şi doi metri lăţime, spuse Cara.

– Nu putem coborî? întrebă Trey, prinzîndu-se cu mîinile de bordul maşinii şi examinînd clădirea.

– Îmi pare rău. Am rezervat masă la restaurant, spuse Hank, întrebîndu-se cît de curînd va putea oare să-l ducă pe Trey în parc. Mai venim altă dată.

– Te pot aduce eu aici la sfîrşitul săptămîni, spuse Cara, privindu-l pe Hank.

– Mamă, ai putea chiar mîine?

– Trey... îl avertiză Hank.

Ea rîse.

– Mîine după-amiază e perfect.

– Matt şi cu mine lucrăm amîndoi. Voiam să-l

luăm pe Trey cu noi la restaurant pînă plec eu acasă... probabil în jur de ora cinci.

– Lasă-l să stea cu mine.

– Pot, unchiule Hank?

– Eşti sigură? o întrebă el pe Cara şi ea aprobă din cap. O.K. Copil norocos! spuse el încet şi ea zîmbi.

Merseră la un restaurant situat pe o terasă, de unde se vedea panorama Nashville-ului. Au fost conduşi la o masă situată lîngă nişte ferestre înalte, de la podea pînă la plafon. Trey stătu cuminte şi privi pe fereastră, în timp ce Hank şi Cara vorbeau. În timp ce mîncau salata verde ea îl întrebă:

– Din ce parte a Texas-ului eşti?

La lumina lumînării, ochii Carei erau de un albastru-închis şi erau aţintiţi asupra lui în timp ce vorbeau.

– M-am născut în Arizona şi apoi ne-am mutat de mai multe ori. Am locuit în Santa Fé, New Mexico şi în Amarillo, Texas. Iar tu, ai locuit întotdeauna aici, nu-i aşa?

– Ne-am mutat o singură dată. Bunicul a avut casa, în care locuim acum, de mulţi ani, dar cînd mama şi tata s-au căsătorit au locuit în altă parte. Hank îi întinse un coş cu felii de pîine caldă şi

degetele lor se atinseră. Fu o atingere foarte uşoară, dar pentru el conta mai mult decît toată mîncarea şi conversaţia din acea seară. În timp ce ea vorbea, el se gîndea, cît de catifelată pare pielea ei la lumina lumînării.

– Am crescut într-o casă mică şi drăguţă, cu un singur etaj, de pe Whimple Street, spuse ea, cînd mîncarea fu servită. Dar după moartea mamei, eu şi cu tata ne-am mutat aici.

– Cîţi ani aveai?

– Paisprezece. Îşi înclină capul şi-l privi. Acum îmi dau seama că nu ştiu cîţi ani ai.

– Treizeci şi doi.

– Eu am douăzeci şi patru.

– Eşti încă un copil, spuse, privind-o cum izbucneşte în rîs.

– Ce ai făcut înainte de a-ţi deschide propriul restaurant?

– Am fost doi ani la colegiu.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai absolvit comerţul.

– Greşit. Sînt inginer. Dar apoi, mama s-a îmbolnăvit şi n-avea cine să aibă grija lui Matt, aşa că mi-am luat serviciu.

– Dar n-ai lucrat într-un restaurant.

– De data asta ai ghicit. Cum?

– Arăţi de parcă ai fi lucrat în construcţii, spuse

ea, privindu-i umerii. O roşeaţă îi apăru în obraji şi el se întrebă la ce se gîndea ea, dar n-o întrebă.

– Ai dreptate. Am lucrat în construcţii, pe cîmpurile petrolifere, am făcut orice... cele mai grele munci, numai să aduc mîncare pe masă. Totul părea că se sfîrşise pentru mine, aşa că am încercat să mă reîntorc la colegiu. Învăţam noaptea şi ziua munceam jumătate de normă într-un restaurant. După mult timp, am ajuns directorul restaurantului şi am descoperit că sînt în stare să-l conduc. Am abandonat cursurile la colegiu şi am început să economisesc bani, ca să-mi deschid propriul meu restaurant. Nimic complicat, spuse el, gîndindu-se cît de mult îşi dorea ca afacerile la *The Trolley* să meargă bine şi cît de greu muncise ca să adune banii necesari deschiderii lui.

Îşi dădu seama deodată că ea îl privea fix, cu sprîncenele arcuite în semn de mirare.

– Pari surprinsă, spuse el.

– Pari foarte hotărît. Eşti atît de nepăsător în ceea ce priveşte casa şi curtea ta, încît credeam că eşti la fel de uşuratic şi în domeniul afacerilor.

– Nu, mi-aş da sufletul şi tot ce am, ca restaurantul să meargă bine.

– Sufletul şi tot... toate femeile din viaţa ta?

El izbucni în rîs, în acelaşi timp cu ea.

– Nu există decît o singură femeie nemaipomenită în momentul de faţă... iar tu mă faci să uit de afaceri.

– Mulţumesc, spuse ea încet. După o clipă continuă: Ştiai cît de multă treabă necesită deschiderea unui restaurant. De ce ţi-ai cumpărat atunci o casă care să necesite atîtea ore de muncă pentru a deveni locuibilă?

Simţind că se apropie furtuna, el rînji şi puse jos ceaşca de cafea.

– Acum e locuibilă.

– Ştii...

– Da, ştiu ce vrei să spui. Pentru tine, a fi locuibilă înseamnă să fie totul lăcuit şi să sclipească de curăţenie. Înainte de a termina ce ai de spus, vreau să ştii că am de gînd să o fac să arate cît de cît plăcut.

– Aşa ai spus şi cînd ne-am cunoscut, în urmă cu cîteva săptămîni.

– Şi o voi face în cele din urmă. Am cumpărat acest loc, pentru că voiam ca atunci cînd vin acasă să găsesc o casă mare, cu multe camere, pe o stradă liniştită şi răcoroasă. Îmi plac casele vechi din zona asta. Sînt liniştite şi odihnitoare... lucru de care am nevoie cînd plec de la *The Trolley*.

– Te cred! Se sprijini pe spătarul scaunului şi-l privi. Nu numai că eşti ambiţios, dar ţi-ar plăcea să ai o viaţă liniştită, ordonată şi lipsită de griji, adăugă ea.

– E ceva atît de ciudat?

– În ceea ce te priveşte, sînt uimită!

– Vezi, nu-i bine să tragi concluzii pripite. Avem mult mai multe în comun decît ţi-ai imaginat. Acum, povesteşte-mi despre tine.

– Educaţia mea cred că e uşor de ghicit. Ştii unde am crescut. Am urmat colegiul şi am absolvit secţia comercială. După absolvire, am devenit secretara unei companii de asigurări.

– Îţi place să lucrezi ca secretară?

– Da, spuse ea, ridicîndu-şi bărbia provocator. Fac o muncă eficientă.

– Vrei să lucrezi în aceeaşi slujbă întotdeauna? întrebă el, simţind că ea nu se bucurase de tot ceea ce viaţa putea oferi.

– Îmi place munca mea.

El zîmbi şi se întinse peste masă, pentru a o strînge uşor de mînă.

– Nu te supăra. N-am vrut să te enervez. Numai că eu simt că trebuie să-mi fiu propriul stăpîn ca să fiu pe deplin mulţumit.

– Asta-i încă una din diferenţele dintre noi.

– Nu una importantă. Te-ai gîndit vreodată că poate există alt post de secretară, unde să faci ceva mai interesant? Sau unde să fii mai bine plătită?

– Sînt mulţumită. De ce să vreau o schimbare?

– N-ai vrea să ai mulţi bani?

– Sigur, dar nu atît de mulţi, încît să-mi schimb continuu serviciul. Nevoile mele sînt destul de modeste şi le pot satisface din salariul pe care îl primesc. Grădinăritul nu este un hobby prea costisitor, cînd straturile de flori există deja şi se perpetuează de la un an la altul şi cînd curtea este atît de îngrijită cum este curtea noastră.

– Încă mai cred că nu ştii să te distrezi cu adevărat, spuse el încet. Eşti încă cocoloşită de obiceiurile deprinse din copilărie.

– Încerci să-mi spui că nu am crescut încă? întrebă ea, privind spre Trey. Hank îşi privi nepotul, care era adîncit în a urmări picăturile de apă de pe paharul lui.

– Nu. Numai că pierzi foarte mult din ce-ţi poate oferi viaţa, nevrînd să renunţi la stilul liniştit şi ordonat de viaţă cu care te-ai obişnuit.

– Dar nu-i nimic rău în asta!

– Nu. Dacă asta e ceea ce-ţi doreşti cu adevărat. Ai călătorit vreodată?

Cara începu să se simtă foarte jenată.

– Am fost la Memphis şi Chattanooga, dar familia mea nu a călătorit niciodată şi nici eu n-am făcut-o. Nu are nici un rost să mergem undeva, cînd sîntem absolut mulţumiţi acasă.

El zîmbi şi dădu din cap, dar ea avu senzaţia că nu era de acord cu ea.

– Îţi place puiul, Trey? întrebă Hank, îndreptîndu-şi atenţia către nepotul lui.

– Pot să iau oasele acasă pentru Dumpling?

– Nu, nu cred că Dumpling mănîncă oase de pui. S-ar putea îneca.

– Îl ai de multă vreme pe Dumpling? îl întrebă Cara şi pentru prima oară, Trey deschise gura şi începu să vorbească mai mult. Vorbea cu propoziţii scurte, dar părea mulţumit şi fericit. Cara observă că Hank fusese deosebit de atent cu el, pe toată durata cinei. După ce terminară de mîncat, plecară şi-l duseră pe Trey tatălui lui.

– Vino înăuntru să vezi unde e inima mea, spuse Hank încet, cînd ea se dădu jos din maşină. Intrară pe uşa din spate şi Cara fu asaltată de mirosurile apetisante de carne de vită şi peşte, fripte la grătar. Cara avu un sentiment de uşurare cînd trecură printr-o bucătărie imaculată, care ar fi trecut cu brio şi unui control făcut de bunica

Paige.

– Aici e biroul meu, spuse Hank, arătînd cu mîna spre o cameră mică, de pe hol. Ea privi înăuntru şi văzu o masă şi un scaun, amîndouă la fel de pline de hîrtii, ca cele de acasă. Imediat ea se întrebă, cum de el poate găsi ceva într-un astfel de haos.

Apoi intrară într-o încăpere largă, plină cu consumatori. Zumzăitul conversaţiilor se împletea cu muzica, în surdină, de la bar. Matt, care ducea nişte liste mari şi roşii de meniu, îi văzu şi veni spre ei.

– Sîntem foarte ocupaţi în seara asta, spuse el.

– L-am luat pe Trey să mănînce cu noi.

– Hei, ce frumos din partea voastră! Vreţi o felie de plăcintă, sau o cupă de îngheţată? îi întrebă el. Cara şi Hank scuturară din cap, dar Trey acceptă.

Matt izbucni în rîs.

– Bine, Trey. Hank, mulţumesc că aţi avut grijă de el.

– Sigur. Plecăm din calea ta, înainte de a mă pune la treabă, spuse Hank şi-şi strecură braţul pe după mijlocul Carei, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– E un local plăcut, spuse ea cînd se urcară în

maşină. Şi ce bucătărie frumoasă şi curată!

– Mulţumesc, spuse el, rîzînd. Am impresia că dacă vreau să te impresionez cu adevărat, trebuie să lustruiesc totul astfel încît, să trec cu brio un examen al unui sergent de marină.

– Mă compari pe mine cu un sergent de marină?

El încetini în dreptul unui bar din apropiere şi parcă maşina, apoi se întoarse şi o privi plin de dorinţă, privire care îi produse Carei aceeaşi senzaţie, ca atunci cînd el o atinsese cu vîrful degetelor.

– Cu greu, spuse el sec.

Vocea ei fu mai gravă, atunci cînd repetă:

– Restaurantul e foarte atrăgător.

– Mulţumesc. Matt şi cu mine am făcut singuri cea mai mare parte a tîmplăriei, spuse el. Hai să mergem într-un loc liniştit, unde să bem o cafea... sau orice altceva.

– Sigur, spuse ea, uşurată că el n-a sugerat să meargă la el acasă.

În timp ce Hank conducea, ea spuse:

– Se pare că Trey a uitat în seara asta de o mare parte din timiditatea lui.

– Da, puţin, răspunse Hank aspru.

– Eşti îngrijorat din cauza lui, nu-i aşa?

– Probabil mult mai mult decît este tatăl lui. Matt s-a căsătorit foarte tînăr... avea şaisprezece ani şi la fel şi Ramona. Ea era o fugară şi, cred că a văzut în căsătorie o altă posibilitate de evadare. Anul următor s-a născut Trey, iar peste încă un an au divorţat. Intră într-o parcare, unde opri maşina şi se întoarse cu faţa spre ea. Ramona nu ştia să fie mamă, continuă el. Era ea însăşi un copil şi voia să se întîlnească cu băieţi. Mai rău de atît, nu avea nici o posibilitate de a-l întreţine. Trebuia să lucreze şi să-l lase în diverse locuri pentru copii sau cu baby-sitters.

În timp ce vorbea, vocea lui devenise mai gravă şi ea îşi dădu seama că atitudinea lui lejeră în ceea ce priveşte casa sau curtea nu se extindea şi asupra lui Trey. Era clar că ţinea foarte mult la nepotul lui. Îl ascultă în continuare:

– Matt a obţinut în cele din urmă custodia lui Trey. Trey însă a suferit foarte mult în urma neglijării de către mama lui. Mă îndurerează nespus să-l văd atît de timid şi retras.

– Asta se va îndrepta cu timpul, dacă va primi dragostea şi grija de care are nevoie. Cara fu mişcată de suferinţa din vocea lui şi se întinse să-i apuce mîna. Imediat, degetele lui se strînseră în jurul mîinii ei şi el îi reţinu mîna în poală.

– Cred că vrea să fie mereu în preajma ta, pentru că simte nevoia unei mame. Se pare că nimereşte destul de des la tine acasă. În seara asta a stat mereu lipit de tine sau te-a ţinut de mînă.

– E un copil atît de dulce!

– Aş fi mai mulţumit dacă ar fi puţin mai gălăgios. Faptul că pretinde foarte des că e un iepure, mă îngrijorează.

– S-ar putea să se schimbe pe măsură ce creşte. Ai consultat vreun specialist? întrebă ea, cu atenţia împărţită între discuţia cu privire la Trey şi la faptul că degetul lui mare îi mîngîia uşor articulaţia mîinii. Privi în jos la pielea lui bronzată, la felul în care îi creştea părul pe mînă. Avea unghiile tăiate foarte scurt, iar degetele şi încheietura pumnului păreau foarte puternice.

– Nu. Timiditatea lui Trey nu-l îngrijorează pe Matt. L-am dus la un medic pediatru, cînd ne-am mutat aici, şi mi-a spus că-i perfect sănătos. Doctorul a fost de părere să-i mai acordăm puţin timp.

– A lăsat la o parte timiditatea în seara asta, cînd i-am pus o întrebare la care a vrut să răspundă. Am observat că, deseori, tu răspunzi în locul lui, spuse ea cu blîndeţe.

– Cum adică?

– Îl cunoşti destul de bine, ca să anticipezi ce are în minte. Uneori, el nu trebuie să scoată un cuvînt.

Hank ezită o clipă, apoi spuse:

– Nu m-am gîndit la asta pînă acum, dar cred că ai dreptate. Şi Matt face acelaşi lucru.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji. Pare un copil absolut fericit.

– Începe să iasă din scoica lui. O place pe Brenda şi ea îl place la rîndul ei, dar detest să-l las în timpul zilei în centrele de copii, aşa cum făcea mama lui. Ăsta de aici pare mai bun, dar încerc să găsesc o menajeră, care să stea cu el acasă.

– Ar fi bine pentru el.

– Matt participă la curse de automobile. Mintea lui e la altele şi e încă foarte tînăr pentru a-şi face griji de ceva.

– Cu dragoste, Trey se va schimba, spuse ea, strîngîndu-i mîna.

– Cara, eşti drăguţă. Foarte drăguţă Se aplecă spre ea, îi întoarse capul spre el şi o sărută uşor pe buze. Mîngîierea buzelor lui ofăcu să dorească să-şi arunce braţele în jurul gîtuui lui şi să sară de pe scaun la el în braţe.

El îi dădu drumul, respirînd adînc:

– Acum vrei să mergem înăuntru?

Ea dădu din cap şi merseră amîndoi şi se aşezară la o masă dintr-un colţ întunecat al barului. În încăpere era numai o pereche, aşa că atmosfera era deosebit de liniştită. Cara se întrebă dacă Hank simţea nevoia de linişte şi ordine, pentru a compensa haosul de acasă şi de la restaurant.

– Ar trebui să-ţi găseşti o femeie drăguţă, curată şi liniştită şi să te căsătoreşti, spuse ea, după ce chelneriţa le aduse două ceşti mari cu cafea.

El îşi arcui sprîncenele şi zîmbi.

– Ideea asta îmi pune mintea în mare viteză.

– De ce?

– N-aş fi crezut că vei sugera atît de repede, să ne căsătorim.

– Să ne căsătorim! Ţi-am suger... Roşi puternic de furie.

– Hooo! spuse el, izbucnind în rîs. Bine, dacă nu de tine era vorba, atunci sînt rănit să aflu că te interesez atît de puţin, încît încerci să mă trimiţi să-mi caut o altă femeie, într-un mod atît de delicat! Nu ţi-a trecut prin minte că între noi s-ar putea înfiripa ceva?

Ei îi trecuse prin minte foarte des, dar nu-i

puse acest lucru.

– Păi, nu cred că-i posibil, din cauza diferențelor dintre noi.

– Continui să spui acest lucru, dar uită-te la noi, în seara asta! M-am simțit nemaipomenit și n-am făcut altceva decît să stăm de vorbă.

Pulsul ei se acceleră la auzul cuvintelor lui, dar nu spuse decît atît:

– A fost plăcut.

Își zîmbiră unul altuia și ea simți o dorință irezistibilă de a se întinde și a-l atinge. Își puse mîinile în poală și-și înlănțui degetele strîns.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă răgușită, cînd spuse:

– Un bănuț pentru gîndurile tale.

– Ah... Ea nu știu ce să răspundă. El zîmbi ușor și-și arcui sprîncenele.

– Un ban pentru gîndurile tale.

Cara simți din nou că roșește și știu că lumina lumînării va dezvălui acest lucru.

– Nu vreau să-ți spun, pentru că mă gîndeam la ceva intim.

– Asta înseamnă că era vorba despre tine și despre mine.

– Poate. Aș mai bea o cafea.

– Cînd apare chelneriță îi voi atrage atenția.

– Sînt convinsă. Nu încetează să se uite la tine.

– Vai, sper că am simţit o urmă de gelozie.

Ea rîse.

– Spune-i cum vrei, nu-mi pasă.

– Dar nu-i gelozie, nu-i aşa?

– Sigur că nu.

– Bang! Mi s-a mai înecat o speranţă!

– Nu suferi din cauza asta. Crezi că sînt prostuţă, provincială, ciudată, că-mi bag nasul unde nu trebuie...

– Am spus eu vreodată aşa ceva? La lumina lumînării, ochii lui verzi scînteiau de supărare.

– Da, m-ai numit Ciudata Domnişoară Bedford şi mi-ai spus că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Eşti ciudată, trebuie să recunoşti asta. Că-ţi bagi nasul unde nu trebuie? Îşi încrucişă degetele. Nu cred că era nevoie să faci o plîngere oficială, ca să mă forţezi să-mi tund pajiştea.

– N-ai fi tuns-o altfel niciodată!

– Ba da. Numai că nu eram atît de nerăbdător, ca tine, s-o fac. În orice caz, nu cred că eşti prostuţă. Nici un centimetru din tine nu este prost. Dă-mi mîna.

Ea îi întinse mîna şi degetele lui calde îi cuprinseră mîna rece. Îi puse mîna pe gîtul lui.

Vezi ce face atingerea ta pulsului meu?

Mmmm, spuse ea, şi-şi trase mîna.

– Niciodată prostuţă, spuse el şi de astă dată cuvintele fură la fel de sugestive, ca dorinţa din ochii lui. Iar ea îi răspunse cu fiecare fibră a corpului ei.

Statură de vorbă pînă aproape de miezul nopţii. Apoi, Hank o conduse acasă. Cînd ajunse în dreptul casei lui, o luă pe aleea ce ducea spre curtea lui.

– Te conduc acasă de aici.

Ea coborî din maşină şi el o trase la umbra duzilului.

– Aici sîntem feriţi de privirile binoclului.

– Mătuşa Belle Mae merge la culcare la ora nouă, spuse ea, respirînd cu greu, în timp ce el o săruta pe gît.

– Pot lipsi de la restaurant marţi seara. Cinează cu mine, o rugă el încet, respiraţia lui încălzindu-i pielea.

- Bine, răspunse ea, închizînd ochii şi petrecîndu-şi braţele în jurul gîtului lui. Se simţi cuprinsă de pasiune, cînd el o trase mai aproape şi o lipi de corpul lui. Gura lui o găsi pe a ei şi de data aceasta fu mai bine ca niciodată. Ameţită, ea reuşi în cele din urmă să se desprindă din braţele lui.

– Mai bine m-aş duce acasă.

– Acasă, în patul tău, de bronz, şopti el încet, trasînd cu degetele linia decolteului şi coborînd pînă în dreptul sînilor.

Ea inspiră adînc, făcînd sînii să i se lipească de materialul rochiei. El se aplecă şi începu să-i sărute.

Ea respiră întretăiat şi închise ochii, arcuindu-se spre el. El o trase mai aproape şi o sărută lung, plin de pasiune. De data aceasta, cînd se opriră, amîndoi aveau o nevoie acută de aer.

– Aparţinem unul altuia, Cara, şopti el.

– E atît de fizic...

– N-a fost nimic fizic între noi în seara asta, cu excepţia ultimei jumătăţi de oră, dar a fost o seară minunată.

Pentru a doua oară, în acea noapte, ea fu nevoită să recunoască, că el avea dreptate. Iar cuvîntul „minunat" nu exprima nici pe departe adevărul despre acea seară. El o luă de braţ şi se îndreptară amîndoi spre casa ei.

Şapte

Sîmbătă, Cara îl duse pe Trey în *Centennial Park,* unde el păru să-şi piardă orice urmă de timiditate, extaziindu-se în faţa Panteonului.

În acea seară promisese judecătorului să-l însoţească la expoziţia de flori, dar nu se putu abţine să nu se gîndească la o întîlnire cu Hank, ceea ce ar fi fost mult mai plăcut. În timp ce întorcea maşina pe alee, îl văzu pe Hank săpînd lîngă gard. De fiecare dată cînd ridica lopata plină cu pămînt, muşchii i se încordau, conturîndu-şi

forma. Era cu pieptul gol şi în pantaloni scurţi. Privirea ei se plimba de-a lungul pieptului lat şi simţi furnicături prin corp. Avea un trup splendid, numai muşchi, cu pielea puternic bronzată, picioare puternice şi şolduri înguste. Îşi ridică treptat privirea şi văzu că el o priveşte atent. Simţi că roşeşte puternic, dar îi zîmbi.

El se opri brusc din treabă şi se sprijini de lopată.

– Bună seara, spuse ea.

Ar fi rulat spre poartă, dacă el n-ar fi strigat-o:

– Cara!

– Da? răspunse ea, ţinîndu-şi respiraţia.

– Te duci să-l iei pe cel cu care te întîlneşti în seara asta?

– Nu-i treaba ta.

– Sigur că nu e, dar mor de curiozitate.

Cara nu era obişnuită să mintă, aşa că n-avu încotro şi spuse adevărul:

– Ei bine, dacă vrei să ştii, mă întîlnesc cu judecătorul, pentru a merge împreună la o expoziţie de dalii.

El îşi înclină capul într-o parte.

– N-ai vrut să ieşi cu mine în seara asta, ca să te duci la o expoziţie de flori? De ce ai acceptat să ne întîlnim ieri-seară?

– Cînd mi-ai cerut, în felul tău original, să mă întîlnesc cu tine în seara asta, îi promisesem deja judecătorului să mergem împreună la expoziţia de flori, spuse ea, evitînd să-i răspundă la cea de-a doua întrebare.

– Am fi putut aranja cumva. Şi de ce ai acceptat seara trecută?

– Dacă-ţi mai aminteşti, nu gîndeam logic, atunci cînd am acceptat.

– Oh! Poţi să dai în marşalier, pînă la locul unde se termină gardurile?

Ea făcu aşa cum o rugă el şi-l aşteptă pînă ce ajunse în dreptul geamului deschis de la maşină. Se aplecă, sprijinindu-şi braţul bronzat de marginea geamului.

– Cum de eşti atît de bronzat, cînd lucrezi cea mai mare parte a timpului înăuntru?

– N-am lucrat înăuntru pînă la deschiderea restaurantului. Toată primăvara am avut timp liber să stau pe afară. Îmi place să înot, să pescuiesc, să fac schi nautic, să navighez. Îţi place ceva din toate astea?

– Nu ştiu... Îmi place să înot. Pe celelalte nu le-am încercat.

– Ahh.

Ea se întrebă ce vrea să însemne acest „ahh"

satisfăcut.

– Acum, în legătură cu diseară...

– Doar n-ai de gînd să mă forţezi să mă întîlnesc cu tine diseară, nu-i aşa?

El zîmbi.

– Cred că mi-ai lezat ego-ul. Să te forţez?

Ea rîse.

– Ce sapi?

– Vreau să plantez un gard viu pe marginea curţii mele. Va fi uşor de îngrijit, va arăta frumos şi va ascunde curtea noastră de a voastră, cînd va creşte înalt.

– Bine, dar s-ar putea să nu fie chiar atît de uşor de îngrijit.

– Mi-au promis că-mi dau ceva de la pepinieră. Se cheamă spi... cumva, un gard viu cu floricele mici şi albe.

– Spirea.

– Asta este.

– Ştii, din cauza ploii, curtea ta a înverzit şi iarba a început să crească.

El privi spre curte şi ea adăugă:

– Şi buruienile au început să crească. Trebuie să pui ceva care să le împiedice să mai crească.

– Nu e un cerc vicios? Tund iarba şi ce rămîne se usucă, aşa că trebuie să ud şi creşte din nou,

împrejurul cu buruienile, aşa că trebuie s-o tund din nou şi să omor buruienile.

– De ce nu ţi-ai luat apartament, unde nu vezi nici urmă de iarbă?

El se aplecă spre ea.

– Vrei să ieşim după expoziţia de flori?

– Va fi tîrziu.

– Cît de tîrziu?

– Nouă seara.

El rînji şi ea fu nevoită să rîdă cînd spuse:

– Bine. Voi veni.

– Nu sînt niciodată prea sigur în ceea ce te priveşte.

– Asta-i discutabil, i-o întoarse ea. Ştii, chiar cred că noi doi n-avem nici o şansă. Nu ştii nici măcar numele unei flori...

– Mă poţi învăţa, iar eu te voi învăţa schi nautic.

– Pare destul de greu.

– Nu trebuie decît să te fixezi pe schiuri şi să te ţii de o funie.

– Sigur! Ne vedem mai tîrziu.

– Te voi pîndi. Vrei să mă înveţi grădinăritul?

– N-ai făcut nimic ca să pregăteşti curtea pentru grădinărit.

El privi curtea plină de buruienile care începuseră deja să crească şi gemu:

– O curte numai cu iarbă şi pomi ar fi mai bună.

– Nu, n-ar fi. Fundaţia casei ţi-ar demonstra acest lucru. Ai putea planta ceva care necesită mai puţină îngrijire, ceva de genul unui gard viu.

– Mai puţină îngrijire sau deloc?

– Mai puţină.

– De ce pare totul să necesite atîta muncă?

– E distractiv.

– Bineînţeles, distractiv! La tine în grădină n-a crescut o buruiană în ultimii cincizeci de ani. Gunoiul dintre straturile de flori ar putea fi curăţat cu o pană, iar cinci persoane se ocupă încontinuu de flori pe tot parcursul anului.

– Trebuie să începi de undeva. Nu ţi se va mai părea atît de greu, după ce vei planta straturile de flori şi vei stîrpi buruienile.

– Uff! Ce trebuie să fac în numele dragostei, spuse el încet, apropiindu-se şi mai mult de ea.

Inima ei tresări la auzul cuvintelor lui.

– Mătuşa Belle Mae probabil că ne urmăreşte.

– Puţin îmi pasă, spuse el încet, dar bănuiesc că ţie îţi pasă.

– Voi întîrzia la expoziţia de flori.

– Nu trebuie să faci margaretele să te aştepte.

– Dalii, nu margarete.

– E vreo diferenţă?

Ea strîmbă din nas şi porni încet maşina. Mai privi o dată în urmă şi imaginea pielii lui bronzate şi a muşchilor ce păreau sculptaţi, o făcu să se înfioare, amintindu-şi ce simţise cînd el o ţinuse în braţe.

Cara ieşi cu Hank, după expoziţia de flori, şi în alte două seri în săptămîna următoare. Întîlnirile erau minunate, iar perioada dintre ele era îngrozitoare. În ciuda intenţiilor bune ale lui Hank, imaginea curţii lui nu se schimba în vreun fel. Iarba crescuse din nou prea mult, iar buruienile erau înfloritoare. Cara nu putea să uite că timpul, pînă la ziua concursului, se scurgea foarte repede.

În sîmbăta următoare, Hank o strigă şi o rugă să meargă cu el, pentru a alege plante pentru straturile din faţa casei.

Îmbrăcată în blugi şi cu o cămaşă albă, Cara coborî şi-l găsi stînd de vorbă cu bunicul şi cu tatăl ei, în timp ce bunica Paige îl hrănea pe Trey, cu gem de căpşuni şi pîine prăjită. Toţi merseră în curtea alăturată pentru a sugera ce plante ar fi mai bine să aleagă, apoi bunicul, bunica Paige şi

tatăl ei se întoarseră acasă.

În timp ce Trey se aplecase pentru a privi mai bine un gîndac, Hank spuse:

– Tatăl tău nu e de acord cu mine.

– Tata seamănă mult cu bunica Paige. Cred că şi eu semăn cu ei, spuse ea, oftînd. Ne place ordinea, curăţenia şi liniştea.

– Cîte un pic din fiecare e bine. Prea mult, e deja sufocant.

Ea izbucni în rîs.

– Nu eşti în pericol de a fi sufocat! Ai lăsat iar iarba să crească prea înaltă. N-a venit Bobby Rinegood să te întrebe, dacă nu vrei să o tundă el în locul tău?

– Tu l-ai trimis?

– Păi, da, i-am sugerat să te întrebe dacă n-ai vrea să-ţi tundă el de-acum, în mod regulat, iarba. Ar rezolva o mare parte din probleme.

– Pentru cine? Pentru tine şi pentru Bobby Rinegood? Sînt doi bărbaţi zdraveni în casa, asta care pot tunde iarba.

– Tu eşti puţin cam încăpăţînat.

– Ştii cît a cerut copilul ăla ca să tundă o curte de mărimea ăsteia? întrebă el.

– Douăzeci de dolari?

– Ha! Ce zici de cincizeci?

– Cincizeci? Mie mi-a spus că în jur de două zeci.

– A privit întîi curtea şi apoi a ridicat preţul. A spus că iarba e prea înaltă şi că s-ar putea să strice maşina, ceea ce ar fi un adevărat dezastru

Ea gemu.

– Îţi voi trimite pe altcineva.

– Ce-ai spune, întrebă Hank politicos, să las asta în seama proprietarului?

– Încerc doar să te ajut. Pajiştea asta arată încă dezastruos şi locuieşti aici de la începutul lui mai! I se păru că aude un chicotit, dar Trey se aplecă mai jos, urmărind gîndacul.

– Ai dreptate în ceea ce priveşte termenul spuse el zîmbind. Ştii exact cînd m-am mutat.

– Eşti imposibil de ignorat, spuse ea, nerezistînd tentaţiei de a-l tachina.

– Mulţumesc. N-aş suporta indiferenţa.

– Preferi furia?

El îi atinse uşor vîrful nasului.

– Eşti drăguţă cînd te înfurii, cu siguranţă! Nu te poţi abţine să nu rîzi nici cînd eşti furioasă.

Pentru a-i demonstra, el o privi fix şi zîmbi, iar ea fu nevoită să rîdă.

– Acum nu sînt furioasă. N-am ştiut că am fost vreodată cu tine.

– Îţi face bine să te aprinzi uneori. Viaţa ta e prea liniştită, Caroline Paige.

– Şi a ta...se opri, uitîndu-se prin curte... e prea haotică.

– Dar tu mă vei linişti.

– N-am de gînd să-ţi fac absolut nimic...

El îi puse degetele pe buze, oprindu-i cuvintele. Apoi privi după Trey, care dispăruse după colţul casei.

Hank îşi întoarse privirea la Cara, iar cînd vorbi, vocea îi era precum catifeaua:

– Nu spune că nu-mi vei face nimic! Sînt o groază de lucruri, insistă ei asupra ultimului cuvînt, pe care vreau să mi le faci. Există „lucruri" pe care am de gînd să ţi le fac eu ţie. Vreau să te sărut pînă cînd...

– Vrei să încetezi? şopti ea. De-abia mai putea respira şi tremura din cauza focului pe care îl aprinsese atît de subtil în interiorul ei.

– Între noi este ceva deosebit, Cara, şi cu cît te cunosc mai bine, cu atît sentimentele mele pentru tine devin mai puternice.

– Ţi-ai găsit momentul cînd să-mi spui asta, murmură ea, murind de dorinţa de a se afla în braţele lui.

El îşi plimbă mîinile peste umerii ei.

– Vino înăuntru o clipă.

Ea îl urmă, iar în clipa cînd intrară în casă, el o luă în braţe şi începu s-o sărute.

Ea simţi că ameţeşte de dorinţă. Îşi trecu palmele peste umerii lui laţi şi apoi pe gît, împletindu-şi degetele în părul lui. Se lăsă, plină de dorinţă, în braţele lui, savurînd senzaţia pe care corpul lui, puternic lipit de al ei, i-o producea, cînd auzi zgomot de voci.

– U-hu!

Ştiu că ar trebui să se desprindă din braţele lui, dar nu fu în stare.

– Cara este aici? întrebă cineva afară, iar ea recunoscu vocea mătuşii Belle Mae.

– E înăuntru, răspunse Trey, iar apoi continuă cu vocea lui subţire şi clară: Unchiul Hank o sărută în hol.

Cara se desprinse şi Hank începu să rîdă încet.

– Acum ştie să vorbească!

– N-aş fi crezut aşa ceva! De ce n-a putut fi iepure în dimineaţa asta?

Trey băgă capul înăuntru.

– Domnişoara Bedford a fost aici. A plecat acasă. I-am spus că sînteţi ocupaţi.

– Am auzit ce i-ai spus, spuse Hank sec.

Trey rînji şi apoi dispăru.

Hank o privi pe Cara şi ea izbucni în rîs.

– Ai spus că ai vrea să fie mai vorbăreţ... acum cred că ţi s-a îndeplinit dorinţa! A început să vorbească prea mult! Dacă ar şti ce mi-a făcut... Toate cucoanele din Heritage Acres vor vorbi despre faptul că între noi este ceva.

– Mie îmi convine.

– Dar pentru mine va fi jenant, pentru că le cunosc. Va trebui să le răspund la toate întrebările. Şi vor crede că e mai mult decît este de fapt.

– Oh? Credeam că legătura noastră este mai puternică şi mai importantă pe zi ce trece, spuse el încet.

– Mergem să cumpărăm plantele? întrebă ea, dar inima îi bătea cu putere. Se dădu înapoi, luptînd cu instinctele care o îndemnau să-şi arunce braţele în jurul lui şi să continue să-l sărute. În schimb, deschise uşa şi ieşi afară, temîndu-se de ceea ce ar fi în stare să facă dacă mai rămîne o clipă singură cu el.

Zîmbind viclean el o urmă.

– Vreau să fii fericită, aşa că, domnişoară Bedford, voi tunde iarba în clipa cînd ne întoarcem acasă.

Peste cîteva minute, toţi trei se urcară în

mașină. Trey se așeză în spate, cu fereastra deschisă, ținînd în mînă o morișcă și urmărind cum se mișcă în bătaia vîntului, pe măsură ce mașina prindea viteză.

La pepinieră, Trey o ținea de mînă pe Cara, în timp ce ea îl ajuta pe Hank să aleagă plantele pentru curtea lui. Peste o oră se întoarseră acasă și descărcară ghivecele puse în mașină.

– Acum arată-mi unde să pun astea.

– Plantează tufișurile de tisă în rîndul din spate, în apropierea casei; apoi, în fața lor pune un rînd de mușcate roșii. În fața mușcatelor vei pune albăstrelele.

– De ce nu le-am planta chiar acum?

Ea începu să lucreze alături de el și cînd terminară, Cara simți o rază de speranță.

– Acum aduc lopata și îmi vei arăta cum să...

– Nu. Mi-ai promis că tunzi iarba și încă n-ai împrăștiat substanțele care distrug buruienile și nici insecticidele.

El își ridică mîinile în sus și rînji.

– Sperăm c-ai uitat.

– Tund eu iarba, unchiule Hank, se oferi Trey, și amîndoi zîmbiră.

– Mulțumesc, Trey, îți va veni și ție rîndul, dar nu acum. Cînd vei fi înalt atît cît să vezi peste

maşina de tuns, atunci vei putea tunde iarba.

– Ai ceva pentru ascuţit? întrebă ea.

– Mi-ar plăcea să te întreb ce e aia, dar, da, am aşa ceva.

– Atunci începi să tunzi în curtea din faţă. Iarb şi buruienile sînt deja mult prea înalte.

– Eşti tare ciudată!

– Uite... îmi spui din nou că sînt ciudată.

– Cum aş putea numi atitudinea ta? Dacă ai fi mai indulgentă şi te-ai distra mai mult, atun aspectul pajiştii n-ar mai reprezenta preocupare ta principală, spuse el cu blîndeţe. Duci acel gen de viaţă ca mătuşa ta... singura diferenţă est că ea îşi canalizează energia în a spiona c binoclul, în timp ce tu ţi-o canalizezi asupr asigurărilor şi grădinăritului.

– Cred că întîlnirea noastră de diseară s-a anulat.

Deodată, el rînji.

– În nici un caz! Voi petrece toată ziua tăind şi nivelînd iarba, stîrpind buruienile, dar întîlnirea rămîne.

– Nu înţeleg de ce insişti atît. Cel mai adesea avem păreri contrare.

– Eşti amuzantă, Cara Bedford, şi interesantă, şi sexy... şi îţi poţi permite să fii un pic ciudată.

— Mulţumesc, spuse ea, conştientă că nu era în stare să renunţe la întîlnire. În afară de asta, n-o deranjase prea tare, cînd el o numise „ciudată".

— Promit ... iarba va fi verde pe 4 Iulie. Se aplecă şi o sărută uşor.

— Hank, şopti ea, aproape întinzîndu-se după el.

El se dădu înapoi şi-i atinse vîrful nasului.

— Ne vedem după şapte.

În timp ce se întorcea acasă, Cara îi auzi motorul maşinii, punîndu-se în mişcare şi-l văzu scoţînd maşina cu spatele pe alee. Trey îşi scosese în dată asta morişca pe geamul din faţă. Amîndoi îi făcura cu mîna şi morişca începu să se învîrtă, în timp ce maşina se îndepărtă.

Cara clătină din cap. Hank reuşise s-o convingă să nu renunţe la întîlnire. O sărutase în faţa casei ei. Îi promisese să se ocupe de curtea lui. Pentru ca apoi, să se urce liniştit în maşină, ignorînd total pajiştea.

— Neputincioasă, murmură ea în timp ce mergea sub umbra dudului. Sînt total neputincioasă în mîinile lui. Iar gîndul de a se afla în mîinile lui îi trimise fiori calzi pe şira spinării.

Cuvintele lui îi răsunară în urechi, tulburînd-o: „Fii mai indulgentă şi distrează-te mai mult..."

Gînditoare, intră în bucătărie. Mătuşa Belle Mae stătea la masă, cu un pahar cu apă în faţa, în timp ce bunica Paige trebăluia la chiuvetă.

– Ieşi din nou în seara asta cu domnul Sandusky, Caroline? o întrebă mătuşa Belle Mae.

– Da.

Bunica Paige ridică privirea de la plăcinta pe care o pregătea.

– Începe să fie ceva serios?

– Nu, spuse Cara calmă, ştiind că mătuşa Belle Mae îl văzuse pe Hank sărutînd-o şi dăduse deja raportul întregii familii.

Mătuşa Belle Mae se cutremură.

– Sper că nu. Cara Sandusky... mă face să mă cutremur.

O făcu şi pe Cara să se cutremure, dar nu în acelaşi fel.

– De-abia l-am cunoscut. Nu vom ajunge la căsătorie. Dacă nu s-a căsătorit pînă acum, înseamnă că nu vrea s-o facă. Nu e genul care e înnebunit după căsătorie, spuse ea, şi realiză ca avea dreptate. Nu încetase o clipă să se gîndească la asta, dar simţea că Hank Sandusky nu era genul de bărbat, care să se căsătorească. Ridică din umeri. Cîteva sărutări nu duceau neapărat la ceva mai serios. Bărbaţii din viaţa ei

dispăruseră întotdeauna mai devreme sau mai târziu. Sau ea dispăruse din viaţa lor.

– Nu-i nevoie să-ţi faci griji, adăugă ea. Îmi face doar plăcere să mă întîlnesc cu el.

– Nu înţeleg de ce. Individul este prost crescut, vulgar şi leneş.

– Mătuşă Belle Mae ce-a făcut de-l consideri prost crescut, vulgar şi leneş?

– Stii cum arată casa şi curtea lui. Corcitura aia a lui nu stă în curtea lor şi mereu umblă în gunoiul nostru...

– Prostii, spuse bunicul din uşă. Amicul e destul de drăguţ. Singurul lucru vulgar, pe care l-a făcut, a fost să te prindă că-l spionezi! Eşti supărată doar pentru că ţi-a scris pe fereastră „buna dimineaţa". Bunicul chicoti, iar mătuşa Belle Mae strînse din buze, ca de obicei.

– Ei bine, n-aş vrea s-o văd pe Cara suferind. Îşi ridică bărbia. Pentru informarea ta, am văzut deseori o femeie în casa aia.

– E Brenda, spuse Cara liniştită. Am cunoscut-o. E prietena fratelui lui.

– Cu fratele lui, Matt? Chiar aşa? întrebă mătuşa Belle Mae. Apoi, cu aparentă nonşalanţă îşi duse paharul la chiuvetă şi ieşi din bucătărie.

Bunicul privi ceasul şi spuse sec:

– Mai sînt două minute pînă la ora unsprezece. La unsprezece şi cincisprezece minute pun pariu că Emily Perkins, de pe Beach Street, va şti că Brenda se întîlneşte cu Matt Sandusky. Pune cineva pariu cu mine?

– Eu nu! spuse Cara şi ieşi din bucătărie.

Mătuşa Belle Mae stătea pe scări şi vorbea la telefon. Cînd o văzu pe Cara îşi coborî vocea şi se răsuci cu spatele la ea.

Cara ieşi afară, pentru a pune îngrăşăminte la rădăcina stejarilor.

Seara se întîlni cu Hank şi, indiferent de părerea familiei ei, aceştia nu putură să-i diminueze plăcerea produsă de sărutările lui. Nu avea nici un rost să anticipeze viitorul, hotărî ea. Fericirea momentului era de ajuns.

Această fericire dură pînă în a doua zi a lunii iulie. În acea după-amiază, cînd se întoarse de la serviciu, privi în curtea vecină, şi inima i se opri în loc. Fiecare floare, fiecare fir de iarbă era veştejit şi cenuşiu.

Opt

Cara parcă maşina şi porni grăbită spre curtea lui Hank. În timp ce mergea cu paşi repezi, partea de jos a rochiei galbene, fără mîneci, cu care era îmbrăcată, se lovea de picioarele ei. Soarele de după-amiază cădea peste curtea cenuşie şi florile ofilite. Numai copacii mai erau încă verzi.

Cara sună la uşă şi Matt Sandusky deschise. Era murdar de unsoare pe mîini, cămaşa era deschisă pînă la brîu, iar părul blond era ciufulit. Îi zîmbi.

– Bună. Hank e la lucru.

– Ce s-a întîmplat cu pajiştea?

– Oh! Să fiu al naibii dacă ştiu. Hank n-a văzut, pentru că a plecat la lucru de dimineaţă şi florile au început să se veştejească după plecarea lui.

– Dar ce le-a făcut?

– Nu ştiu. A stropit cu ceva contra omizilor şi contra buruienilor.

– Bună, domnişoară Bedforc, spuse Trey, apărînd lîngă Matt. O privi întrebător.

– Bună, Trey.

– Iarba a murit. Bang! Trey închise ochii şi-şi lăsă capul în jos, apoi îl ridică şi o privi. Eşti supărată pe unchiul Hank?

– Nu ştiu, spuse ea, încercînd să-şi păstreze calmul. Unde sînt flacoanele cu spray?

– În garaj, spuse Matt. Vrei să vii să le vezi?

Cara de-abia fu în stare să dea din cap. Orice era mai plăcut decît să privească iarba şi florile veştejite.

– A făcut asta dinadins, ca să nu mai fie nevoit să o tundă?

– Nu! Tocmai încerca să aranjeze pajiştea.

Merseră în garaj, unde Matt începu să scormonească printre diversele flacoane. În timp ce el căuta, Trey o privi pe Cara.

– Eşti furioasă, nu-i aşa?

– Sînt necăjită.

– N-o să-ţi mai placă de unchiul Hank?

– O să-mi mai placă.

– Eşti sigură?

– Da, cred că da.

– Ooh! Atunci a dat de bucluc. Trey fugi din garaj cînd Matt se întoarse.

– Astea sînt. Ţinea două flacoane şi Cara le luă şi le examină.

– A folosit asta pentru omizi şi cu asta a stropit pajiştea.

Ea citi cu atenţie şi simţi că-i vine să urle de supărare.

– Le-a inversat. Asta era pentru omizi!

– Nu mai spune! Deci asta s-a întîmplat. Ticălosul!

– Cum poate un bărbat, care e atît de inteligent, încît e capabil să-şi conducă propria afacere, să nu fie în stare să citească nişte instrucţiuni simple de pe un flacon?

– Fratele meu nu e foarte preocupat de îngrijirea pajiştii. De fapt, nici eu nu sînt.

– Întreaga iarbă a murit. A omorît fiecare floare şi fiecare fir de iarbă, spuse ea, cînd Trey îşi făcu din nou apariţia.

– A omorît şi buruienile, ceea ce este un lucru pozitiv.

– Dar nesemnificativ. În două zile va avea loc concursul pentru cea mai frumoasă curte şi noi vom avea alături deşertul Sahara. Un deşert plin de lăzi nedespachetate, jucării şi oase roase de cîine?

– Hei, uite! Dacă aste te face mai fericită, vom strînge jucăriile şi oasele şi vom duce lăzile în casă. Ce zici?

Părea atît de dornic să-i facă pe plac, încît ea nu putu decît să aprobe din cap.

– Sună minunat!

– Grozav! Vom curăţa curtea în cîteva minute.

– Te ajut şi eu, tată.

– Bine. Ştiu că lui Hank îi va părea rău de iarbă. Aş vrea să mai putem face ceva.

– Ştiu că veţi face tot ce vă va sta în putinţă, spuse Cara resemnată. Acum cred că mă voi duce acasă.

– Nu poţi. Trey o apucă de mînă.

– De ce nu?

– Aaaa... aşteaptă numai o clipă.

– De ce?

– Aşa vreau eu.

– Trey, poate că trebuie să se ducă acasă.

– Tata, vreau să-i arăt cuşca lui Dumpling. Vii cu mine s-o vezi? întrebă el, întorcîndu-se spre Cara. Te rog!

Ea dădu din cap. Cînd ajunseră în curtea din spate, ea privi peste poartă şi văzu o cuşcă identică cu toate cuştile pe care le văzuse pînă acum.

– Sînt convinsă că Dumpling e foarte fericit acolo, spuse ea, cu cît entuziasm îi mai rămăsese. Dar acum trebuie să plec, Trey.

– Aşteaptă puţin.

– Nu pot. Trebuie...

Se auziră nişte cauciucuri scrîşnind şi ea se întoarse şi văzu maşina neagră a lui Hank, oprindu-se în faţa casei. El coborî imediat şi Cara îşi dădu seama deodată, de ce încercase Trey s-o ţină acolo.

– L-ai chemat pe unchiul tău, nu-i aşa?

– Da, doamnă.

– Trey...Oftă şi spuse: Nu-i nimic. Începu să meargă pe alee, în timp ce Trey să duse cu Matt în garaj.

– Nu înţeleg, spuse Hank, scărpinîndu-se în cap. Mişcarea îi făcu cămaşa albă, din bumbac, să i se întindă peste umerii laţi. Iarba àsta proastă! Am stropit contra omizilor şi contra buruienilor.

– Ai stropit cu spray-ul pentru omizi iarba şi

florile, iar cu cel | pentru buruieni copacii. Ai omorît totul!

– Copacii n-au păţit nimic. Îţi promit că voi aranja şi curtea.

– Cu două zile înaintea concursului ai omorît orice urmă de viaţă din curte, cu excepţia animalului ăla cu picioare lungi, care scotoceşte prin gunoi şi pe care-l cheamă Dumpling!

– Oh, oh! spuse el, mutîndu-şi privirea de la curte la ea. Doamna e furioasă! Voi avea pajiştea verde.

– Sigur! Şi eu voi deveni mîine milionară!

– Voi aranja iarba.

– N-ai cum să aranjezi iarba.

Se auzi zgomotul unui motor care fu pornit şi apoi urmă sunetul unui claxon. Amîndoi se dădură la o parte, în timp ce Matt întorcea maşina pe alee. Trey era şi el în maşină. Matt coborî fereastra şi-i spuse lui Hank:

– Mă duc la restaurant. Cred că tu trebuie să stai aici.

– Mulţumesc, Matt.

Matt porni pe alee şi apoi dispăru. Cînd zgomotul motorului nu se mai auzi, Hank spuse:

– Îţi promit că pajiştea va fi verde.

– N-ai cum să faci acest lucru în timpu care

ne-a rămas. N-ai cum să plantezi un nou gazon. Nu poţi cumpăra acum alte muşcate. Toate, din jurul oraşului, au fost vîndute. M-am săturat de tine şi m-am săturat să am grijă de curtea ta. Mă duc acasă să încerc să-mi conving familia să ridice un gard suficient de înalt ca să nu se mai vadă nimic din curtea ta!

– Vai, doamna e foarte furioasă! spuse el încet, înfigîndu-şi degetele în spatele curelei de la blugi. Cara, nu-i decît o pajişte.

– Ştiu. Şi nu înseamnă nimic pentru tine şi crezi că sînt o proastă... şi să nu cumva să îndrăzneşti să mă săruţi...

– Şi să-ţi risipesc furia.

Văzu o scînteie în ochii lui şi se dădu un pas înapoi, simţind cum furia i se topeşte, precum untul într-o tigaie încinsă.

– Henry Sandusky, să nu îndrăzneşti să mă atingi!

– Preferi să rămîi furioasă şi să ridici un gard înalt între noi? Voi aranja pajiştea, dar n-am de gînd să renunţ la cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, numai pentru că o mînă de iarbă şi buruieni s-au veştejit!

– Ştiam că vei face asta!

– Voi face ce? întrebă el şi gropiţele îi apărură

în obraji.

– Mă vei tachina şi mă vei săruta, pînă ce nu va mai rămîne nici urmă de furie în mine!

– S-ar putea să ai dreptate, dar s-ar putea să nu trebuiască să... Am senzaţia că lupţi să-ţi înăbuşi un zîmbet în momentul de faţă. Îşi îndoi genunchii, se apropie de ea şi o privi intens.

Ea îşi strînse buzele, dar nu-şi putu înăbuşi hohotul de rîs.

– Ştii că nu mă pot abţine să nu izbucnesc în rîs, dar tot sînt furioasă pe tine!

– E-n regulă, atîta timp cît rîzi şi nu ridici ziduri înalte între noi.

Se apropie şi-şi puse mîinile pe umerii ei, iar ea ştiu că putea să-şi ia adio de la furia pe care o simţise.

– Hai înăuntru să stăm de vorbă. Sînt liber pentru tot restul serii. Nu vreau să pierd această ocazie. Şi voi avea pajiştea verde pe 4...

– N-ai cum să ai...

– Îţi promit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, bine? Ai încredere în mine, iubito!

Mai făcuse o dată lucrul acesta.

– Ai trişat, ştii? Nu eşti un luptător cinstit. Te foloseşti de tactici incorecte, cum ar fi rîsul, sărutările şi vorba dulce.

– S-ar putea. Dar toate sînt cinstite şi noi nu ne luptăm. Intrară înăuntru şi el încuie uşa din faţă. Vocea îi coborî cînd îi spuse:

– Vino să vezi ce-am făcut în camera mea.

– Hank... Anii de precauţie începeau să se clatine.

– Cara, lasă îndoiala. Ai încredere în mine şi linişteşte-te!

Ea zîmbi, punîndu-şi mîna în mîna lui.

– Bine.

El îi făcu cu ochiul.

– Un progres.

În timp ce urcau scările ea-l întrebă:

– Ce ţi-a spus Trey la telefon?

Hank chicoti.

– Nu l-am auzit niciodată vorbind atît de mult. Mi-a spus că eşti aici şi că eşti furioasă şi că iarba a murit şi aş face bine să vin repede acasă. Dar destul despre curte, spuse el ferm. Vreau să vezi că am fost în stare să-mi curăţ camera.

Îndoiala începu s-o cuprindă în legătură cu capacitatea lui de a-şi curăţa camera. Trecură prin hol, care era încă plin cu lăzi nedespachetate şi maldăre de haine.

Cînd intră în dormitorul lui, deveni foarte conştientă de faptul că erau singuri în casă. Dar

acest sentiment fu înlocuit de mirare, cînd privi în jurul ei.

Camera era curată şi ordonată. Patul fusese acoperit cu o pătură veche, lucrată de mînă. O pereche de blugi erau împăturiţi şi aşezaţi pe pat. Lîngă pat se afla un balansoar, iar la fereastră erau ghivece cu flori. Parchetul, care fusese lustruit şi acum lucea, era acoperit în mijlocul camerei cu o carpetă. Două cutii nedespachetate încă, erau puse într-un colţ de unde abia se vedeau.

– E frumos, spuse ea surprinsă şi se întoarse spre el.

Imediat uită orice gînd legat de cameră. Hank stătea sprijinit de uşă, privind-o intens. Privirea lui coborî, alunecînd uşor de-a lungul corpului ei.

Se îndreptă spre ea, micşorînd astfel distanţa dintre ei.

Cara simţi că inima şi respiraţia i se opresc în loc.

Prezenţa lui fizică o copleşi, dar ea realiză că reacţiile ei se datorau unui sentiment mult mai profund. În afara atracţiei fizice, era o emoţie în faţa căreia nu putea să reziste. El era tot ce ea nu era. El îi deschisese ochii asupra unei noi laturi a vieţii, o latură mai veselă, mai plină de neprevăzut.

– Cît am aşteptat clipa asta! spuse el aplecîndu-se, iar vocea lui răguşită o învălui ca o blană călduroasă. Ea începu să tremure în braţele lui, dorindu-l mai mult decît dorise vreodată un bărbat.

– Doamne, Cara! Cît eşti de frumoasă! şopti el. Atît de frumoasă... Îi scoase agrafele din păr şi le lăsă să cadă pe podea, în timp ce o săruta.

Ea se ridică pe vîrfuri, răspunzîndu-i la sărutări. Îl iubea pe acest bărbat, atît de exuberant şi lipsit de griji şi totuşi atît de puternic, atît de diferit de ceea ce ea cunoştea.

Sub mîinile lui, timiditatea ei dispăru. Degetele lui îi mîngîiară spatele şi apoi pătrunseră pe sub cascada de păr auriu, mîngîindu-i ceafa şi gîtul. Ea se abandonă mîinilor lui, vrînd să-i dăruiască o parte din ea.

Îl urmă în direcţia în care el o conduse, lăsîndu-şi la o parte vechile inhibiţii, în timp ce mîinile ei îi explorau corpul puternic, mîngîindu-i muşchii proeminenţi şi părul mătăsos. Îi simţi degetele la spatele rochiei şi apoi umerii i se înfiorară la contactul cu aerul răcoros, în timp ce el îi cobora uşor rochia. Hank lăsă rochia să cadă în jurul gleznelor ei şi o depărtă puţin pentru a o privi. Ochii i se măriră de dorinţă şi pe faţă îi

apăru o expresie de încîntare.

– Cara, eşti o adevărată tentaţie, spusè el răguşit, cu o voce la fel de seducătoare ca şi cuvintele rostite. Ea simţi că moare de dorinţă pentru el. Avea nevoie de puterea lui, de toată pasiunea lui.

Începu să-i deschéie nasturii cămăşii şi el o privi. Un zîmbet uşor îi arcuia buzele, în timp ce continua s-o mîngîie uşor.

Cara îi depărtă cămaşa, descoperindu-i pieptul larg. Îşi plimbă degetele peste muşchii puternici, savurînd senzaţia pe care o simţea în contact cu părul lui scurt şi moale. Inima lui bătea cu putere şi ea îşi imagina că bate la fel de sălbatic ca şi a ei. Îl privi surprinsă.

– Eu îţi fac asta?

– Asta... şi mult mai mult, spuse el aspru. Te doresc în braţele mele. Visez de atîta timp să te ţin în braţe. Am găsit ceva la tine ce n-am mai întîlnit pînă acum.

-Ea simţea acelaşi lucru, dar era uimită că el o spusese cu glas tare. Apoi, orice gînd dispăru, cînd el o cuprinse în braţe.

Degetele ei începură să-i desfacă cureaua, în timp ce el îi dădea jos ultimele piese ale lenjeriei din dantela de culoare mov.

Se opri din nou, cu mîinile pe şoldurile ei, şi o privi. Pieptul i se întinse cînd inspiră adînc.

– Nu mă pot sătura privindu-te, spuse el. Vocea îi era mai profundă decît îi fusese vreodată, producîndu-i un adevărat curent electric prin vene şi făcîndu-o incapabilă să respire.

– Nici eu, spuse ea simplu, ştiind că el va înţelege că şi ea simţea la fel. Ce avea Hank atît de deosebit? se întrebă ea.

Lumea era plină de bărbaţi frumoşi, dar nici unul nu-i făcea inima să bată, aşa cum o făcea Hank. Savură din plin corpul lui atît de viril, cu picioare lungi şi puternice, cu şolduri înguste. Îi simţi bărbăţia. El se apropie şi-i cuprinse sînii în palme, privind-o cu ochii arzînd de dorinţă.

– Vreau să te fac să cunoşti extazul. Vreau să te mulţumesc, să-ţi dau tot ceea ce am de dăruit, şopti el răguşit.

Ea începu să tremure şi să-şi plimbe palmele pe corpul lui. Degetul lui mare trecu peste sfîrcul ei, frecîndu-l uşor. Ea gemu şi închise ochii, dîndu-şi capul pe spate. Părul îi mîngîia spatele gol. Senzaţii multiple îi asaltară corpul, cînd limba lui Hank luă locul degetului.

Mîinile ei îi mîngîiară şoldurile, apoi coborîră pe coapse, pînă cînd îi întîlni erecţia care pulsa.

El gemu, strîngînd-o mai tare în braţe şi sărutînd-o plin de pasiune. Apoi o ridică fără nici un pic de efort şi o duse la pat, unde o aşeză pe pătură.

Cara deschise ochii, întorcîndu-se pentru o clipă la raţiune.

– Hank, nu sînt protejată.

– Voi avea grijă, spuse el încet. Se aşeză deasupra ei şi o privi atît de intens, încît ea crezu că se va topi de dorinţă.

Apoi, îngenunche lîngă ea şi-şi plimbă mîinile pe corpul ei, pînă ajunse la şolduri. Pielea lui bronzată contrasta cu pielea ei, de culoarea fildeşului, iar contrastul era minunat.

În cele din urmă se culcă pe pat şi o trase spre el, astfel încît corpurile lor se împletiră, iar şuviţe lungi din părul ei blond se împrăştiară peste umerii lui bronzaţi, cînd ea îl cuprinse în braţe şi-l sărută. Clipa păru o eternitate...imposibil de uitat vreodată. Cara ştiu, fără nici o urmă de îndoială, că sentimentele ei erau cu mult deasupra simplei atacţii fizice.

Se ridică în genunchi şi-l privi. Aplecîndu-se spre el, începu să-l tachineze cu sărutări scurte şi atingeri uşoare cu vîrful degetelor, pînă ce el o trase în braţele lui dîndu-i nişte sărutări mai fier-

inţi. După ce o aşeză cu spatele pe pat, începu o-o sărute pe tot corpul, făcînd-o să geamă de plăcere.

Cînd fu aproape să cunoască extazul, Hank se aşeză între picioarele ei şi se lăsă peste ea. Bărbăţia lui fierbinte pătrunse în locul ei cel mai intim.

Ea scoase un strigăt şi se prinse cu mîinile de el, trăgîndu-l mai aproape. Dar simţi că el încerca să dea înapoi.

– Hank, te rog... şopti ea, ridicîndu-şi şoldurile pentru a-l întîlni, în timp ce picioarele ei lungi şi subţiri le cuprinseră pe ale lui.

– Te doresc atît de mult, şopti el. Apoi cuvintele deveniră de prisos, cînd ea începu să se mişte plină de pasiune, şi el renunţă la orice stăpînire de sine.

La cîteva clipe după ce ea cunoscu extazul, el se cutremură de plăcere. Ea continua să-l ţină, în timp ce inimile le băteau nebuneşte, iar el îşi lăsă greutatea corpului peste trupul el subţire, adăugînd un plus senzaţiei ei de satisfacţie.

În cele din urmă, Hank se aşeză pe pat şi o trase lîngă el. Picioarele li se împletiră şi el îi mîngîie obrajii cu vîrful degetelor.

– Cara, spuse el încet. Minunată, excitantă,

frumoasă...

Ea îi mîngîie pieptul, umerii, gîtul. Cuvintele lui îi făcură inima să bată cu putere. Niciodată nu i spusese că e excitantă şi frumoasă. Se întrebă dacă el crezuse ceea ce spusese sau erau doar cuvinte pe care le spusese înainte şi altor femei.

Lăsă însă la o parte astfel de gînduri, nevrînd ca cea mai mică nemulţumire să-i strice starea de euforie în care se găsea.

– Eşti nemaipomenit, îi şopti la rîndul ei, iar el se lăsă pe spate, răsucindu-i şuviţe de păr între degete şi zîmbind uşor.

– Eşti tot ce mi-am închipuit şi mult mai mult.

– Te-ai gîndit la... Vocea ei se pierdu.

El rîse uşor şi o trase cu blîndeţe de vîrful şuviţei.

– Bineînţeles. Din ziua în care te-am găsit în camera asta. Sînt un bărbat normal, cu sînge aprins, iar tu eşti o femeie foarte ispititoare. Cînd ea roşi, el zîmbi. Priveşte cum roşeşti, iar în clipele de pasiune nu ai cea mai mică urmă de inhibiţie.

– Mă faci să par desfrînată.

– Eşti. Desfrînată, plină de pasiune, frumoasă, strălucitoare...

– Îmi suceşti capul cu complimentele tale, spuse ea, în timp ce inima îi bătea mai repede la

auzul cuvintelor lui.

– Imposibil. N-ai nici cea mai mică urmă de aroganţă în tine. Cel puţin aşa cred. Lasă-mă să caut şi voi vedea. Ea rîse şi el o strînse de şold, apoi se mută cu mîna pe coaste.

– Aşa e! spuse ea, gîdilîndu-se. Nu-i nevoie să cauţi ca să ştii.

– Oh! Prostii!

– Nu vreau să te dezamăgesc, murmură ea şi începu să-şi plimbe vîrful degetelor pe coastele lui, pînă ce el izbucni în rîs.

– Destul!

– Eşti un distrugător, ştiai asta? spuse ea, savurînd clipa de intimitate.

– Eu?

– Nu fă pe surprinsul şi nevinovatul! Ai distrus ultimul fir de iarbă din curte. M-ai distrus pe mine. Cred că oasele mi s-au topit.

– Asta chiar că trebuie să simt.

Ea ţipă şi încercă să scape, dar picioarele şi mîinile lui o prinseră şi o ţinură strîns.

Pielea ei se freca de a lui, ea se lipi de corpul lui gol şi, dintr-o dată, joaca dispăru. Cara crezuse că e pe deplin satisfăcută şi că e total epuizată, dar cînd îi simţi corpul se aprinse de dorinţă. Se apropiară unul de altul în aceeaşi clipă şi

zele li se întîlniră într-un sărut fierbinte.

Mai tîrziu, ea se mişcă uşor în braţele lui, iar degetele ei mîngîiară uşor pătura de pe pat.

– Eşti ultima persoană din lume pe care mi-aş fi închipuit-o să aibă o pătură lucrată de mînă, spuse ea, vorbind încet. O pătură atît de veche pe un pat modern. E ceva care nu se potriveşte aici.

El rîse şi spuse:

– Bunica mea mi-a dăruit-o cu ani în urmă şi am păstrat-o cu multă grijă.

– Eşti capabil de sentimente atît de profunde?

– Vezi, nu sînt chiar atît de ticălos.

Ea se ridică.

– N-am spus niciodată că eşti un ticălos.

– Adevărat. Ai spus că sînt un şarpe în iarbă.

Ea rîse.

– Nu-ţi mai pot spune aşa acum. Nu mai e un fir de iarbă în curte.

– Oh! Văd că eşti gata să te încrunţi din nou. Nu vorbim despre curţi şi iarbă, cît timp sîntem în dormitor. Ne-am înţeles?

– Vrei să-ţi fac din nou pe plac.

– Nu crezi că ideea mea e bună?

– Cred că da, spuse ea oftînd. Nu vorbim despre ştii-tu-ce cît timp sîntem în dormitorul tău.

Gropiţele lui apărură din nou.

– Bine. Asta pentru mai multă armonie. Apropo, am descoperit cum iese Dumpling din curte... se caţără pe gard.

– Glumeşti!

– Nu. L-am văzut azi-dimineaţă.

– Ce vei face ca să-l ţii în curte?

– Voi face gardul mai înalt.

Ea gemu.

– Va arăta încîntător, murmură ea, dar uită imediat de gard, cînd el începu să-i traseze cu vîrful degetelor linii invizibile pe umăr şi apoi, mai jos, pe sîni.

– Hank, ar trebui să mă duc acasă.

– Aş vrea să încui uşile şi să arunc cheile, ca să te pot păstra aici zile întregi.

Ea respiră adînc, dorindu-şi acelaşi lucru, apoi reveni la înţelepciune, ceea ce o făcu să se ridice pentru a pleca.

Mîinile lui continuară să se plimbe pe corpul ei, cuprinzîndu-i sînii, frecîndu-i sfîrcurile. Ea fu ademenită şi se întinse după el, pentru a-i explora încă o dată formele corpului.

De data aceasta făcură dragoste încet şi lung. Se tachinară reciproc, pînă ce nu mai fură în stare să-şi amîne clipa de plăcere.

După care, ea se sculă din pat şi dispăru în baie. Ordinea din dormitorul lui Hank nu se extindea şi la baie. Era plină de prosoape care nu se ştia ale cui sînt şi de halate aruncate peste tot. Cara făcu duş, găsi un prosop curat în dulap şi fără să-şi dea seama luă o cămaşă de-a lui Hank şi o agăţă în cuier. Degetele ei îi mîngîiară uşor materialul cămăşii, de parcă era pieptul lui gol.

– Hank... şopti ea, închizînd ochii şi simţind un sentiment neaşteptat de durere. Se întrebă dacă îşi dăruise inima unui bărbat care nu va şti niciodată acest lucru şi căruia nu i-ar păsa dacă ar şti.

Cînd ieşi din baie şi începu să se îmbrace, el o privi intens.

– Cara, nu pleca.

– Trebuie.

El îşi trecu picioarele peste marginea patului.

– Aşteaptă să mă îmbrac şi să te conduc acasă.

Ea zîmbi şi aprobă din cap, continuînd să se îmbrace, în timp ce el făcea duş.

Cinci minute mai tîrziu el ieşi din baie. Era îmbrăcat cu blugi şi o pereche de mocasini maro.

Zîmbind, traversară camera şi o luă în braţe.

Ea se lipi de el şi închise ochii, bucurîndu-se de senzaţia de a se afla din nou în braţele lui. Avea răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese singură mai devreme. Inima ei îi aparţinea. Îl iubea pe Hank Sandusky. Şi realiză zădărnicia acestui lucru. El era un bărbat obişnuit să se dedice trup şi suflet afacerilor lui. Nu exista loc în viaţa lui pentru o relaţie permanentă cu o femeie. Dar, undeva, în adîncul ei, o voce slabă îi şoptea că ceea ce simţea pentru el va dura o viaţă întreagă.

Se desprinse tulburată din braţele lui, speriată că ar putea rosti cu glas tare o declaraţie de dragoste.

El o luă de mînă şi amîndoi coborîră scările şi ieşiră în lumina asfinţitului. Merseră încet, prelungind fiecare clipă şi de-abia cînd ajunse în camera ei, Cara realiză că nu aruncase o singură privire curţii lui, atunci cînd o traversaseră.

Nouă

Dimineaţa zilei de 3 iulie fu marcată de un nou strigăt. Cara, care era încă în pat, pe jumătate adormită, gîndi că toată povestea devenise deja mult prea banală.

Bunicul strigă:

– Belle Mae, ce s-a întîmplat?

– Vino să vezi ce-a făcut individul acum!

– Oh, nu, bombăni Cara, dînd la o parte aşternutul. Îşi îmbrăcă halatul albastru de bumbac, îl legă şi ieşi pe hol.

Mătuşa Belle Mae stătea pe scări, ţinîndu-se

de inimă, în timp ce bunicul se uita pe fereastră şi înjura.

– E nebun... cum dracu' a putut face una ca asta?

Cara o luă la goană. Ajunse pe scări şi se opri. Şocul o izbi ca un vînt rece din nord cînd văzu pajiştea de un verde-fosforescent, din curtea lui Hank.

– Mi-a promis că va fi verde, şopti ea, fără să fie conştientă că vorbeşte cu glas tare.

– Verde! exclamă bunicul. Ăsta-i un verde, precum e lămîia necoaptă. E o culoare înnebunitoare! Probabil că în întuneric, toată curtea e fosforescentă!

Şocul Carei se transformă într-o furie cumplită.

– Mă duc să stau de vorbă cu domnul Henry Sandusky despre pajiştea lui verde! spuse ea.

– La naiba! spuse tatăl ei, alăturîndu-i-se în hol. Iată cum premiul întîi va reveni din nou familiei Bodkin!

– Josephine Bodkin i-a spus prietenei mele, Maizie Veters, că familia ei a pregătit deja locul, unde va aşeza noul trofeu, spuse mătuşa Belle Mae.

Cara nu vru să audă mai mult. Coborî repede scările şi traversă veranda. Trey stătea pe trotuarul din faţa casei.

– 'Neaţa, domnişoară Bedford.

– Bună dimineaţa, Trey.

– Vii la noi acasă? El începu să meargă alături, încercînd să ţină pasul cu ea.

– Unchiul tău e acasă?

– Da. Vrei să-i spui ce frumos arată iarba, nu-i aşa?

– Nu chiar, Trey. Rămase şocată, realizînd că exista o persoană căreia îi plăcea noua culoare a pajiştii familiei Sandusky. Ce i-a făcut?

– A vopsit-o, spuse Trey mîndru. A spus că vom avea curtea cea mai verde din Heritage Acres. Mi-a spus că va rămîne verde, precum... nu cred că am voie să pronunţ cuvîntul.

– Mmmmm. Cara încercă să-şi înăbuşe un alt val de furie.

– A spus că vecinii se vor înverzi de furie.

– Mmmmm.

Trey îşi lăsă capul într-o parte.

– Iarba e mai verde acum în curtea noastră, spuse el.

– Mmmmm.

– Unchiul Hank a spus că-ţi va face o surpriză cu asta.

– Mmmmm.

– Eşti surprinsă, nu-i aşa?

– Foarte.

– Familia ta a văzut?

– Da. A fost primul lucru pe care l-au văzut azi-dimineaţă. Ajunseră în curtea familiei Sandusky şi Cara văzu vopsea verde împrăştiată pe trotuar.

– Îi drăguţ?

– Nu-i drăguţ! spuse ea, corectîndu-l

– Mda. Cred că aşa e.

Ea se opri, stupefiată de culoarea artificială a ierbii.

– Cred că arată curat. Trey începu să chicotească. Ar trebui să-l vezi pe Dumpling. S-a tăvălit în iarbă, înainte de a se usca şi acum e maron cu verde.

– Mmmmm.

– Îţi place, domnişoară Bedford? Eu cred că-i nemaipomenit!

– Trey, voi discuta cu unchiul tău despre asta, dar nu pot spune că sînt atît de înnebunită.

– Mamă, Doamne! Mie-mi place! Unchiul Hank va fi dezamăgit.

– Vom discuta despre asta.

– Era sigur că-ţi va plăcea. Pulveriza vopseaua verde şi spunea: „Aşteaptă pînă ea va vedea! Vopsesc iarba în verde pentru ea".

În timp ce urcau scările verandei, Trey o întrebă:

– Domnişoară Bedford, ce înseamnă „ciudat“?

Ea tremură de furie.

– Ciudat, Trey, înseamnă atunci cînd eşti selectiv, cînd ţii la lucruri, cînd eşti greu de mulţumit.

– Oh? Eu credeam că înseamnă „dulce“.

Uimită, ea se opri.

– De ce ai crezut asta?

– Pentru că unchiul Hank a spus că eşti ciudată şi tu întotdeauna miroşi dulce.

– Mulţumesc, Trey, spuse ea, măgulită pentru moment. Îngenunche în faţa lui şi el făcu un pas mai aproape:

– Sîntem prieteni, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– Da, doamnă.

Ea îi zîmbi şi-l strînse de umăr, apoi se ridică şi apăsă pe sonerie. Trey deschise uşa.

– Hai, că îl aduc eu.

– Aştept aici.

– Bine, spuse el şi dispăru la capătul holului, lipăind cu tenişii pe podea. În clipa următoare se întoarse cu Hank.

Îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albastră, Hank zîmbi, iar ochii lui verzi sclipiră de plăcere văzînd-o pe Cara. Ea realiză că el o dezbrăca în mintea lui. Pentru o clipă uită de dezastrul din curtea lui. Uită de absolut orice, cu excepţia lui Hank. Ar fi vrut să se ducă direct în braţele lui şi

El ridice capul pentru a fi sărutată. Simţi de parcă ar fi luat foc şi realiză vag că-i răspundea privirii lui aprinse, amintindu-şi plăcerea pe care amândoi o împărtăşiseră noaptea trecută.

– 'Neaţa, spuse el încet şi ea simţi că i se oprește respiraţia. El veni mai aproape şi o atinse uşor pe umăr.

– Poate e încă şocată din cauza curţii, şopti Trey, făcînd-o să devină conştientă de faptul că îl privea încă ţintă pe Hank.

Ea sări ca arsă.

– Oh! Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, după o noapte şi mai bună.

Ea roşi şi-şi uită furia din nou.

El întinse mîna.

– Ţi-am promis că pajiştea va fi verde.

Furia îi reveni, cu o intensitate mult mai mare ca înainte.

– Îţi place? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Sigur. Dar ceea ce-i mult mai important, ţie îţi place?

– Îmi pare rău să-ţi tai elanul, dar este cea mai bizară şi mai uimitoare culoare pe care am văzut-o vreodată la vreo pajişte.

– Oh, Doamne! Nu-ţi place! Se încruntă, dar ea văzu amuzamentul sclipind în ochii lui.

– Mamă, Doamne! spuse Trey, uitîndu-se de la

unchiul lui la Cara. N-ai avut dreptate, unchiule Hank. Ai spus că-i va plăcea atît de mult, încît îţi va da un pupic mare.

Cara ar fi vrut să-i arate pumnul lui Hank, dar se gîndi să nu-i dea un exemplu prost lui Trey. Respiră adînc şi încercă să-şi păstreze vocea calmă:

– Nu sînt copleşită de bucurie. Juriul va veni mîine pe strada asta... exact peste douăzeci şi patru de ore. Cum ai putut să ne faci una ca asta?

– Am crezut că-i o culoare nemaipomenită pentru o pajişte. Pare la fel de sănătoasă ca lumina soarelui.

– Poţi să scapi de ea?

– Vai! Am muncit din greu azi-dimineaţă, ca să vopsesc toată curtea.

– Dacă ai fi muncit la fel de greu acum două săptămîni, tunzînd, udînd şi fertilizînd, totul ar fi crescut pînă acum. Poţi scăpa cumva de asta? repetă ea, sperînd că obţină un răspuns afirmativ.

– Să scap de ea, spuse el, frecîndu-şi nasul. Cît de curînd?

– În trei ore ţi se pare prea mult?

– Îmi pare rău. Se duce în două pînă la patru săptămîni, dacă plouă suficient. N-a fost uşor să găsesc vopseaua. A trebuit să merg prin tot oraşul

noaptea trecută ca să găsesc un magazin deschis...

– Două pînă la patru săptămîni! Cara se cutremură. Asta înseamnă după concurs! Ne-ai distrus!

– E verde. Din prima zi, cînd te-am cunoscut, ai vrut să am o pajişte verde...

– Rîzi de toată povestea asta, Henry Sandusky!

– Nu, nu-i adevărat!

– Ba da, îţi văd gropiţele din obraji!

Trey asculta schimbul de replici şi-şi acoperi gura cu mîna, pentru a-şi ascunde chicotelile. Cara îl privi şi el dispăru din faţa ei. Auzi uşa din spate, trîntindu-se.

– Copil norocos! Nu trebuie decît să întoarcă spatele şi s-o ia la fugă!

– N-o poţi vopsi într-o culoare mai potrivită?

– Sfinte Doamne, ştii cît timp şi bani mi-ar lua aşa ceva?

– N-am nici cea mai mică idee, dar este o adevărată nenorocire pentru vecinii tăi. Ai vopsit-o înainte de răsăritul soarelui?

– Păi, era cam întuneric, recunoscu el. Cînd am cumpărat-o, culoarea arăta grozav în flacon. Foarte sănătoasă! Şi eu am vrut să fac plăcere unei persoane deosebite!

– Nu începe iar cu cuvintele tale frumoase! De data asta nu scapi atît de uşor! De ce n-ai încer-

cat la început pe o bucăţică mică, o mostră, sau de ce n-ai întrebat, înainte de a vopsi toată iarba?

Cara ieşi pe verandă.

– Priveşte la asta!

Hank rămase în umbra uşii şi o privi din cap pînă în picioare. O adiere uşoară îi dădu halatul la o parte, descoperindu-i picioarele. Ea îl trase în jurul el şi privi spre Hank. El zîmbi şi ieşi afară pe verandă.

– Florile s-au veştejit şi au murit. Curtea arată înspăimîntător! Dacă ai fi plănuit să ne sabotezi victoria de mîine, n-ai fi reuşit mai bine!

– Am încercat să fac ceva ca să îmbunătăţesc situaţia!

– Chiar îţi place asta?

– Da! Îmi place, şi azi-dimineaţă cînd Matt şi Trey s-au trezit le-a plăcut şi lor. E un verde frumos şi strălucitor.

– Ai văzut vreodată iarbă care să aibă culoarea asta?

– Nu pot spune că am văzut, dar oricum e mai bine decît cenuşiul ăla dinainte.

– Asta e discutabil. Le va produce un şoc celor din juriu.

El îşi plimba degetele de-a lungul braţului ei.

– Am făcut-o pentru tine, spuse el încet. Aş face aproape orice pentru tine. S-ar putea să fi

foarte uşor zăpăcit după noaptea trecută... poate holul mi se pare frumos.

Supărarea ei începu să se stingă, precum artificiile în ploaie.

– Vino să priveşti curtea dintr-o altă lumină, încercă el s-o convingă, trăgînd-o uşor în holul răcoros. Zîmbi şi-şi petrecu braţele în jurul ei. Nu pot să mai aştept nici un minut, şopti el, lipind-o de el şi sărutînd-o.

Ea renunţă să se mai opună. Nuanţa culorii pajiştii lui începu să-şi piardă importanţa. Îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui, se ridică pe vîrfuri şi-i răspunse la sărutări, din tot sufletul ei.

În cele din urmă, el îşi ridică privirea.

– Cît aş vrea să fim singuri acasă. Dacă Trey ar şti să conducă, l-aş trimite undeva cu maşina.

– Ai făcut-o din nou, spuse ea visătoare.

Sprîncenele lui se arcuiră.

– Am făcut ce?

– M-ai sărutat, pînă mi-a dispărut toată supărarea. Necinstit, necinstit!

– Dar atît de plăcut! Îmi place mai mult aşa, decît urlînd la mine.

– Nu urlu niciodată!

El rînji.

– Bună dimineaţa din nou.

– Bună.

– Cît de mult aş fi vrut să mă scol azi-dimineaţă, cu tine în braţe!

Ea nu-i spuse că ar fi vrut acelaşi lucru. Se trase din braţele lui şi încercă să plece.

– Familia mea se întreabă probabil ce fac. Mai bine m-aş duce acasă.

– Îmi pare cu adevărat rău. Credeam că pajiştea arată grozav.

– Pajiştea! Cum poţi numi astfel lucrul acela? Poate dacă tundeai iarba foarte scurt, nu s-ar mai fi văzut atît de mult.

– Cred că ai o manie pentru tuns!

– Vezi... diferenţele dintre noi sînt monumentale, spuse ea, simţind că atitudinea lor diferită faţă de tuns era un simbol al felului diferit în care înţelegeau viaţa. O durea gîndul că îşi dăruise inima unui om cu care nu era în nici un fel compatibilă, care nu ştia şi căruia nu-i păsa de sentimentele ei atît de profunde.

– Nu-i sfîrşitul lumii. Nu fi atît de tristă. Voi cumpăra alte flori, mai multe.

Ea deschise uşa şi ieşi afară. Cînd privi din nou spre pajişte, ştiu că familia ei pierduse premiul întîi.

Hank o urmă afară şi-i atinse uşor părul.

– Trebuie să plec acum la lucru şi voi lucra pînă tîrziu diseară. Mîine voi lucra pînă la cinci.

Vrei să iei cina cu mine după aceea?

– Familia mea întotdeauna merge la picnic şi pentru că sînt preşedintele lui *Heritage Acres Beautiful* va trebui să iau şi eu parte.

– Pot să vin cu tine?

– Sigur, spuse ea, privind în ochii verzi şi dorind să-l atingă. Rezistînd impulsului, coborî repede scările. Cît timp traversă curtea lui Hank, încercă să ignore verdele strălucitor din jurul ei. Ajunsă la hotarul curţii ei, bombăni:

– Neputincioasă. Absolut neputincioasă. Nu trebuie decît să mă sărute şi... Îşi mări pasul spre casa ei, unde îi văzu pe bunicul şi mătuşa Belle Mae aşteptînd pe terasă.

– Ei bine, ce are de gînd să facă? întrebă bunicul.

Cara îşi aruncă mîinile în sus.

– Să facă? Nu e nimic de făcut, în afară de a aştepta două sau trei săptămîni pînă va dispărea.

– Oh, nu! Juriul vine mîine dimineaţă! La naiba, de ce a folosit o astfel de culoare?

– A spus că a crezut că ne va place. I s-a părut că e o culoare sănătoasă.

– Sănătoasă! exclamă bunicul, privind pajiştea din curtea familiei Sandusky. E atît de puternică, încît te poţi îmbolnăvi. Eu fac indigestie numai cînd o privesc.

– Ai stat mult acolo, Cara, spuse mătuşa Belle Mae.

– Am vorbit cu Hank despre curtea lui.

O maşină trecu pe stradă, oprindu-se un moment în faţa casei familiei Sandusky, apoi porni mai departe. Bărbatul din maşină le făcu cu mîna.

– Uite-i pe Mort şi Wynola, observă bunicul, identificînd pe vechii lor prieteni.

Şoferul încetini din nou, coborî fereastra şi strigă:

– Vecinul tău are o adevărată pasiune pentru verde, Jethro.

Bunicul îşi ridică mîinile într-un gest neputincios.

– Ne-am făcut de rîs, spuse mătuşa Belle Mae. Vera m-a sunat acum cîteva minute, rîzînd isteric, iar Maizie m-a sunat furioasă că individul acela a asigurat în felul acesta victoria familiei Bodkin!

– Uite că mai vine o maşină, spuse bunicul. Hai să intrăm înăuntru. Nu vreau să aud comentarii despre asta, toată ziua.

– Mai bine m-aş îmbrăca, spuse Cara. Merse în camera ei, închise uşa şi rămase la fereastră, privind curtea familiei Sandusky. Trey săpa o groapă în curte. Un Dumpling verde şi maro stătea lîngă el. Căţelul arăta şi mai caraghios ca de obicei şi Cara dădu din cap.

– Henry Sandusky, şopti ea, te iubesc.

Ziua de 4 Iulie se anunţă senină şi foarte călduroasă. Nici o petardă nu se auzi în Heritage Acres. Era împotriva regulamentului oraşului. Cara se îmbrăcă într-o cămaşă roşie, marinărească, şi pantaloni scurţi asortaţi, cu accesorii albastre şi albe. Încălţă nişte tenişi albi, îşi răsuci părul într-o coadă, pe care o lăsă să atîrne pe spate, şi coborî în bucătărie pentru a pregăti micul dejun.

– E afară, spuse mătuşa Belle Mae din uşă.

– Ce-a mai făcut acum? întrebă Cara, ştiind că mătuşa ei se referise la Hank.

– Du-te şi vezi singură, Caroline Paige, spuse înţepată bunica Paige. Eşti în termeni foarte amicali cu el.

– Oh, mamă, omul încearcă să ajute cum poate, spuse bunicul. Doar că nu se pricepe la grădinărit.

– Asta e constatarea anului, spuse Nathan sec, din spatele ziarului de dimineaţă.

Cara îi lăsă în bucătărie şi ieşi afară. Aceeaşi curte verde strălucea sub soarele de dimineaţă. Strălucea atît de tare, încît Cara simţi nevoia să-şi pună nişte ochelari de soare. Porni grăbită pe

alee. Cît putuse cuprinde cu ochii nu remarcă nici o schimbare. Hank ieşea cu spatele maşinii, dar cînd o văzu se opri şi coborî.

– Bună. Uau! spuse el, examinînd-o cu ochi admirativi.

Acelaşi lucru îi veni şi ei să spună despre felul în care arăta el, îmbrăcat în cămaşă şi blugi, dar se abţinu.

– Asta prevesteşte un 4 Iulie grozav. Tocmai plecam la lucru.

– Vei pierde deliberările juriului şi parada.

– Lucrez pentru ca Matt să-l poată duce pe Trey să vadă parada şi ca să pot merge după aceea cu tine la picnic. Am tuns iarba cît de scurt am putut.

– N-a ajutat la nimic.

– Acum îmi spui! Vino să vezi florile.

Ea înconjură maşina pentru a putea vedea mai bine straturile de flori şi se opri şocată.

– Narcise în iulie? întrebă ea, privind ciudatul aranjament de flori artificiale înfipte în locul unde fuseseră straturile de flori naturale.

– De ce nu? Ştii, m-am gîndi la ceva. Dacă eşti preşedinta comitetului, cum se face că nu faci parte din juriul care apreciază cine are cea mai frumoasă curte? întrebă el, ignorîndu-i întrebarea.

– Ar fi trebuit să fac parte, dar dacă vrei să

participi la concurs nu poţi face parte din juriu.

– Asta înseamnă că nimeni nu mai poate face parte din juriu.

– Nu. Unii locuitori nu se ocupă cu grădinăritul şi nu se vor ocupa niciodată.

– Ah, deci nu sînt un caz atît de singular.

– Greşit, greşit, greşit! Privi spre pajiştea verde-fosforescentă şi la florile de plastic, în toate culorile curcubeului. Asta nu crezi că e un caz singular? Nu mai există o astfel de pajişte în toată emisfera nordică. Sau sudică.

– Nimeni nu-i chiar atît de unicat.

– Chiar aşa?

– S-ar putea să existe cineva unicat, cineva cu un păr blond nemaipomenit.

– O faci din nou. Încerci să scapi, după ce ai făcut o prostie.

– Nu-ţi plac florile mele?

– Nu sînt flori potrivite pentru acest anotimp.

– Ce contează, atîta vreme cît sînt din plastic?

– Arată caraghios.

– Da? Vrei să le scot?

– Nu! Caraghios e mai bine decît deloc. Poate că cei din juriu vor fi miopi.

– Dacă vei sta în curte în şortul ăsta roşu, vei cîştiga locul întîi, indiferent de felul cum arată curtea.

Ea rîse.

– Numai dacă tu ai face parte din juriu!

– Aici ai dreptate. N-aş avea ochi pentru curte. Pa, dragostea mea. Arăţi nemaipomenit! O sărută pe obraz, îi făcu cu ochiul şi urcă în maşină. În timp ce se întorcea în casă, grija ei pentru decizia juriului fu uitată. Se simţea de parcă picioarele nu-i mai atingeau pămîntul.

Înainte ca juriul să-şi facă apariţia, familia ei urma tradiţia din Heritage Acres şi se retrăsese în casă, aşteptînd decizia juriului. Toată lumea era îngrămădită la ferestre, iar Cara îşi luă aparatul de fotografiat.

– Fug pînă în stradă să fac cîteva poze.

– Ed Baker a fost chiar în dreptul casei noastre pentru a-şi poza casa. Ai face bine să te grăbeşti.

În timp ce traversă repede strada, văzu că juriul se afla la două case distanţă de casa ei. Mişcîndu-se cît putu de repede, focaliză imaginea şi făcu o poză, apoi încă una şi încă una.

Privi din nou spre juriu şi mai făcu alte trei poze, cînd bunicul ieşi pe verandă şi-i făcu semn cu capul să intre în casă. Ea se opri şi se uită la maşini şi fără să vrea, privi în curtea lui Hank. Matt

era afară, lucrînd la o maşină veche. Nu i se vedeau decît franjurii de la blugii lui tăiaţi, restul fiind aplecat peste capota deschisă. În mijlocul curţii stătea Trey, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi şi decoloraţi, un tricou şi avînd pe cap urechile de iepure. Ţinea în mînă o funie la capătul căreia era legat Dumpling. Ea înlemni cînd văzu noile schimbări petrecute în grădină.

Morişti de staniol strălucitor fuseseră înfipte în poziţii dintre cele mai ciudate printre straturile de flori din faţă. Ea gemu. Era evident că asta era contribuţia lui Trey la înfrumuseţarea curţii. Deodată izbucni în rîs. Ce putea fi mai caraghios decît un copil, purtînd urechi de iepure şi ţinînd de o funie cu cîine cu pete verzi şi maron, stînd între straturile de flori artificiale, printre care se înălţau morişti strălucitoare ce se învîrteau la adierea vîntului?

Traversă strada şi Trey o întrebă:

– De ce rîzi?

– Sînt fericită. Stai pe loc să-ţi fac o poză.

– Acum îţi place curtea noastră?

Ea privi în ochii lui plini de speranţă şi rîse din nou.

– La nebunie!

– Mamă Doamne! exclamă ei şi zîmbi.

– Stai pe loc. Îi făcu o poză, apoi îi arătă cu

capul, să meargă în mijlocul curţii. Mă dau cîţiva paşi înapoi ca să mai fac cîteva poze. Făcu două poze, apoi se apropie şi mai luă un prim-plan.

Trey îşi aruncă braţele în jurul lui Dumpling şi ea le făcu la amîndoi o fotografie.

– Trebuie să mă duc acasă acum, spuse ea, cînd văzu maşinile juriului în faţa curţii lui Ed Baker.

– Pot să vin şi eu? Te rog!

– Întreabă-l pe tatăl tău. Dar Dumpling rămîne acasă.

– Sigur. Alergă spre tatăl lui, care apăru din capota maşinii.

– Bună, Cara, spuse Matt, în timp ce Trey îl duse pe Dumpling în curtea din spate. N-am ştiut că eşti aici.

– Nu sînt decît de cîteva minute.

– Cum îţi place treaba făcută de Trey?

– E grozav!

El îi făcu cu ochiul.

– Te face să-ţi apreciezi propria curte şi mai mult, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Curtea asta are un farmec ciudat.

– Îi voi spune lui Hank ce ai spus. Aproape înnebunise de atîta grijă.

Trey apăru în clipa aceea şi Cara îl luă de mînă, dar gîndurile ei erau îndreptate spre ceea

ce spusese Matt. Hank înnebunise de grijă din cauza ei? Gîndul îi produse fiori plăcuţi pe şira spinării.

Cînd Cara şi Trey intrară în casa, toţi membrii familiei se adunară în jurul lor.

– Juriul e aici, spuse Cara, făcîndu-i pe toţi să se îndrepte spre ferestrele care dădeau în faţă. Nevrînd să asiste la deliberările juriului, ea se întoarse spre musafirul ei.

– Trey, vrei nişte limonadă?

– Da, te rog.

Îl conduse în bucătărie, unde veniră şi ceilalţi membri ai familiei.

– Juriul a plecat, spuse Nathan. Au stat în faţa casei, opt minute şi patruzeci şi cinci de secunde... cu două minute şi douăzeci de secunde mai mult decît anul trecut.

– Cred că am cîştigat trofeul, spuse bunicul.

– Nu spera prea mult, spuse Nathan, trăgînd un scaun de sub masă şi aşezîndu-se.

– În faţa curţii familiei Baker au stat doar cincizeci şi două de secunde, spuse bunicul. Cara, ne torni şi nouă limonadă?

– Da, spuse ea, întinzîndu-i bunicii Paige un pahar. Vom afla cine este cîştigătorul cînd primarul îl va anunţa la picnic.

Cînd sosi momentul, toată lumea se adună în faţa podiumului pentru a asculta cine era cîştigătorul marelui premiu. În timp ce Cara privi în jur după membrii familiei sale, atenţia îi fu atrasă de parcul de copaci înalţi şi umbroşi şi de terenul de baseball, unde jocul fusese momentan oprit. Privi pîrîul şi podeţele de lemn care îl traversau. Apoi îşi îndreptă privirea spre parcare şi inima îi tresări. Hank venea spre ea cu paşi mari. Părul castaniu îi sclipea în lumina soarelui. Cînd se apropie, amîndoi îşi întinseră mîinile în acelaşi moment.

– Îţi spun din nou. Îmi plac pantalonii ăştia, spuse el încet.

– Mulţumesc. Sînt gata să dea premiile. Vino să vedem cine a cîştigat.

– Mai degrabă te-aş trage în cel mai apropiat tufiş şi ţi-aş face nişte lucruri sălbatice.

Ea rîse şi-i strînse mîna. Găsiră un loc la marginea mulţimii, unde stătură, iar Hank o cuprinse cu braţul pe după mijloc, în timp ce ascultau decernarea premiilor. Emoţia pe care o simţea de obicei la anunţarea premiilor fu înlocuită de emoţia mai profundă produsă de braţul lui în jurul mijlocului ei, de şoldul lui lipit de al ei, de mirosul proaspăt de after-shave...

Hank se aplecă şi-i şopti la ureche.

– Suspansul nu-i nici pe jumătate atît de cumplit ca privirile pe care mi le aruncă mătuşa, tatăl şi bunica ta. Dacă privirile ar putea ucide...

Ea zîmbi.

– Nu-ţi fă griji din cauza asta. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

El o privi intens.

– Nu mai eşti atît de înnebunită cum erai acum o săptămînă. Ce s-a întîmplat?

Ea privi ochii aceia verzi care ascundeau promisiuni minunate. Braţul lui îi strînse mijlocul şi el o trase mai aproape.

– Poate că încep să am alte interese, aşa cum m-ai sfătuit tu.

El îi făcu cu ochiul.

– Trey mi-a spus că ţi-au plăcut moriştile lui, iar Matt mi-a spus că ai afirmat despre curtea noastră că are farmec.

– Un farmec ciudat, îl corectă ea sec. Foarte, foarte ciudat.

El chicoti şi o strînse din nou, iar gîndul la trofeu, fu învăluit în ceaţă.

– A sosit momentul, spuse Hank. Acum voi şti dacă membrii familiei tale îmi vor fi prieteni sau duşmani.

– Niciodată duşmani. Nu sîntem atît de răzbu-

nători.

Primarul Rosenfield îşi continuă discursul, spunînd:

– Avem unul dintre cele mai frumoase orăşele din Statele Unite... aşteptă pînă ce aplauzele se terminară... şi sînt mîndru să înmînez trofeele pentru cele mai frumoase curţi din Heritage Acres. Voi începe cu premiul trei. Pentru prima oară, nişte noi veniţi cîştigă un trofeu. Domnul şi doamna Amos Frank cîştigă locul al treilea!

Toată lumea aplaudă, în timp ce domnul Frank se urcă pe podium pentru a primi trofeul.

– Acum, cîştigătorii locului doi... Premiul doi, pentru a treia oară consecutiv...

– Oh, nu, gemu Cara. Familia Bodkin a cîştigat din nou locul întîi!

– Locul doi nu-i chiar atît de rău, şopti Hank.

– Ţi-ar plăcea să ai un restaurant de mîna a doua?

– Familiei Bedford! spuse primarul cu voce tare. În timp ce toată lumea aplauda, Nathan merse să ia trofeul.

Cînd aplauzele încetă, Hank şopti:

– Trebuie să cer scuze familiei tale, sau să-i felicit?

– Cîteva minute lasă-i în pace!

– Grozav! Vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

O luă de braţ şi o conduse departe de mulţime. Unde-i maşina ta?

– Am venit împreună cu familia mea.

– Bine. Acum vii cu mine. Îi deschise portiera maşinii lui şi ea urcă înăuntru.

– Vom pierde salvele de tun şi celelalte concursuri, spuse ea. Şi vom pierde artificiile, dacă nu ne întoarcem cînd se va întuneca.

– Vei vedea artificiile. El scoase maşina din parcare şi peste cîteva minute intrau pe aleea care ducea spre casa lui.

– Hank, ce faci?

– Te vreau numai pe tine şi ăsta-i singurul loc unde te pot avea numai pentru mine.

– Unde-i Trey?

– Stă cu Brenda în seara asta. Matt e la lucru. Avem toată casa la dispoziţie şi e mult mai bine decît toate picnic-urile din lume. Hai să vezi!

Ea îl urmă înăuntru şi după ce închise uşa, el se întoarse şi o luă în braţe.

– Ştii ce fac pantalonaşii ăştia roşii corpului meu?

– Nu-mi pot imagina, răspunse ea, dîndu-şi capul pe spate, în timp ce el o săruta pe gît.

El gemu şi ea izbucni în rîs, privind în sus spre el. Rîsul dispăru şi locul lui fu luat de dorinţă. Cara

fu aproape gata să-i spună:„Te iubesc“. Se înălţă pe vîrful degetelor şi-şi lipi buzele de buzele lui.

Mai tîrziu, stătea în braţele lui în pat. Era aşezată pe o parte, cu corpul lipit de al lui, cuprinşi amîndoi de o moleşeală plăcută. El o sărută pe frunte, pe ureche, pe gît şi şopti:

– Eşti minunată. Te iubesc, Cara.

Inima începu să-i bată violent. Simţi cuvintele lui pătrunzîndu-i adînc în inimă, de parcă voiau să rămînă acolo pentru totdeauna.

– Te iubesc, şopti la rîndul ei, lipindu-se de el, mirată de cît îi fusese de uşor să rostească aceste cuvinte şi întrebîndu-se cît de mult însemnau pentru el.

Deodată, el se ridică şi se dădu jos din pat. Ea îl privi, savurînd plăcerea de a-i privi corpul suplu.

– Unde te grăbeşti aşa?

– Ţi-am promis că vei vedea artificiile.

Ea se rostogoli pe burtă, continuînd să-l privească.

– Asta e mai bine.

El se opri de a-şi mai ridica blugii.

– Nu vrei să te întorci în parc să vezi artificiile?

– Tu vrei? întrebă ea cu voce răguşită. Îşi coborî ochii, admirîndu-i corpul splendid.

El îşi scoase blugii şi se apropie de pat.

– Ziua de 4 Iulie nu va mai fi decît peste trei sute şaizeci şi cinci de zile.

– Cîte zile? întrebă ea, în timp ce-şi plimba degetele pe coapsa lui.

– Trei sute şi ceva. Se aşeză şi o trase în braţele lui. Eşti sigură că poţi renunţa la focurile de artificii şi la petarde? o întrebă el răguşit.

– O dată în viaţă cred că pot renunţa la focuri de artificii şi petarde. Optez pentru artificiile din dormitor, cele provocate de tine, spuse ea.

– Asta e! La revedere, picnic, şopti el, aplecîndu-se peste ea şi apoi rostogolindu-se amîndoi în pat.

Zilele din luna iulie, care urmară, fură magice, pline de clipe uimitoare petrecute în compania lui Hank. El găti pentru amîndoi sau o duse pe Cara la diverse restaurante la care nu mai fusese niciodată pînă atunci. După care se întorceau repede în camera lui mare şi la patul acoperit cu pătura veche, lucrată de mînă. Iar ea, cu fiecare

noapte petrecută împreună, se îndrăgostea mai tare de el.

Cara încerca să evite să se gîndească la sentimentele lui Hank. Declaraţiile lui de dragoste apăreau întotdeauna în momentele pline de pasiune, dar niciodată în afara lor. Renunţă să se mai gîndească la viitor şi se mulţumi să savureze fiecare clipă a prezentului.

După iulie urmă august şi în a doua săptămînă din lună, Hank amînă o întîlnire, pentru că i se spărsese o ţeavă acasă. Peste două zile se întîmplă ceva la reţeaua electrică şi din nou întîlnirea fu amînată. A treia oară sună de la serviciu, la cinci şi jumătate după-amiază.

– Cara, totul e cu fundul în sus. Ni s-a spart o ţeavă la restaurant.

– Îmi pare rău că ai atît de multe probleme.

– Mda. Mie îmi pare rău că nu sînt cu tine. Matt e acasă cu electricienii şi cu instalatorii. Eu sînt aici şi şterg podeaua, aşteptînd alt instalator.

– Nu munci atît de mult.

– Nu cred că am încotro. Trebuie să începem reparaţii capitale la casă şi asta îmi afectează considerabil bugetul. Am început să mă gîndesc că ar fi bine să deschid restaurantul cu o oră mai devreme şi să-l închid cu o oră mai tîrziu.

Ea simţi îngrijorarea din vocea lui.

– Te vei descurca pînă la urmă, spuse ea pentru a-l linişti.

– Mda, sper. Au spus că avem nevoie de o nouă reţea electrică în casă şi de ţevi noi pentru canalizare afară. Ţevile vechi au crăpat.

– Nu mă surprinde. Toată lumea din jur a trebuit să schimbe ţevile vechi, mai devreme sau mai tîrziu. Noi le-am schimbat acum opt ani.

– Of! Una dintre cheltuielile la care trebuie să te aştepţi cînd cumperi o casă veche. Te sun cînd totul se rezolvă.

– Sigur. Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji. Pa, Hank.

Puse receptorul la loc şi rămase cu ochii ţintă la el. Nu era pentru prima oară cînd realiza că nu reprezenta decît o parte nesemnificativă din viaţa lui Hank, în timp ce el devenise punctul central al vieţii ei. Merse la fereastră şi privi în curtea lui. Un bărbat săpa un şanţ în curte. Trey stătea la umbra unui copac, într-o parte a curţii, şi privea la bărbatul care muncea. Dumpling era legat lîngă el.

Fiecare oră petrecută cu Hank o făcuse să-l dorească mai mult, să-l iubească mai mult. Dar nu putea să nege faptul că el nu simţea acelaşi lucru. Cu cît această legătură se prelungea, cu

atît ea va suferi mai mult după aceea. Trebuia să intervină o pauză şi poate acesta era momentul cel mai potrivit. Poate că era ceva ce şi el dorea şi nu ştia cum să i-o spună. Nu mai fuseseră împreună de o săptămînă. O săptămînă care fusese o adevărată agonie pentru ea. Nu se putea concentra la treburile pe care le avea de făcut la serviciu. Acasă nu-şi găsea locul. Şi, pentru prima dată în viaţă, îşi pierduse interesul pentru grădinărit. Pentru prima dată în viaţă începu s-o îngrijoreze viitorul ei. Era prinsă în rutina acelei case, o rutină care începea s-o deranjeze, după libertarea şi viaţa petrecută împreună cu Hank.

Îşi trecu palmele peste frunte, realizînd că ajunsese la un moment crucial al existenţei ei. Hank îi arătase o viaţă total diferită de cea cu care se obişnuise... şi acum nu se mai putea întoarce la vechea rutină.

Continua să aştepte, într-o adevărată agonie. Îi era dor de el, îl dorea mai mult decît o conversaţie scurtă la telefon. Mai trecu o săptămînă în care el nu dădu nici un semn că ar vrea să mai continue relaţia lor, şi atunci Cara realiză că trebuia să facă ceva, dacă nu vrea să înnebunească.

După ore întregi de gîndire, ştiu care era primul pas. Îşi anunţă familia în aceeaşi seară la cină.

– Vreau să vă spun că de îndată ce voi găsi un loc convenabil mă voi muta singură într-un apartament.

Cuvintele ei fură urmate de tăcere. Apoi, toţi începură să vorbească deodată.

– Pentru ce vrei să-ţi părăseşti căminul, Caroline Paige? întrebă bunica.

– Nu e bine pentru o femeie să locuiască singură, spuse mătuşa Belle Mae.

– Îţi poţi permite să locuieşti singură? întrebă tatăl ei.

Dar bunicul fu cel care avu ultimul cuvînt.

– Dacă asta este ceea ce Cara doreşte, asta trebuie să facă, spuse el încet. Poate că e timpul să se descurce singură pentru o vreme.

Deşi nu fură fericiţi de hotărîrea ei, familia, pînă la urmă, capitulă, şi peste o săptămînă ea se mută într-un apartament mic, situat la o milă de Heritage Acres. Cara era mulţumită de noua ei libertate. Şi ceea ce era cel mai important, nu mai petrecea ore întregi privind în curtea familiei Sandusky, întrebîndu-se ce face Hank, ce simte pentru ea.

În prima zi de luni după-amiază, după ce se mută, cînd intră în apartament auzi telefonul sunînd. Alergă să răspundă, gîndindu-se imediat

la Hank. Îşi privi imaginea din oglindă, realizînd că slăbise. Rochia roşie nu-i mai venea atît de bine. Fu cuprinsă de dezamăgire cînd auzi vocea bunicii Paige:

– Caroline Paige, domnul Sandusky a fost aici. Nu-l găsesc pe Trey. Au anunţat poliţia din Heritage Acres.

Zece

– Vin imediat acasă, spuse Cara. Peste zece minute se afla pe aleea care ducea spre casa familiei ei. Un fior rece o străbătu cînd văzu mașina poliției oprită în fața casei lui Hank. Intră în casă și-i găsi pe bunicul, tatăl ei și bunica Paige adunați în jurul mesei din bucătărie. Bunicul era încruntat, iar părul lui alb era răvășit.

– N-au aflat încă nimic despre Trey? întrebă Cara.

– Nu, răspunse bunicul, sprijinindu-se cu mîinile pe masă. Nathan și cu mine îi vom ajuta să

caute prin jur. Tatăl şi unchiul lui sînt acasă acum, încercînd să găsească o cheie.

– S-a gîndit cineva s-o întrebe pe mătuşa Belle Mae, unde ar putea fi Trey?

Trei capete se întoarseră şi o priviră fix.

– La naiba! spuse bunicul. Cum de nu m-am gîndit la asta pînă acum? Ieşi repede din cameră şi Cara se luă după el. Belle Mae! strigă el.

– Tată, nu mai striga aşa! Nu sînt surdă. A venit poliţia la casa de alături. Ştiam eu că ceva nu-i în regulă cu bărbaţii ăia.

Cara intră în hol şi o găsi pe mătuşa Belle Mae stînd pe scări, îmbrăcată în rochia ei în dungi roşii şi albe, asemănătoare unei acadele, cu binoclul în poală.

– L-ai văzut pe Trey? întrebă bunicul.

– A plecat în jos pe stradă acum vreo două ore.

Cara începu să spere.

– Nu s-a mai întors, îi spuse ea mătuşii.

Belle Mae se încruntă.

– Adică, a dispărut? De aceea a venit poliţia...

– Fata mea, pune mîna pe telefon şi vezi dacă vreuna dintre prietenele tale l-a zărit. Vezi dacă poţi obţine vreo informaţie despre el.

– Mă duc să le spun poliţiştilor că l-ai văzut

acum două ore, spuse Cara, încă îngrijorată. Trecuse destul de mult timp, pentru ca un copil să bîntuie pe te miri unde.

– Nu te necăji, îi spuse bunicul. Aminteşte-ţi cum venea şi mînca la noi.

– Am crezut că s-a dus la joacă. Avea o bocceluţă sub braţ, spuse mătuşa Belle Mae, ridicîndu-se.

– Ce fel de bocceluţă? întrebă Cara. Cu jucării?

– Nu, păreau să fie haine. Purta pe cap urechile alea caraghioase.

– Slavă Domnului! Urechile vor fi uşor de identificat, spuse Cara. Merse repede pînă în curtea alăturată, observînd că iarba crescuse din nou prea înaltă. Dar părea că cineva se ocupa de casă, pentru că aceasta era zugrăvită în alb pe una dintre laturi, iar jaluzelele fuseseră scoase. Maşina lui Hank se afla pe alee, alături de a lui Matt.

Traversă repede veranda, sună la sonerie şi aşteptă pînă ce Hank deschise uşa. Respiraţia i se opri în clipa cînd îl văzu. Avea o expresie disperată şi plină de îngrijorare. Cara fu şocată de cît de mult slăbise în cele trei săptămîni, de cînd nu-l mai văzuse. Se duse spre el să-l îmbrăţişeze.

Hank îşi aruncă braţele în jurul ei, strîngînd-o cu putere.

– Mulţumesc că ai venit, spuse el răguşit. A dispărut, pur şi simplu, de pe faţa pămîntului.

Ea se depărtă puţin de el şi simţi un nod în gît cînd îl văzu punîndu-şi mîinile peste faţă.

– Mătuşa Belle Mae l-a văzut plecînd în josul străzii, acum două ore, cu nişte haine îngrămădite sub braţ.

– Mătuşa ta l-a văzut? Pentru o clipă, Hank o privi de parcă se afla sub stare de şoc. Vino să le spui poliţiştilor, spuse el, luînd-o de braţ.

Cînd el se dădu la o parte, Cara o văzu pe Brenda ieşind din bucătărie şi făcîndu-i cu mîna, apoi intrînd din nou în bucătărie.

– Brenda pregăteşte ceva de mîncare pentru toată lumea. Am adus şuncă de la restaurant şi face acum nişte sandvişuri.

Cînd intrară în living-room, Cara observă că deşi o ladă mai era nedesfăcută într-un colţ, totuşi mobila fusese despachetată. Măsuţele în stil „Queen Anne", fotoliile şi veiozele făcea camera să pară primitoare şi confortabilă. Doi poliţişti se ridicară cînd ea intră în cameră, dar atenţia îi fu atrasă de Matt. Avea ochii roşii şi pielea cenuşie.

Hank o prezentă poliţiştilor.

– Cara, acesta este sergentul Norris şi ofiţerul Clements. Vecina mea, Cara Bedford.

Ea dădu din cap şi spuse:

– Mătuşa mea l-a văzut pe Trey părăsind casa acum două ore, cu o bocceluţă de haine sub braţ. Purta pe cap urechile de iepure.

– Urechi de iepure? întrebă sergentul Norris.

– Nişte urechi lungi şi pufoase, care se prind cu un elastic sub bărbie.

– Sper că nu le-a dat jos de pe cap. Putem vorbi cu mătuşa dumitale? întrebă ofiţerul Clements.

– Da. Are nişte prietene cu care vorbeşte la telefon despre ce se întîmplă în jur. Le-a dat acum telefon să le întrebe dacă l-au zărit.

– Bine, spuse sergentul Norris. Se pare că a vrut să fugă de acasă.

– Dumnezeule, dar nu înţeleg de ce, spuse Matt cu o voce atît de disperată, încît Cara simţi un junghi în inimă. Credeam că e fericit.

– A fost certat sau pedepsit astăzi? întrebă sergentul Norris.

– Nu, răspunse Matt. Am stat cu el acasă pentru că electricienii repară ceva. Totul părea în ordine.

– Mă duc cu poliţiştii acasă să vorbească cu mătuşa Belle Mae, îi spuse Cara lui Hank şi el

dădu din cap.

În timp ce se îndreptau spre uşă, se auzi telefonul sunînd pe hol şi Hank răspunse. Le făcu semn să aştepte şi ea ghici că trebuie să fie vreun membru al familiei ei. După ce închise telefonul, Hank spuse:

– Era bunicul tău. Două doamne l-au văzut pe Trey trecînd pe lîngă casele lor la scurt timp după ce a fost văzut de mătuşa ta.

– În ce direcţie se îndrepta?

– Venea de pe Down Drake, după care s-a întors şi a luat-o pe Winter Drive. Apoi cineva l-a văzut mergînd spre Park Place.

– Se îndrepta spre vest. Merg să vorbesc cu mătuşa dumitale să văd ce pot afla, spuse sergentul Norris.

Telefonul sună din nou şi Hank smulse receptorul din furcă. Cara îl văzu schimbîndu-şi expresia şi devenind mult mai îngrijorat.

– A fost din nou mătuşa ta. Una dintre prietenele ei l-a văzut acum o oră pe West End Avenue, părăsind oraşul.

Poliţiştii trecură imediat la acţiune, îndreptîndu-se spre maşinile lor. Hank o luă pe Cara de braţ şi ieşiră afară, însoţiţi de Brenda şi Matt.

– Cercetăm zona imediat, spuse sergentul Norris.

– Luăm fiecare cîte o maşină şi pornim să-l căutăm. Cara, tu vii cu mine.

– Crezi că mătuşa dumitale are prietene şi în afara oraşului, pe care să le sune? întrebă sergentul Norris.

– Nu.

– Zona este situată lîngă Centennial Park. Căutăm întîi acolo. Să mergem.

– Hank. Cara puse mîna pe braţul lui Hank. Îţi aminteşti de ziua cînd l-am dus pe Trey în parc? A fost fascinat de coloanele Panteonului.

Sergentul Norris începu să transmită prin radio-emiţător, cerînd ca maşina de poliţie aflată în apropierea Panteonului, să cerceteze imediat zona. În timp ce vorbeau ajunseră la maşini şi se urcară fiecare în cîte una.

Nathan şi bunicul aşteptau afară, în maşină, în timp ce vizavi Annawyn Baker aştepta într-altă maşină.

– Le spun că mergem să-l căutăm în Centennial Park, spuse Hank, coborînd geamul şi strigîndu-l pe Nathan.

Hank porni imediat în urma maşinii de poliţie, după care venea maşina lui Matt, urmat de ceilalţi vecini.

– E nemaipomenit din partea familiei tale şi a

doamnei Baker că au venit să ne ajute.

– Toată lumea este îngrijorată, spuse Cara, rugîndu-se să-l găsească curînd pe Trey.

Pe sub copacii înalţi ce străjuiau trotuarele, maşina poliţiei părea că deschide drumul unei adevărate procesiuni pe străzile din Heritage Acres, îndreptîndu-se spre West End Avenue. Hank conduse o vreme, fără să scoată vreun cuvînt, apoi spuse:

– Nu înţeleg de ce a plecat în felul ăsta. Întotdeauna i-a plăcut să-şi viziteze vecinii, dar niciodată n-a făcut aşa ceva. Pare într-adevăr că a vrut să fugă de-acasă.

– Nu te mai învinui. Matt arată de parcă e gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta.

– Cred că Matt a reuşit să crească în ochii mei, şi asta numai în ultimele două ore. L-a scuturat foarte tare toată întîmplarea asta. O privi şi-i atinse mîna. Mulţumesc că ai venit. Prezenţa ta ne e de mare ajutor.

– Cel puţin am aflat că acum o oră nu păţise nimic.

– Da. Numai că nu-i familiarizat cu traficul. Îmi dau seama că nu l-am prevenit suficient să fie atent în ceea ce priveşte persoanele străine. Acum stau şi privesc înapoi la toate lucrurile pe care ar fi

trebuit să le fac şi pe care le-am neglijat din cauză că am fost prea ocupat.

– Iată parcul, spuse ea, rugîndu-se în gînd să-l găsească acolo pe Trey.

În faţa lor, maşina poliţiei întoarse şi se îndreptă spre parc. Hank îi urmă, conducînd pe sub castanii şi stejarii înalţi. O altă maşină de poliţie era deja parcată în apropierea Panteonului.

Privirea Carei se îndreptă spre uriaşele coloane dorice şi spre treptele din faţă.

– Hank, priveşte! Îl strînse de braţ. Uite-l acolo! Văzu un poliţist făcînd cu mîna, chiar lîngă Trey, care ţinea în mînă o băutură rece. O bocceluţă mică, cu haine, era aşezată lîngă el pe trepte.

– Slavă cerului! Oh, Doamne, slavă cerului, spuse Hank. O voi iubi de-acum pe mătuşa Belle Mae Bedford, cu binoclul ei cu tot!

Cara îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi de uşurare. Matt se dădu jos şi o luă la goană spre Trey. Cînd ajunse la el îl luă în braţe şi-l strînse cu dragoste.

Ceilalţi coborîră din maşinile cu care veniseră şi Cara îl văzu pe Hank alergînd şi strîngîndu-l în braţe pe Trey. După ce-i lăsă o clipă singuri pe cei trei, Cara li se alătură.

– Îmi pare rău, unchiule Hank, spuse Trey.

Poliţistul de lîngă el spuse:

– Mi-a spus că v-a lăsat un bilet.

– Un bilet! gemu Matt.

– Bună, domnişoară Bedford! Trey îi făcu cu mîna şi ea îi zîmbi. M-am dus s-o văd pe domnişoara Bedford, mărturisi el, şi ea îşi simţi inima învăluită de căldură.

– Ai trecut cam cu mult de casa ei, spuse Hank.

– S-a mutat departe de noi.

În timp ce Hank se încruntă şi o privi pe Cara, ea veni mai aproape de Trey.

– Trey, dacă vrei să vii să mă vezi, roagă pe cineva să te aducă.

– Unde ai lăsat biletul? îl întrebă Matt şi Hank îşi întoarse privirea la Trey.

– Pe treptele din spate. Erai în mansardă cu electricianul cînd am plecat.

Matt şi Hank gemură în acelaşi timp.

– Probabil că biletul a fost luat de vînt sau mestecat de Dumpling.

În timp ce stăteau şi vorbeau, Nathan se apropie de grup şi spuse:

– Noi plecăm acasă, dacă vrei să vii cu noi, i se adresă el Carei. Nu cred că mai e nevoie de noi aici.

Cara privi spre Hank, care vorbeà cu sergentul Norris. Tatăl ei avea dreptate. Hank nu avea nevoie de ea. Dădu din cap şi îl urmă în maşină. Cînd maşina porni, Hank întoarse capul, părînd că de-abia atunci a observat absenţa ei. Ea îi făcu cu mîna şi se rezemă de spătarul scaunului, în timp ce o dorinţă cumplită se amestecă cu bucuria de a-l fi găsit pe Trey.

Acasă îi mulţumi şi o îmbrăţişă pe mătuşa Belle Mae, apoi le spuse tuturor că trebuie să se întoarcă la ea acasă pentru a termina despachetatul lucrurilor. Dar adevăratul motiv pentru care nu acceptă invitaţia la cină a familiei ei, fu acela că se pomeni deodată cuprinsă de o mare tristeţe. Imaginea lui Hank îi năvăli în minte în timp ce se urca în maşină şi se îndrepta spre casă.

Cînd deschise uşa apartamentului ei, se opri o clipă în prag şi privi interiorul. În living-ul mic nu se afla decît o canapea verde, o masă, o lustră şi ghivece cu flori situate în dreptul ferestrei. Fusese mulţumită de felul cum aranjase camera, dar cumva, în seara asta, părea mai goală ca de obicei.

Îşi schimbă hainele şi se îmbrăcă într-un şort din blugi şi o cămaşă roz. Apoi, decisă să gonească tristeţea care o cuprinsese, începu să agaţe tablourile în dormitor. Soarele tîrziu de

după-amiază făcea să lucească patul ei vechi de bronz. Ea tocmai se căţărase în el, încercînd să agaţe un tablou deasupra cînd auzi telefonul sunînd. Sări jos din pat şi ridică receptorul.

– Cara?

Vocea gravă a lui Hank fu ca un curent electric care trecu prin receptor şi pătrunse în corpul ei, aprinzîndu-i focul din interior.

– Ce face Trey?

– E bine. Am fost şi am mulţumit familiei tale pentru ajutor. Au fost nemaipomeniţi.

– Îmi pare bine că au putut fi de ajutor.

– N-am ştiut că te-ai mutat.

– De-abia încerc să-mi aranjez lucrurile.

– Poţi să iei cina cu mine mîine seară?

Ea ezită o clipă. În mintea ei ruptura dintre ei doi se produsese deja, dar ştia că îi datora lui Hank o explicaţie. Care nu putea fi dată la telefon.

– Cara, spuse el încet, cu accentul texan specific, care o făcu să tremure la auzul unui singur cuvînt.

– Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, realizînd că acceptase să treacă prin cea mai dureroasă seară din viaţa ei.

– Bine. La şapte şi jumătate? Unde locuieşti?

Îi spuse adresa şi el o repetă. Apoi spuse.

– Trebuie să fug acum. Ne vedem mîine.

– Sigur, Hank. Puse receptorul la loc şi rămase, privindu-l cu ochii plini de lacrimi.

În seara următoare, la cină, nu-şi putea lua ochii de la el. Ar fi vrut să se întindă peste masă şi să-l apuce de mînă. Un junghi îi străpunse inima, ştiind că este ultima seară pe care o petreceau împreună.

De o sută de ori, în timpul cinei, deschisese gura vrînd să-i spună că totul s-a terminase între ei, dar ceva din felul lui de a fi o opri. Părea preocupat de ceva, de parcă şi el avea voia să-i spună ceva important şi nu ştia cum.

În timp ce el îi povestea despre restaurant, ea îl privea, de-abia auzind ceea ce el spunea. Cămaşa albă, descheiată, îi descoperea gîtul puternic şi bronzat. Trăsăturile feţei erau marcate de oboseală şi ea se întrebă dacă muncise multe ore în săptămînile care trecuseră. Cînd el făcu o pauză, ea îl întrebă:

– Între ce ore lucrezi acum?

– Am început să servim şi micul dejun, aşa că îmi rămîn numai vreo patru ore de dormit pe

noapte. Ăsta-i motivul pentru care n-am mai dat nici un semn în ultimul timp. Cînd te-ai mutat?

– Acum o săptămînă.

– Îmi pare rău. Am fost al naibii de ocupat...

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

– Mda. Se lăsă pe spate, punîndu-şi mîna pe coapsă şi, în ciuda hotărîrii ei, ea murea de dorinţă să se afle în braţele lui. De ce te-ai mutat?

Lumînarea pîlpîi, aruncînd umbre pe faţa lui. Muzica se auzea încet în fundal, în timp ce ea căuta un răspuns. Ridică din umeri:

– Lucrurile se schimbă. Am simţit nevoia să fiu singură.

– Trey ştia că te-ai mutat, şi eu nu.

– Îmi pare rău că a plecat de acasă, încercînd să vină la mine. Îl voi lua în weekend-ul ăsta dacă se poate şi-l voi aduce să-mi vadă apartamentul, spuse ea. În timp ce vorbea, chelnerul le schimbă farfuriile, reumplu ceştile cu cafea, după care plecă.

De îndată ce chelnerul plecă, Hank spuse:

– Sigur, poţi să-l iei pe Trey în vizită. Matt e atît de zdruncinat. Nu cred că va mai fi vreodată ca înainte. Luă castronelul cu frişcă de la ea şi-şi turnă în cafea. În timp ce amesteca, spuse: El şi Brenda se vor căsători.

– Asta-i minunat.

– Mda. Îmi va fi dor de ei, dar Trey o place pe Brenda şi pentru el va fi mai bine în felul acesta. Deodată, se întinse peste masă, luă mîna Carei şi o duse la buze. Buzele lui se frecară de articulaţiile degetelor, în timp ce o privi, iar ea îşi simţi inima bătîndu-i nebuneşte.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el răguşit. Nu vei şti niciodată cît de dor mi-a fost de tine. De ce te-ai mutat, fără ca măcar să-mi spui?

– N-a putut să-ţi fie prea dor de mine, dacă nici măcar n-ai realizat că am plecat. Ridică privirea şi întîlni ochii lui verzi care o priveau curioşi. Poate că am vrut să văd cît de mult timp va trece, pînă vei observa că am plecat, spuse ea tristă, incapabilă să-şi dea seama ce gînduri îi treceau prin minte lui Hank.

El nu răspunse imediat şi cînd, în cele din urmă vorbi, întrebă:

– Eşti gata să mergem?

Ea dădu din cap şi se ridică, realizînd că momentele cele mai grele de-abia de acum urmau.

Plecară din restaurant şi ieşiră în aerul cald de vară.

Luna plină scălda parcarea într-o lumină argintie. Se urcară în maşină şi atunci Cara puse mîna pe braţul lui Hank şi spuse:

– Vrei să mă duci acum acasă, Hank?

El se întoarse, o mîngîie pe obraz şi spuse răguşit:

– Vino acasă cu mine.

Cînd ea îşi scutură capul, el îşi îngustă ochii.

– De ce? o întrebă, încruntîndu-se. E vorba de altcineva?

Ea aproape că ar fi izbucnit în rîs la auzul acestor cuvinte, dacă nu era gata să plîngă.

– Nu există nimeni altcineva, dar nu cred că e bine să ne mai întîlnim. Sîntem mult prea diferiţi. Hank, nu pot accepta o legătură trecătoare... tu poţi.

– Nu doresc o legătură trecătoare. Nu ne-am mai văzut, pentru că am avut mult de lucru.

– Ştiu că ai avut, dar tu priveşti toate lucrurile cu uşurinţă, cu excepţia afacerilor tale.

– Hai să mergem la tine să discutăm despre asta. Cara, nu am de gînd în nici un caz să te las să dispari din viaţa mea.

Urmă o pauză în care ea căută cu disperare un răspuns. Îl privi în lumina slabă a farurilor celorlalte maşini. Ştia că ar trebui să fie fermă. Ce ar putea el să-i spună, care să schimbe natura relaţiei lor? Dar nu fu în stare să nege că speranţa îi renăscuse la auzul cuvintelor lui.

– Îţi voi arăta apartamentul meu, spuse ea.

De îndată ce trecură de uşa de la intrare, Hank o conduse la canapea şi se aşeză cît mai aproape de ea. Înainte de a realiza ce se întîmplă, braţul lui fu în jurul umerilor ei şi cu o mînă, el îi ridică bărbia pentru a o putea privi în ochi.

– Uite-te la mine, Cara, spuse el blînd. Vreau să ştii că îţi spun adevărul. Ea aprobă din cap, fără să scoată un cuvînt. M-a durut foarte tare cînd am realizat că te-ai mutat şi eu n-am ştiut nimic despre asta. M-a făcut să mă opresc şi să-mi analizez viaţa. Îşi luă mîna de pe umărul ei, dar ea de-abia sesiză, pentru că ochii lui se întunecaseră, precum marea pe timp de furtună, aşa cum se întîmpla numai în clipele lor de pasiune.

– Cara, nu pot trăi fără tine, spuse el răguşit.

Erau cuvintele pe care inima ei dorea să le audă şi acest lucru fu pentru ea mai dulce ca mierea. Ea îndrăznise să spere şi el spusese acele cuvinte care-i întăreau speranţa. Nu se putu abţine să nu se adăpostească în braţele lui, iar ochii îi erau plini de un amestec de bucurie şi durere. El o ţinu stîns, dar după un timp ea se retrase. Mai era un lucru care o îngrijora.

– Nici eu nu pot trăi fără tine, cu toate acestea nu putem trăi nici împreună. Sîntem prea diferiţi.

– În afara faptului că eu sînt bărbat şi tu eşti femeie, în ce sîntem atît de diferiţi?

– Haide! Tu ai un mod de viaţă foarte dezordonat, uşuratec... în timp ce eu sînt ordonată...

El zîmbi şi începu să-i frece cu mîna umărul. Respiraţia lui îi încălzi faţa, cînd vorbi din nou:

– Mă pot schimba. Tu mă poţi ajuta să mă schimb. Îmi place ordinea şi curăţenia acasă, Cara. Pot angaja pe cineva care să se ocupe de curte. Şi, indiferent de ceea ce crezi, nu sînt uşuratec în ceea ce te priveşte pe tine.

Vocea lui se pierdu şi ea fu străbătură de un fior, în timp ce se gîndea ce compromis ar putea face amîndoi. Orice era posibil, dacă sentimentele lui faţă de ea erau serioase.

El spuse cu o voce scăzută şi blîndă:

– Tu însăţi ai început să te schimbi... priveşte numai. Te-ai rupt de familia ta. Ai o nouă casă... trăieşti pe picioarele tale. Dacă tu te-ai putut adapta unui nou stil de viaţă, de ce n-aş putea şi eu?

Inima ei bătu nebuneşte, cînd începu să accepte în mintea ei ceea ce el spunea. Îi privi faţa frumoasă, dorindu-şi să-l poată privi la nesfîrşit, să-l atingă şi să-l ţină în braţe, să-l iubească pentru tot restul vieţii.

– Hank...

El o întrerupse.

– Asta nu-i o problemă pentru mine. Ceea ce mă îngrijorează este că nu-ţi pot oferi nici un fel de siguranţă, spuse el încet. Ultimul ban pe care-l am este investit în casă şi restaurant, iar orele mele de muncă sînt foarte lungi. Nu-ţi pot cere să te căsătoreşti cu mine şi să trebuiască să trăieşti în felul acesta.

– Să mă căsătoresc? Faţa ei se lumină de bucurie şi se aplecă pentru a-şi lipi buzele de buzele lui. După care se depărtă şi-l privi.

– Te iubesc, Hank, spuse ea în cele din urmă, convinsă că vor reuşi să depăşească diferenţele dintre ei. Nu mă îngrijorează siguranţa zilei de mîine.

El se încruntă, iar degetele i se strînseră pe umărul ei.

– Tot timpul cît a durat cina, am căutat să găsesc o soluţie prin care să-mi îmbunătăţesc situaţia financiară.

– Am cerinţe foarte modeste, şopti ea, simţind cum dragostea îi creşte în faţa îngrijorării lui. Gîtul îi era uscat şi în ochi avea lacrimi de bucurie. Cred că din nou am ajuns să ne facem probleme din cauza unor lucruri diferite, spuse ea, rîzînd uşor.

El flutură mîna de parcă nu era vorba de aşa ceva.

– Sîntem atît de compatibili... în pat, în afara patului. Timpul petrecut împreună demonstrează asta. Atît că nu-ţi pot oferi un viitor prea sigur.

Ea îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui.

– Îmi voi asuma acest risc.

El se încruntă.

– M-am tot gîndit şi cred că voi găsi pînă la urmă o soluţie.

– Sînt sigură că vei găsi.

El clipi, apoi ochii i se îngustară.

– Rîzi de mine?

– Sigur că nu, spuse ea veselă, incapabilă să-şi ascundă fericirea.

– Mi-aş putea vinde casa, şi să iau...

– Hank! Bucuria îi dispăru brusc. Iubeşti casa aceea veche. Nu o poţi vinde. Spuneai că abia aştepţi să te întorci acasă şi să...

El o privi, iar ea văzu că mintea îi lucrează cu rapiditate.

– Asta e! Cara, dacă vînd casa, voi avea suficienţi bani pentru a cumpăra imediat o casă mai mică şi mai nouă... una care să necesite mai puţine cheltuieli. În felul acesta nu voi mai fi nevoit să lucrez atît de mult pentru a plăti toate repa-

raţiile la casă. S-ar putea să ne putem permite şi o lună de miere.

– Dar Hank...

– Mai e doar un singur lucru mic de luat în considerare.

– Care? întrebă ea, plimbîndu-şi degetele peste faţa lui şi simţindu-i obrazul nebărbierit.

– Oricît de mult ţin la familia ta, nu cred că mi-ar plăcea să ne stabilim în apropiere de binoclul mătuşii Belle Mae şi de programul lor atît de strict.

– Oh, oh! Ea se gîndi cum ar fi să fie despărţiţi numai de două curţi de familia ei. Oricît de mult îi iubea, realiză că viaţa ei nu i-ar mai aparţine. Ai dreptate, spuse ea. Ar fi mult mai bine să locuim puţin mai departe de ei. Gîndul de a trăi împreună cu Hank făcea orice alt lucru posibil. Nu-mi pasă unde locuim atîta vreme cît sînt împreună cu tine.

– Adevărat?

Ea dădu din cap.

– Am nevoie de tine. Tu eşti ceea ce eu nu sînt, ceea ce iubesc şi de care am nevoie...

El o trase lîngă el şi buzele lui îi opriră cuvintele. După care îşi ridică privirea şi o întrebă brusc:

– Acum că am stabilit totul... unde e dormitorul tău?

Mai tîrziu stăteau amîndoi în pat, un braţ al lui era petrecut în jurul ei, iar celălalt îl ţinea sub cap.

– N-am realizat cît de mult m-am adîncit în munca de la restaurant, pînă ce Trey n-a dispărut de acasă.

– Am trecut printr-o adevărată agonie, crezînd că nu vrei o relaţie permanentă.

El se propti în mînă, îndoindu-şi cotul.

– Trebuia să fi ştiut cît de mult te iubesc. Ţi-am spus doar.

– Numai în pat.

El rînji şi dinţii îi sclipiră în întuneric. Şuviţe de păr castaniu îi căzeau pe frunte, iar Cara suspină fericită, trasînd cu degetele o linie invizibilă pe umărul lui.

– Va trebui să nu uit să ţi-o spun cînd ne dăm jos din pat. Dacă tot veni vorba de paturi... putem păstra patul ăsta de bronz şi renunţa la patul meu? Pătura mea veche se potriveşte de minune cu patul tău de bronz.

– Te căsătoreşti cu mine ca să pui mîna pe patul meu de bronz? întrebă ea, îngustîndu-şi ochii.

– Bineînţeles!

– Henry... Se opri. Dacă mă voi căsători cu tine şi îţi voi cunoaşte cele mai intime secrete, trebuie să-ţi ştiu şi celălalt prenume.

El gemu şi se lăsă pe spate în pat.

– S-ar putea să mă răzgîndesc.

– Haide, Hank. Henry şi mai cum?

El se rostogoli astfel că faţa îi ajunse în pernă şi bombăni ceva. Ea se aplecă peste el şi începu să-l gîdile. El izbucni în rîs şi o trînti de pe el.

– Care este?

– Vei fi doamna Henry F. Sandusky. Îţi spun... renunţă, spuse el, aruncîndu-şi bărbia înainte. Nu va trebui să explici nimănui ce înseamnă F.-ul din nume.

– Hank...

– Fer...

– Henry Fur Sandusky?

– Nu. Nu pot să spun.

– Eşti ţicnit, ştiai? spuse ea, privindu-l fix.

El o trase spre el şi o sărută cu putere, astfel că mai trecu o oră pînă ce ea îi puse din nou întrebarea. Se ridică şi-l studie, iar părul ei auriu îi căzu peste umeri şi sîni. El stătea pe spate, cu mîinile sub cap şi dinţii albi îi erau descoperiţi într-un zîmbet larg.

– Sînt neputincioasă în mîinile tale, spuse ea, gîndindu-se cît de frumos era.

– Asta e bine.

– Am fost dintotdeauna, încă sînt şi probabil

că voi fi întotdeauna.

– Cele mai bune veşti pe care le-am auzit în ultimul timp.

– Dar am de gînd să insist pînă ce îmi vei spune. Care este al doilea prenume?

– Las-o baltă!

– Nu.

El oftă.

– Eşti încăpăţînată ca un catîr.

– Uite, iar îmi dai porecle.

– Oricum, sînt mai frumoase decît numele meu.

– Ce nume poate fi? Ferguson? Ferngaugh? Fernberg? Ferrera?

El oftă din nou.

– Catîr. Eşti un catîr. Un catîr frumos, cu plete blonde. E Ferdinand. E un vechi nume de familie. Şi de-acum va fi şi numele tău.

– Henry Ferdinand Sandusky, spuse ea, privindu-l şi făcîndu-i cu ochiul.

– În clasa a treia, profesoara mă striga Henry Ferdinand. Îţi poţi închipui bătăile care le-am avut în acel an.

– Doamna Henry Ferdinand Sandusky. Va arăta frumos pe inel.

El aruncă cu perna în ea. Ea o prinse şi se lăsă pe spate pentru a-şi potoli rîsul.

El o strînse în braţe.

– Cara, vrei să te căsătoreşti cu mine chiar luna asta?

– Da.

Hank o privi cu ochii plini de îngrijorare.

– Viitorul este destul de nesigur.

– Eu nu sînt, spuse Cara, suspinînd de plăcere, în timp ce el zîmbi şi o trase în braţele sale.

Sfîrşit.